Τό σπίτι ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

89

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

(ἢ Παιδόπολις)

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΠΙΣΗΜΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΕΡΑΝΟΥ
«ΠΡΟΝΟΙΑ ΒΟΡΕΙΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ»

Διευθύνεται ἀπὸ τριμελῆ Ἐπιτροπὴ Ἐντεταλμένων Κυριῶν ΠΒΕΕ.

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ἡρώδου Ἀττικοῦ 9

ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1953
ΕΤΟΣ Δ'. ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 89 (17)

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:
Ὀργανισμῶν, Τραπεζῶν, Ἑταιρειῶν, Δήμων Δρ. 100.000
Κοινότητες καὶ Σχολεῖα . . . . » 50.000
Παιδιὰ Παιδοπόλεων καὶ συμμοριόπληκτα: 10.000 δρ. τὸ χρόνο. Ἄπορα παιδιά: Ἕνα χρόνο 15.000. Ἑξάμηνη 10.000. Τὰ εὔπορα. Ἕνα χρόνο: 25.000. Ἑξάμηνη 15.000.
Ἐξωτερικοῦ: Δολλάρια 10 ἢ Λίραι 4.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 2000

Ὑπεύθυνος Συντάξεως: ΑΓΓ. ΜΕΤΑΞΑΣ, Ἀντιφίλου 16 — Ἀθῆναι
Προϊστάμενος Τυπογραφείου: Φραγκ. Μαλατέστας, Μενελάου 9, Ἀθῆναι

Τὸ Κρινάκι τῆς Αὐγῆς μὲ ἐρωτᾶ ποιὸς ἄνθρωπος ἔφτασε πρῶτος στὸ Βόρειο Πόλο;

Ἀ π ά ν τ η σ η: Ὁ Ροβέρτος Πῆρυ (1856 - 1920) ἐξερεύνησε τὶς ἀρκτικὲς περιοχὲς καὶ ἔφτασε στὰ 1909 πλησιέστατα στὸ Βόρειο Πόλο.

Ὁ Ρόαλντ Ἀμοῦνδσεν (1872 - 1928) μαζὶ μὲ τὸν Νόμπιλε ἔφτασε μὲ τὸ ἀερόπλοιο «Νορβηγία» κατὰ τὸ 1926 στὸ Βόρειο Πόλο. Στὰ 1928 ὁ Νόμπιλε πέταξε πάλι στὸ Βόρειο Πόλο, καταστράφηκε ὅμως τὸ ἀερόπλοιό του καὶ ἀποκλείσθηκε ἐκεῖ. Ὁ Νόμπιλε διασώθηκε ἀλλὰ ὁ Ἀμοῦνδσεν ἐπεχείρησε νὰ τὸν σώση καὶ χάθηκε.

Ὁ Δημήτριος Παν. Καρέλλας μὲ ἐρωτᾶ: Πότε οἱ Ἕλληνες ὠνομάσθησαν Δαναοὶ καὶ γιατὶ ἐπῆραν αὐτὴ τὴν ὀνομασία;

Ἀ π ά ν τ η σ η: Κατὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους μὲ τὸ ὄνομα Δαναοὶ ἐλέγοντο οἱ κάτοικοι τοῦ Ἄργους, διότι κατὰ τὸν Μῦθον ἦσαν ἀπόγονοι τοῦ Δαναοῦ, τὶς θυγατέρες τοῦ ὁποίου νυμφεύθηκαν νεανίαι Ἀργεῖοι. Ὡστόσο Δαναοὶ ὠνομάσθηκαν οἱ ἐκστρατεύσαντες εἰς Τροίαν Ἕλληνες καὶ ὁ Βιργίλιος βάνει στὸ στόμα τοῦ Λαοκόωντος τὸ περίφημο «TIMEO DANAOS ET DONA FERENTES» ποὺ θὰ πῆ «Φοβοῦμε τοὺς Δαναοὺς (δηλαδὴ τοὺς Ἕλληνες μαχητὲς τῆς Τροίας) καὶ ὅταν ἀκόμα φέρνουν δῶρα». Ὁ Γλάδστων γράφει ὅτι τὸ ὄνομα Δαναοὶ βρίσκεται 147 φορὲς στὴν Ἰλιάδα καὶ 13 φορὲς στὴν Ὀδύσσεια. Ποτὲ δὲν ἀναφέρεται στὸν Ἑνικὸ καὶ ποτὲ στὸ θηλυκὸ γένος. Καὶ ἀκόμα παρατηρεῖ πὼς δὲν ἀναφέρεται ποτὲ τὸ ὄνομα Δαναοί, σὰν τοπικό, ἢ ὡς Ἐθνικὸ τῶν κατοίκων τῆς Ἑλληνικῆς Χερσονήσου καὶ τῶν νησιῶν ἢ τοὺς προγόνους τους. Ἀλλὰ ὁ Ὅμηρος μὲ τὸ «Δαναοὶ» ἐννοοῦσε ἀποκλειστικὰ τοὺς Ἕλληνες ποὺ ἔλαβαν μέρος στὸν Τρωϊκὸ πόλεμο. Πρώτη φορὰ ὁ Πίνδαρος ὀνομάζει Δαναοὺς τοὺς παλιοὺς κατοίκους τῆς Λακεδαίμονος τοῦ Ἄργους καὶ τῶν Μυκηνῶν. Σὲ Αἰγυπτιακὰ κείμενα ἐπὶ Ραμσῆ τοῦ Γ. (1180 - 1150 π.Χ.) ἀναφέρεται λαὸς μὴ Αἰγυπτιακός, οὔτε Σημιτικὸς ποὺ λεγότουν Δαναοῦνα (Δὰ ἐν νοῦνα), ἔκαμε ἐπιδρομὴ στὴν Αἴγυπτο «ἐκ τῶν νήσων» δηλαδὴ ἀπὸ τὴν Πελοπόννησο. Ἴσως λοιπὸν ἡ ὀνομασία Δαναοὶ νὰ εἶναι πιὸ παλιὰ ἀπὸ ὅτι τὴν νομίζουμε σήμερα!

Ὁ Δημ. Καρέλλας μὲ ἐρωτᾶ: Πότε καὶ ὑπὸ ποίων εἰσήχθη ἡ καλλιέργεια τῆς ντομάτας εἰς τὴν Ἑλλάδα;

Ἀ π ά ν τ η σ η: Ἡ Ντομάτα τῆς ὁποίας τὸ Ἐπιστημονικὸ ὄνομα εἶναι Λυκοπερσικὸν τὸ ἐδώδιμον ἔχει πατρίδα τὴ Νότιο Ἀμερική. Ἀπὸ ἐκεῖ ἦρθε στὴν Εὐρώπη ὅταν ἡ Ἤπειρος ἀνεκαλύφθη. Στὴ χώρα μας ἄρχισε ἡ καλλιέργειά της μὲ τὶς πρῶτες προσπάθειες τοῦ Κράτους ποὺ ἐλευθερώθηκε νὰ δημιουργήση νέες καλλιέργειες.

Ὁ Κώστας Μποσινάκης μὲ ἐρωτᾶ: Ποία ἡ ἐτυμολογία τῶν Τοπωνυμικῶν: Καλάμαι, Κορώνη, Πῦλος καὶ Μεθώνη;

Ἀ π ά ν τ η σ η: 1) Καλάμαι: Ὑπάρχουν δύο γνῶμες γιὰ τὴν προέλευση τῆς ὀνομασίας τῆς Μεσσηνιακῆς πρωτεύουσας: Ἡ πρώτη: Τὸ ὄνομα προῆλθε ἀπὸ τὴν ἀπειρίαν τῶν καλαμώνων ποὺ ὑπῆρχαν ἀπὸ πολὺ παλιά. Ἡ δεύτερη, ποὺ τὴν ὑποστήριξε ὁ ἀείμνηστος καθηγητὴς Νικόλαος Γ. Πολίτης ἡ ὀνομασία τῆς πόλεως Καλαμάτα — καὶ ὄχι Καλάμαι ὅπως λέγεται ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 — προέρχεται ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Μοναστηριοῦ ποὺ ὑπῆρχε ἐκεῖ στὴν παλιὰ ἐποχή, ποὺ ἦτο γνωστὸ σὰν μοναστήρι Παναγιᾶς τῆς Καλομάτας. 2) Κορώνη εἶναι ἀρχαία πόλις τῆς Μεσσηνίας. Ὅπως μᾶς λέει ὁ Παυσανίας, ἡ πόλη αὐτὴ κτίστηκε στὴ θέση τῆς ὁμηρικῆς πόλης Αἰπείας στὰ 365 π.Χ., ὅταν δηλαδὴ ὁ Ἐπαμεινώνδας ξανάφερε τοὺς Μεσσηνίους στὴν πατρίδα τους. Ἡ πόλη πῆρε στὴν ἀρχὴ τὸ ὄνομα Κορώνεια διότι ὁ Ἐπιμηλίδης, ποὺ ἔκτισε τὴ νέα πόλη καταγόταν ἀπὸ τὴν Κορώνεια τῆς Βοιωτίας. Τὸ ὄνομα αὐτὸ τὸ ἄλλαξαν οἱ Μεσσήνιοι σὲ Κορώνη γιατί, σύμφωνα μὲ τὴν παράδοση, ὅταν γινόταν ἡ θεμελίωση τῶν τειχῶν τῆς Κορωνείας βρέθηκε μιὰ χάλκινη «κορώνη» δηλαδὴ μιὰ κουρούνα καὶ γιὰ τοῦτο καὶ ἡ κορώνη ἦταν τὸ ἔμβλημα τῆς ἀρχαίας πόλεως τῆς Μεσσηνίας. 3) Πύλος: Ἡ σημερινὴ Πύλος ὀφείλει βέβαια τὴν ὀνομασία της στὴν Ὁμηρικὴ Πύλο τὴν πατρίδα τοῦ Νέστορα. Ἡ ὁμηρικὴ Πύλος ὀφείλει τὸ ὄνομά της στὸν Πύλα ἥρωα τῆς Ἑλληνικῆς μυθολογίας, γιὸ τοῦ Κλήσωνος βασιλιᾶ τῶν Μεγάρων, ποὺ ἐτιμᾶτο ὡς ἱδρυτὴς τῶν δύο πόλεων τῆς Μεσσηνιακῆς Πύλου καὶ τῆς Ἠλειακῆς Πύλου. 4) Μεθώνη. Ὁ ἀρχαιότερος τύπος τοῦ ὀνόματός της εἶναι Μεθώνη καὶ προέρχεται ἀπὸ τὴν Μεθώνην τὴν θυγατέρα τοῦ Οἰνέως· ὑπάρχει ὅμως καὶ νεώτερος τύπος Μοθώνη καὶ ὅπως ὑποστηρίζεται ἡ ὀνομασία αὐτὴ προῆλθε ἀπὸ τὸ Μόθωνα λίθο. Δηλαδὴ ἀπὸ ἕνα βράχο ποὺ βρίσκεται στὴ νότια ἄκρη τῆς πόλης καὶ ἀπέναντί της. Ἀπὸ τὸ βράχο αὐτό, ποὺ συνδεόταν ἡ Μεθώνη ἄλλοτε μὲ γεφύρι πῆρε τὸ ὄνομά της ἡ πόλη ὅπως ὑποστηρίζει ὁ Παυσανίας. Ἀπὸ τὸν τύπον αὐτὸν Μοθώνη προέρχεται καὶ ἡ ὀνομασία MODON μὲ τὴν ὁποίαν εἶναι ἡ Μεθώνη γνωστὴ ἀκόμα καὶ σήμερα στὴν Εὐρώπη.

Ὁ Στέλλιος Κυριακίδης μὲ ἐρωτᾶ: Ἡ Πόλις Ἄαχεν (Αἲξ λὰ Σαπὲλ) ποῦ βρίσκεται καὶ ποία ἡ ἱστορία της;

Ἀ π ά ν τ η σ η: Τὸ Ἄαχεν τὸ ὁποῖον στὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ λέγεται Ἀκυΐσγρανον εἶναι πόλη τῆς Πρωσσίας στὴ Ρηνανία τῆς Κολωνίας· ἱδρύθηκε ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους καὶ ἦτο ἀπὸ τὸ 813 - 1531 τόπος στέψεως τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Γερμανίας. Στὸ συνέδριο τοῦ Ἄαχεν (1818) παρὰ τὴν ἀντίδραση τοῦ Καποδίστρια ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ρωσσίας ἐπικράτησε ἡ πολιτικὴ τοῦ Μέττερνιχ, ἔτσι δὲ ἀνανεώθηκε ἡ Ἱερὴ Συμμαχία. Καὶ τότε ἐνισχύθηκε ἡ ἰδέα τῆς ἀκεραιότητος τῆς Τουρκίας καὶ ἐλήφθησαν μέτρα ἐναντίον τῶν ἀπελευθερωτικῶν τάσεων τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ὁ Στέλιος Κυριακίδης μὲ ἐρωτᾶ: Πῶς εἶναι οἱ ἐπιστημονικὲς ὀνομασίες ἢ ὀνομασίες των στὴν ἀρχαιότητα, τῆς Ντομάτας, μελιτζάνας, πιπεριᾶς κολοκυθιοῦ κρεμμυδιοῦ καὶ σκόρδου;

Ἀ π ά ν τ η σ η: 1) Ντομάτα: Ἄγνωστη στὴν ἀρχαιότητα. Ἐπιστημονικὸν ὄνομα: Λυκοπερσικὸν τὸ ἐδώδιμον. 2) Μελιτζάνα· τὸ ἐπιστημονικό της ὄνομα εἶναι Σόλανον τὸ ἐδώδιμον ἢ σόλανον ἡ μελιζάνα. Ἡ λέξη μελιντζάνα εἶναι ἰνδική. 3) Πιπεριά: Λέγεται καψικόν. Ἀνήκει στὴν οἰκογένεια τῶν σολανοειδῶν καὶ ἡ ἐπίσημή του ὀνομασία εἶναι καψικὸν τὸ ἐτήσιον. 4) Κολοκύθι, τὸ ὄνομα τοῦ φυτοῦ Κολοκύνθη. Ἀνήκει στὴν οἰκογένεια τῶν κολοκυνθοειδῶν ἢ σικυοειδῶν. Στὰ τελευταῖα ἀνήκουν κυρίως ὁ σικυὸς ἢ σίκυος. σικυὸς δὲ ὁ ἥμερος εἶναι τὸ ἀγγοῦρι καὶ σικυὸς ὁ πεπὼν τὸ πεπόνι, σίκυς ἢ κιτρύλλος εἶναι ὁ ὑδροπέπων (δηλαδὴ ἡ καρπουζιὰ) καὶ σίκυς ἢ κολοκυνθὶς εἶναι ἡ πικραγγουριά. 5) Κρεμμύδι: λέγεται κρομμυὸν μὲ τὸ ἐπιστημονικὸν ὄνομα Ἄλλιουμ κέπα. Ἀνήκει στὸ γένος τῶν βολβοδῶν λειριοειδῶν φυτῶν· τὸ Κρόμμυον τὸ κοινὸν εἶναι τὸ κρεμμύδι 6) Τὸ σκόρδον: Ἡ σωστή του ὀνομασία εἶναι σκόροδον. ἀνήκει καὶ αὐτὸ στὴν οἰκογένεια τῶν βολβοδῶν λειριοειδῶν καὶ λέγεται κρόμμυον τὸ σκόροδον.

Ὁ Γεώργιος Ταμπούρης μὲ ἐρωτᾶ: Ὅσα λένε τὰ μέντιουμ εἶναι ὀρθά; Ἔχουν προφητικὰς ἱκανότητας;

Ἀ π ά ν τ η σ η: Ὄχι. Τὶς περισσότερες φορὲς πέφτουν ἔξω. Οἱ σοβαροὶ ἄνθρωποι πρέπει νὰ παρακολουθοῦν μὲ πολλὴν δυσπιστίαν ὅλας αὐτὰς τὰς ἐκδηλώσεις.

Καθὼς ὁ Ἐγκέλαδος καταστρέφει τὰ νησιά μας

Τὸ διάγγελμα τοῦ Βασιλιᾶ

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλιᾶς μας στὶς 14 Αὐγούστου ἀπηύθυνε ἀπὸ τὶς σεισμόπληκτες περιοχὲς ποὺ βρισκόταν τὸ παρακάτω διάγγελμα στὸν Ἑλληνικὸ λαό.

«Ἡ Βασίλισσα καὶ Ἐγὼ ἐπεσκέφθημεν τὰς σεισμοπλήκτους περιοχὰς τοῦ Ἰονίου. Ἡ καταστροφὴ τὴν ὁποίαν διεπιστώσαμεν ὑπερβαίνει κάθε περιγραφήν. Παντοῦ ὄλεθρος καὶ θλῖψις. Ἐκεῖ ὅπου ἄλλοτε εὑρίσκοντο πλούσιαι καὶ ὡραῖαι πόλεις σήμερον δὲν ὑπάρχουν παρὰ ἐρείπια. Οἱ πληθυσμοὶ ἄστεγοι παραμένουν εἰς τὸ ὕπαιθρον, νεκροὶ ἀνασύρονται ἀπὸ τὰς καταπεσούσας οἰκίας καὶ τραυματίαι οἰμώζουν ὑπὸ σκηνάς. Παιδιὰ προσπαθοῦν νὰ εὕρουν καταφύγιον εἰς τὴν ἀγκαλιὰν τῶν γονέων των καὶ γέροντες γονεῖς εἰς τὸν βραχίονα τῶν παιδιῶν των.

»Ἀλλ' ἀφοῦ περάσει ἡ πρώτη ἐντύπωσις ἐκ τῆς καταστροφῆς, ἀφοῦ κλάψωμε γιὰ τὰ ἀνθρώπινα θύματα καὶ τὰς κολοσσιαίας ὑλικὰς καταστροφάς, πρέπει ὅλοι νὰ σκεφθοῦμε τί θὰ γίνῃ. Καὶ τὸ τί θὰ γίνῃ εἶναι ἕνα: Μὲ τὴν βοήθεια τῆς Παναγίας τῆς Ὁποίας σήμερον εἶναι ἡ μεγάλη Ἑορτὴ καὶ ἡ Ὁποία πάντοτε, εἰς τὰς δυσκόλους στιγμὰς μᾶς ἐβοήθησε, μὲ τὴν συμπαράστασιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς μεγάλης αὐτῆς παρηγορητρίας εἰς κάθε δυστυχίαν μας καὶ ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τῆς Κυβερνήσεώς Μου τὸ ἔθνος ὁλόκληρον πρέπει διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν νὰ δείξῃ ὅλην του τὴν ζωτικότητα καὶ ἀλληλεγγύην διὰ τὴν περίθαλψιν τῶν πληθυσμῶν καὶ ἔπειτα τὴν ἀνοικοδόμησιν τῶν καταστραφεισῶν περιοχῶν.

»Καλῶ, συνεπῶς, ὅλους τοὺς Ἕλληνας νὰ βοηθήσουν μὲ κάθε τρόπον τὴν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεώς Μου συσταθεῖσαν ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τῆς Α. Μ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος Ἐπιτροπὴν Ἐράνου.

»Καλῶ ὅλους τοὺς Ὀργανισμοὺς νὰ προσφέρουν κάθε βοήθειαν εἰς τοὺς σεισμοπλήκτους, συνδυάζοντες καὶ συντονίζοντες τὸ ἔργον αὐτῶν πρὸς τὸ πρόγραμμα τῆς Κυβερνήσεώς Μου, ὅπως διέταξα νὰ κάνουν οἱ ὑπὸ τὴν Προεδρίαν Ἐμοῦ καὶ τῆς Βασιλίσσης Ὀργανισμοί, οἵτινες ἐνετάλησαν νὰ διαθέσωσι πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἕνα δισεκατομμύριον δραχμῶν.

»Ἂν βοηθήσωμεν ὅλοι μὲ ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν θὰ περάσῃ αὐτὸ τὸ κακό.

ΠΑΥΛΟΣ Β.»

Ὁ παποὺς διαβάζει ἀμίλητος μὲ βουρκωμένα μάτια τὴν ἐφημερίδα ποὺ μόλις τοῦ τὴν ἔφερε ὁ ταχυδρόμος. Εἶναι απορροφημένος ἀπὸ τὶς φρικιαστικὲς λεπτομέρειες τῆς μεγάλης καταστροφῆς ποὺ ἔφεραν στὰ νησιὰ τοῦ Ἰονίου οἱ σφοδροὶ σεισμοὶ ποὺ κυριολεκτικὰ ἀνέσκαψαν τὸ ἔδαφος τῆς Κεφαλληνίας, τῆς Ἰθάκης καὶ τῆς Ζακύνθου.

—Τί μεγάλο κακό, εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ σηκώνοντας τὰ μάτια του ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα... Δὲν ἔμεινε, στὰ νησιὰ αὐτὰ πέτρα πάνω στὴν πέτρα. Εἶναι μιὰ καταστροφὴ ποὺ δὲν ἔχει τὸ προηγούμενό της. Τρία νησιά, μὲ τὶς γραφικὲς δαντελωτὲς ἀκρογιαλιές τους, μὲ τὰ παλιὰ σπίτια τους, ποὺ πολλὰ ἀπ' αὐτὰ ἦταν μουσεῖα ἱστορίας καὶ τέχνης, δοκιμάστηκαν πολὺ σκληρά... Ἕνας πολιτισμὸς ὁλόκληρος θάφτηκε κάτω ἀπὸ τὰ ἐρείπια...

—Ξέρω, διέκοψε ὁ Κωστάκης, σὰ νὰ μονολογοῦσε, ποὺ καθόταν σκεφτικός, μὲ θλιμμένο πρόσωπο, ἀνάμεσα στὸ Γιῶργο καὶ τὴν Τασία. Καὶ τὰ τρία νησιὰ βρίσκονται ἐκεῖ ψηλά...

—Ὄχι, διέκοψε ὁ παποὺς! Γιὰ θυμηθεῖτε τὸ χάρτη τῆς Ἑλλάδος καὶ βρεθῆτε στὸ Ἰόνιο.

—Ναί! ξέρω, εἶπε ὁ Γιῶργος. Τὸ Ἰόνιο εἶναι ἡ θάλασσα ποὺ βρέχει ἀπὸ Δυσμῶν τὴν Ἑλλάδα. Καὶ τὰ τρία νησιὰ ὅλα μαζὶ βρίσκονται θὰ μποροῦσε νὰ πῆ κανείς, σὰν ὁλόκληρη συστάδα ἔξω ἀπὸ τὸ στόμιο τοῦ Πατραϊκοῦ Κόλπου! Λίγο πιὸ Βορεινὰ εἶναι ἡ Κεφαλληνία μὲ τὸν ἐπιβλητικὸ ὄγκο της — μὲ τὸν πανύψηλο Αἶνο της, ποὺ τὸν λένε καὶ μεγάλο βουνό! Δίπλα της, πρὸς τὰ βορειοανατολικά, ξαπλώνεται ἡ Ἰθάκη, τὸ ἱστορικὸ νησὶ τοῦ Ὀδυσσέα ποὺ νομίζει κανεὶς πὼς εἶναι τὸ παιδάκι ποὺ τὸ δέχεται στὴ στοργικὴ της ἀγκαλιὰ ἡ Κεφαλληνία. Καὶ πρὸς τὸ Νότο ἡ Ζάκυνθος, τὸ μυροβόλο νησὶ τοῦ Ἁγίου Διονυσίου μὲ τοὺς χαρούμενους καὶ πάντα κεφάτους κατοίκους του...

—Καὶ ποὺ δοκίμασαν τώρα τόση πίκρα, πρόσθεσε ὁ παποὺς: Μὲ λυπεῖ πολύ, ἐξακολούθησε, μὲ θλίβει, μοῦ ματώνει τὴν καρδιὰ ἡ σκληρὴ τύχη τῶν τριῶν αὐτῶν νησιῶν καὶ τῶν κατοίκων τους. Μὰ πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλα μὲ συγκινεῖ μέχρι στὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς μου, μοῦ φέρνει δάκρυα στὰ μάτια, ἡ ἀλληλεγγύη ὄχι μόνο τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ γιὰ τοὺς ἀδελφοὺς του Ἑπτανησίους ἀλλὰ καὶ τῶν ξένων... Μὴ λησμονεῖτε πὼς ὁ Ἀμερικανικὸς στόλος, ὁ Ἀγγλικός, καράβια τοῦ νέου Κράτους τοῦ Ἰσραήλ, βρέθηκαν ἀπὸ τοὺς πρώτους, μαζὶ μὲ τὶς ἑλληνικὲς δημόσιες καὶ στρατιωτικὲς ὑπηρεσίες καὶ τοὺς ὑπουργοὺς τῆς Κυβερνήσεως, στὸ τόπο τῆς καταστροφῆς γιὰ νὰ βοηθήσουν καὶ περιθάλψουν τοὺς σεισμοπλήκτους! Καὶ σ' ὅλες τὶς χῶρες μαζεύουν ἐράνους γι' αὐτούς!

Καὶ ὁ Βασιλιάς, μὲ τὴ Βασίλισσα μας, τὴν μεγάλη αὐτὴ Μάννα, ποὺ νοιώθει τόσο βαθειὰ σὰ δικό της τὸ πόνο τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, καὶ τὸ καμάρι τους, τὸ νέο βλαστάρι τῆς Ἑλληνικῆς Βασιλικῆς Δυναστείας, τὸν Διάδοχο Κωνσταντῖνο, βρέθηκαν ἀπὸ τοὺς πρώτους κοντὰ στοὺς σεισμοπαθεῖς... Καὶ ἡ Βασίλισσά μας, δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ τὰ δάκρυά της μπροστὰ στὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς...

—Καὶ διάβασα, εἶπε ὁ Γιῶργος, στὴ χθεσινὴ ἐφημερίδα, πὼς ὅταν ἡ Βασίλισσα στὸ Ἀργοστόλι προχωροῦσε ἀνάμεσα στὰ ἐρείπια, Τὴν σταμάτησε ὁ διοικητὴς τῆς χωροφυλακῆς: «Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα, Τῆς εἶπε, εἶναι ἐπικίνδυνα. Δὲν πρέπει νὰ προχωρῆτε... Βάζετε σὲ κίνδυνο τὴ ζωή σας...» Ἡ Βασίλισσα δὲν θέλησε ν' ἀκούσῃ καὶ προχώρησε ἀφοῦ εἶπε: «Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ξεκίνησα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, τὰ εἶχα ὅλα ὑπ' ὄψι μου. Πῶς δὲν πηγαίνω σὲ διασκέδαση!»

—Καὶ ἀσφαλῶς δὲν τὸ εἶπε, ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι, διάκοψε ὁ παποὺς, πὼς δὲν ἔκανε ταξίδι ποὺ ἐστερεῖτο κινδύνων!! Καὶ εἶναι αὐτό, παιδιά μου, ἀπάντηση μιᾶς πραγματικῆς Ἑλληνίδας. Εἶναι ἀπάντηση ἀτόφια Ἑλληνική. Ἡ Βασίλισσά μας μπορεῖ νὰ μὴ γεννήθηκε Ἑλληνίδα. Μὰ μέσα στοὺς θησαυροὺς τῶν αἰσθημάτων, μέσα στὸ μεγάλο μυαλό της λὲς καὶ ξαναζοῦν ταιριασμένα ἡ φινέτσα τῆς ἀρχαίας Ἀθηναίας μὲ τὴν ἀγωγὴ τῆς ἀρχαίας Σπαρτιάτισσας! Καὶ λὲς ὁ Θεὸς σὰν γεννήθηκε, τῆς ἔδωσε ὅλα ἐκεῖνα τὰ χαρίσματα, ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ συγκεντρώνῃ μιὰ Ἑλληνίδα Βασίλισσα. Καὶ πρῶτα - πρῶτα ἔδωσε ἐντολὲς καὶ στὸν Ἔρανο Βορείων Ἐπαρχιῶν, ἀλλὰ καὶ στὴ Φανέλλα τοῦ Στρατιώτου νὰ πάνε ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦν ἱματισμὸ στοὺς σεισμοπλήκτους, ποὺ τὰ ροῦχα τους καταπλακώθηκαν κάτω ἀπὸ τὰ ἐρείπια!

Καὶ ὁ Βασιλιάς μας, μέσα σ' αὐτὸ τὸ διάγγελμά Του, ἄφησε νὰ ξεχυθῇ ὅλος ὁ ψυχικός του πόνος, γιὰ τὴν τρομερὴ καταστροφὴ κι' ὅλη Του ἡ αἰσιοδοξία γιὰ τὴν ἀνοικοδόμηση τῶν ἐρειπίων ποὺ ἔφερε ἡ καταστροφὴ τοῦ δεσμώτη τῆς Ἀθηνᾶς, τοῦ Ἐγκέλαδου...

—Ἦταν μοιραῖο, εἶπε τώρα ἡ Τασία, μὲ θλιβερὸ χαμόγελο! Ἦταν μοιραῖο νὰ συμπληρώσουμε καὶ τὴν σημερινή μας κουβέντα μὲ τὴ Μυθολογία... Γιατί ὁ Ἐγκέλαδος αὐτὸς εἶναι βέβαια κάποιος ἄλλος Τυφώνας, τέρας τῆς Μυθολογίας.

—Δὲν ἦταν τέρας τῆς Μυθολογίας. Μὰ νομίζω πὼς ὁ Τυφώνας εἶναι μιὰ παραλλαγὴ τοῦ Ἐγκέλαδου. Γιατὶ αὐτὸς — ὁ Ἐγκέλαδος — ἦταν ὁ ἀρχηγὸς τῶν Γιγάντων, γιὸς τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς, ποὺ ἔπαιξε σπουδαῖο καὶ μεγάλο ρόλο στὴν Γιγαντομαχία.

Βέβαια γιὰ τὸ θάνατό του στὴν Γιγαντομαχία ὑπάρχουν πολλές, πάρα πολλὲς παραδόσεις! Λένε λοιπόν, πὼς πάνω στὴ Γιγαντομαχία κατακεραυνώθηκε ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸ Δία, μὲ τὸν ὁποῖον πάλαιψε!

Ἄλλος μῦθος ἀναφέρει πὼς τὸν σκότωσε ὁ Σεληνὸς ὁ ἀκόλουθος τοῦ Διονύσου! Μὰ ὁ τρίτος μῦθος πάνω στὸν ὁποῖον ἔχουν στηριχθεῖ καὶ ὅλες οἱ σχετικὲς μὲ τοὺς σεισμοὺς παραδόσεις, λέει πὼς ὁ Ἐγκέλαδος σκοτώθηκε ἀπὸ τὴν Ἀθηνᾶ...

Καθὼς δηλαδὴ οἱ Γίγαντες — λέει ὁ

«Ἀπ' ὅπου ἐπέρασεν καταλυτὴς ὁ ὄλεθρος ἂς διέλθῃ οἰκοδόμος ἡ ἀγάπη μας».

Ἀπὸ τὴν ἔκκλησιν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν διὰ τὴν συμμετοχὴν τοῦ ἑλληνικοῦ κοινοῦ στὸν ἔρανο γιὰ τοὺς σεισμοπαθεῖς δημοσιεύουμε τὸ παρακάτω ἀπόσπασμα:

«Πρὸς αὐτοὺς τώρα καλούμεθα νὰ ἐκδηλώσωμεν τὸν πλοῦτον τῶν αἰσθημάτων μας καὶ τὸν πολιτισμόν μας καὶ ὡς Χριστιανοὶ τὴν πίστιν μας δι' ἀγάπης ἐνεργουμένην. Αὐτοὺς στέλλει πρὸς ἡμᾶς, ἀντ' Ἐκείνου, ὁ ἐνανθρωπήσας Θεός, πεινῶντας διὰ νὰ τοὺς θρέψωμεν, γυμνοὺς διὰ νὰ τοὺς ἐνδύσωμεν, ἀσθενεῖς διὰ νὰ τοὺς περιθάλψωμεν, ἀστέγους διὰ νὰ τοὺς εἰσαγάγωμεν εἰς οἴκους. Ἀπὸ ὅπου ἐπέρασεν καταλυτὴς ὁ ὄλεθρος, ἂς διέλθῃ οἰκοδόμος ἡ ἀγάπη μας. Ὅπου ἐπνεύσεν ὁ ἄνεμος τῆς καταστροφῆς, ἂς ἔλθῃ μυροφόρος ἡ στοργή μας. Ὅπου ἔστησε τὸν θρόνον της ἡ πτωχεία καὶ ἡ στέρησις, ἂς ἐνθρονισθῇ βασιλεὺς ὁ πλοῦτος τῆς εὐσπλαγχνίας μας».

μῦθος — πάλευαν μὲ τοὺς θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου, ἡ Ἀθηνᾶ τοῦ ἐπετέθηκε μὲ τόση ἀσυγκράτητη σφοδρότητα, ὥστε αὐτὸς τράπηκε σὲ φυγή! Καὶ αὐτὴ τὸν κυνήγησε!... Καὶ καθὼς ἔτρεχε ἡ Ἀθηνᾶ ἅρπαξε τὴν Σικελία ἢ μόνο τὴν Αἴτνα καὶ τοῦ τὴν ἔρριξε κατακέφαλα μέσα στὸν πόντο! Καὶ τὸν καταπλάκωσε!

— Τὰ ἴδια, δηλαδή, ποὺ μυθολογοῦνε γιὰ τὸν Τυφῶνα! παρατήρησε ὁ Γιῶργος.

—Ἀκριβῶς, εἶπε ὁ παπούς. Καὶ ὁ Ἐγκέλαδος καθὼς ἀνακινιέται μέσα στὸν τάφο του καὶ στενάζει, προκαλεῖ τὶς ἐκρήξεις τοῦ ἡφαιστείου καὶ τοὺς σεισμούς! Καὶ γι' αὐτὸ ὅταν γίνεται σεισμὸς λέμε πὼς «σειέται ὁ Ἐγκέλαδος».

Μὰ γύρω ἀπὸ τὸ φόνο τοῦ Ἐγκελάδου ἀπὸ τὴν Ἀθηνᾶ ὑπάρχει κι' ἄλλος μῦθος! Τὸν ἀναφέρει ὁ Παυσανίας, ὁ ὁποῖος λέει πὼς ἡ Ἀθηνᾶ σκότωσε τὸν Ἐγκέλαδο ἀφοῦ ἔρριξε ἐπάνω του τὸ «Τέθριππο ἅρμα της».

— Δηλαδή, τὸ ἅρμα της, ἐξήγησε ὁ Γιῶργος ποὺ τὸ ἔσερναν τέσσερα ἄλογα.

—Πολὺ σωστά. πρόσθεσε ὁ παπούς. Καὶ αὐτὸ τὸ κατόρθωμα τῆς Ἀθηνᾶς ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ θέματα ποὺ τὰ προτιμοῦσαν γιὰ τὰ ἔργα τους οἱ καλλιτέχνες τῆς ἀρχαιότητας.

Στὴ μετόπη τοῦ Παρθενῶνα καὶ τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνα στοὺς Δελφοὺς εἶχαν ἀναπαραστήσει ἀκριβῶς αὐτὴ τὴ σκηνή. Οἱ ἴδιες ἀναπαραστάσεις γίνονται καὶ στὶς μετόπες ἄλλων ναῶν. Ἡ σκηνὴ τῆς γιγαντομαχίας μεταξὺ Ἀθηνᾶς καὶ Ἐγκελάδου εἶχε ζωγραφιστεῖ πάνω σὲ πολλὰ ἀρχαῖα ἀγγεῖα. Ἀκόμα μ' αὐτὴ τὴν παράσταση ἐκοσμεῖτο καὶ ὁ ἱερὸς πέπλος τῆς πομπῆς τῶν Παναθηναίων...

Μὰ ὁ Ἐγκέλαδος μᾶς ἄφησε καὶ ἄλλα κακά! Τὰ τέκνα του εἶναι οἱ Γοργόνες, ἡ Σφῖγκα, ἡ Λερναία Ὕδρα, ὁ Γηρυόνης, ὁ Κέρβερος καὶ ἄλλα μυθολογικὰ τέρατα...

—Μὰ αὐτὰ δὲν μᾶς εἴπατε τὴν ἄλλη φορά, πὼς ἦσαν καὶ παιδιὰ τοῦ Τυφῶνα; ρώτησε ἡ Τασία.

—Βέβαια. Γι' αὐτὸ καὶ σᾶς εἶπα προηγουμένως, παρατήρησε ὁ παπούς, πὼς ὁ Τυφῶνας εἶναι ἴσως μιὰ δεύτερη ἔκδοση τοῦ Ἐγκέλαδου καὶ μύθοι ποὺ ἀποδίδονται στὸν ἕνα ἀποδίδονται καὶ στὸν ἄλλο.

Θὰ ἦταν ὅμως χρήσιμο, νὰ σᾶς πῶ, παιδιά μου, πὼς μὲ τὸ ὄνομα Ἐγκέλαδος εἶναι γνωστὸς κι' ἕνας δορυφόρος τοῦ πλανήτη Κρόνου. Ὁ Ἐγκέλαδος παρατηρήθηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὶς 29 Αὐγούστου 1789. Ἡ ἀπόστασή του ἀπὸ τὸν Κρόνο εἶναι 236.000 χιλιόμετρα, δηλαδὴ εἶναι μικρότερη ἀπὸ τὴν ἀπόσταση τοῦ Φεγγαριοῦ ἀπὸ τη γῆ. Καὶ θὰ ξέρετε ἴσως πὼς τὸ Φεγγάρι ἀπέχει ἀπὸ τὴ γῆ 384.395 χιλιόμετρα. Καὶ ἡ διάμετρός του εἶναι 805 χιλιόμετρα, δηλαδὴ τέσσερες περίπου φαρὲς μικρότερη ἀπὸ τὴ διάμετρο τοῦ Φεγγαριοῦ. Γυρίζει γύρω ἀπὸ τὸν Κρόνο σὲ μιὰ ἡμέρα, 8 ὧρες καὶ 53 λεπτά. Τὴν ἀνακάλυψή του τὴν ἔκανε ὁ ἀστρονόμος Ἕρσελος.

—Καὶ τί ἦταν αὐτός; ρώρησε ὁ Γιῶργος.

—Ὁ Ἕρσελος, ἀπάντησε ὁ παπούς, ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ σπουδαίους ἀστρονόμους. Τὸ ὄνομά του εἶναι Φρειδερῖκος Γουλιέλμος Χέρσελ ἢ Ἕρσελος. Εἶναι Ἄγγλος, Γερμανικῆς ὅμως καταγωγῆς. Γεννήθηκε στὰ 1738 καὶ πέθανε στὰ 1823. Θεωρεῖται σὰν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ μεγάλους παρατηρητὰς τοῦ Οὐρανοῦ. Ἔφτιασε μόνος του τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο τὰ τηλεσκόπια μὲ τὰ ὁποῖα ἀνακάλυψε τὸν πλανήτη Οὐρανό, τοὺς δύο δορυφόρους του, καθὼς καὶ δυὸ δορυφόρους τοῦ Κρόνου. Ἀσχολήθηκε μὲ τὴ μελέτη τῶν νεφελωμάτων καὶ τοῦ Γαλαξία, τῶν περιοδικῶν καὶ τῶν διπλῶν ἄστρων. Αὐτὸς δὲ ἀντιλήφθηκε καὶ καθώρισε τὴν κίνηση τοῦ Ἡλίου μέσα στὸ διάστημα.

Μὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὸν δορυφόρο τοῦ Κρόνου, τὸ ὄνομα Ἐγκέλαδος δίνεται καὶ σ' ἕνα ἔντομο. Εἶναι ἀπ' αὐτὰ ποὺ λέμε πὼς ἀνήκουν στὸ γένος τῶν κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν καραβιϊδῶν. Εἶναι ἔντομα ποὺ τρῶνε σάρκες καὶ ζοῦνε κυρίως στὶς χῶρες τῆς Νότιας Ἀμερικῆς.

— Μὰ ἐξ αἰτίας τῶν σεισμῶν στὰ Ἰόνια νησιά, παρατήρησε ὁ Γιῶργος, εἴπαμε σήμερα πάρα πολλά. Καὶ μυθολογία, καὶ ἀστρονομία καὶ ζωολογία καὶ καλλίτερα ἐντομολογία...

—Ἡ κουβέντα, τὸ ἔφερε εἶπε σοβαρὰ ὁ παπούς! Μὰ μὴ ξεχνᾶτε, πὼς ὁ Ἐγκέλαδος σὰν γίγας εἶχε σχέση μὲ τὸν Κρόνο, καὶ στὴ μυθολογία βασίστηκαν ἐκεῖνοι ποὺ τοῦ ἔδωσαν τὸ ὄνομα τοῦ Ἐγκέλαδου.

Μὰ νομίζω πὼς γιὰ σήμερα εἴπαμε ἀρκετά. Καὶ καλὰ θὰ εἶναι νὰ πᾶμε τώρα νὰ ἡσυχάσουμε...

Μὰ νὰ μὴ λησμονήσουμε παιδιά μου, νὰ προσευχηθοῦμε γιὰ ὅλους ἐκείνους ποὺ δοκιμάστηκαν ἀπὸ τὶς ἰδιοτροπίες τοῦ Ἐγκελάδου καὶ ἀκόμα νὰ παρακαλέσουμε τὸ Θεὸ νὰ εὐλογῆ τὸ ἔργο τῆς περιθάλψεως τῶν σεισμοπαθῶν ποὺ ἀνέλαβαν οἱ Βασιλεῖς μας, καὶ ἡ Κυβέρνησή τους μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ τὴν ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ συμπαράσταση ὅλων τῶν πολιτισμένων λαῶν τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς.

Α. Κ. Μ.

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 450)

Ὁ Γεωρβασπὰρ μὲ ἐρωτᾶ: Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὑπάρχει νῆσος Εὐρώπη. Ἂν ναὶ ποῦ εὑρίσκεται;

Ἀ π ά ν τ η σ η : Ναὶ εἶναι ἀλήθεια: Πρόκειται γιὰ μιὰ μικρὴ ἀμμώδη νησίδα ἀκατοίκητη στὸ νότιο τμῆμα τοῦ στενοῦ τῆς Μοζαμβίκης. Καὶ Μοζαμβίκη εἶναι πορτογαλλικὴ ἀποικία στὰ ἀνατολικὰ τῆς Ἀφρικῆς ἐπὶ τοῦ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ ἀπέναντι στὴ Μαδαγασκάρη. Τὸ μεγαλείτερο ὕψος της μόλις ἀνεβαίνει τὰ 12 μέτρα πάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα. Γιὰ τὴ στρατηγική της θέση καὶ τὸν ὡραῖο λιμένα της καταλήφθηκε ἀπὸ τοὺς Γάλλους στὰ 1897.

Ὁ Βασίλειος Σιφνιώτης μὲ ἐρωτᾶ: Ποῖες οἱ σοβαρώτερες μεταφράσεις τῆς Παλαιᾶς διαθήκης;

Ἀ π ά ν τ η σ η : Τὰ βιβλία τῆς βίβλου ἔχουν μεταφραστῆ σὲ ὅλες τὶς γλῶσσες τοῦ κόσμου. Ἡ ἑλληνικὴ μετάφραση ποὺ λέγεται τῶν Ο΄ (τῶν ἑβδομήκοντα) ἦταν ἕτοιμη ἀπὸ τὸν Γ΄ π.Χ. αἰῶνα. Στὴ συριακὴ κοπτικὴ καὶ αἰθιοπικὴ ἡ βίβλος μεταφράστηκε τὸν Β΄ καὶ τὸν Γ΄ αἰῶνα, ἴσως δὲ καὶ βραδύτερα, καὶ στὴ γοτθικὴ καὶ ἀρμενικὴ στὸν Ε΄ αἰῶνα. Δὲν εἶναι γνωστὸ πότε ἀκριβῶς ἡ Παλαιὰ Διαθήκη μεταφράστηκε στὴ Λατινικὴ καὶ ἂν ἡ μετάφραση αὐτὴ ποὺ εἶναι γνωστὴ μὲ τὸ ὄνομα «ἀρχαία Ἰταλικὴ» (VETUS ITALA) ἔγινε γιὰ ὅλη τὴ βίβλο ἢ γιὰ μέρος της. Κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ Ε΄ αἰῶνα ἔγινε ἡ μετάφραση τοῦ Ἁγίου Ἱερωνύμου ἀπὸ τὸ πρωτότυπο ἑβραϊκὸ καὶ ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ μετάφραση. Ἡ μετάφραση αὐτὴ ἐπῆρε τὴν ἔγκριση καὶ τὸ ἐπίσημο κῦρος τῆς ἐκκλησίας τῆς Ρώμης καὶ εἶναι γνωστὴ μὲ τὸ ὄνομα Βουλγάτα (VULGATA). Ἀπὸ τότε ἔγιναν πολλὲς μεταφράσεις. Οἱ σπουδαιότερες εἶναι: Τοῦ Λουθήρου (1522—1534) στὴν Γερμανικὴ καὶ εἶναι ἡ ἐπίσημη μετάφραση τῶν διαμαρτυρομένων Τύννταλ (1526—1539) στὴν Ἀγγλία Καλβίνου: διὰ τοὺς διαμαρτυρομένους τῆς Γαλλίας καὶ Σαοὺ διὰ τοὺς καθολικοὺς κλπ. κλπ.

Ὁ Γεώργιος Τρύφωνος Πανουσόπουλος μὲ ἐρωτᾶ: Γιατὶ ὅταν κοιμώμαστε ροχαλίζομε;

Ἀ π ά ν τ η σ η : Τὸ ροχαλητὸ ὀφείλεται κυρίως στὴ κακὴ διάπλαση τῆς ρινὸς καὶ κατὰ τὸν ὕπνο στὴ χαλάρωση τῆς «σαρκώδους ὑπερώας» (οὐρανίσκου) καὶ τῆς σταφυλῆς.

Ὁ Γεώργιος Εὐαγγέλου θέλει νὰ μάθη ποῖος βρῆκε τὴ ναυτικὴ πυξίδα;

Ἀ π ά ν τ η σ η : Οἱ πρῶτοι ποὺ χρησιμοποίησαν τὴν ναυτικὴν πυξίδα ἦσαν οἱ Σίναι οἱ ὁποῖοι ἔπλευσαν κατὰ τὸν 7ον μ.Χ. αἰῶνα πρῶτοι μὲ τὴ βοήθεια τῆς πυξίδος μακρὰν ἀπὸ τὶς ἀκτές. Ἀπὸ τοὺς Σίνας ἔμαθαν οἱ Ἄραβες τὴ χρήση τῆς πυξίδος. Καὶ ἀπὸ τοὺς Ἄραβες οἱ Εὐρωπαῖοι.

Τὸ Κρινάκι τῆς Αὐγῆς μὲ ἐρωτᾶ: Ποῦ γεννήθηκε ὁ Ὅμηρος;

Ἀ π ά ν τ η σ η : Ὅπως θὰ ξέρης ἢ καλλίτερα θὰ ἔπρεπε νὰ ξέρης πολλὲς πόλεις «ἐρίζουν» γιὰ τὴν καταγωγὴ τοῦ Ὁμήρου : Σμύρνη, Ρόδος, Κολοφών, Σαλαμίς, Χίος, Ἄργος, Ἀθῆναι, Κύμη, Πύλος, Ἰθάκη καὶ Ἴος.

Ὁ Ἀθανάσιος Νικ. Παπαθανασόπουλος μὲ ἐρωτᾶ: Γιατὶ ἀπὸ τὸ σύμβολο τῆς πίστεως λείπει τὸ γράμμα Ψ;

Ἀ π ά ν τ η σ η : Ἁπλούστατα. Τὸ γράμμα «Ψ» δὲν συναντᾶται πολὺ οὔτε ὡς ἀρκτικό. Δὲν εἶναι πολλὲς οἱ λέξεις ποὺ ἀρχίζουν ἀπὸ Ψ ὅπως καὶ τὸ γράμμα αὐτὸ δὲν εἶναι συνήθως σὲ πολλὲς λέξεις.

Ὁ Γεωρβασπὰρ μὲ ἐρωτᾶ: Εἶναι καλὸ παιγνίδι τὸ μπιλιάρδο καὶ πρέπει νὰ παίζεται ἢ ὄχι ἀπὸ μαθητάς;

Ἀ π ά ν τ η σ η : Πιστεύω ὅτι τὸ μπιλιάρδο εἶναι μιὰ ὡραία ἄσκηση. Καὶ ἕνας μαθητὴς θὰ μποροῦσε νὰ ἀσκεῖται καὶ νὰ παίζη. Ἀλλὰ ὡς ἄθλημα, ὡς ἀγώνισμα. Ὄχι ὡς χαρτοπαιξία καὶ μάλιστα σὲ κέντρα συχναζόμενα ἀπὸ μεγάλους (καφενεῖα κλπ.).

Ὁ Ἀθ. Παπαθανασόπουλος μὲ ἐρωτᾶ: Ποιὰ εἶναι τὰ κυριώτερα ἐγκυκλοπαιδικὰ λεξικά, ποὺ ἐκυκλοφόρησαν μέχρι σήμερα;

Ἀ π ά ν τ η σ η : Εἶναι τὸ 12τομον λεξικὸν τοῦ Ἐλευθερουδάκη, ἡ Μεγάλη Ἑλληνικὴ Ἐγκυκλοπαιδεία, καὶ τώρα τὸ ἐκδιδόμενον Νεώτερον Ἐγκυκλοπαιδικὸν Λεξικὸν τοῦ «Ἡλίου». Ἔχουν ἐκδοθῆ 14 τόμοι: Θὰ ἐκδοθοῦν ἀκόμη ἄλλοι τέσσαρες.

Ὁ Παναγιώτης Παπαγιάννης καὶ Βασίλειος Κλεισούρας μὲ ἐρωτοῦν: Διατὶ οἱ γῦπες (ὄρνια) ἔχουσι τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν λαιμὸν κατὰ τὸ πλεῖστον γυμνά;

Ἀ π ά ν τ η σ η : Εἶναι πρόνοια τῆς φύσεως. Διὰ νὰ μποροῦν χωρὶς ἐμπόδια νὰ βγάζουν τὸ κεφάλι τους ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ θνησιμαίου εἰς τὸ ὁποῖον τὸ χώνουν διὰ νὰ τοῦ φᾶνε τὰ ἐντόσθια.

Ὁ Σωκράτης Παπαδόπουλος μὲ ἐρωτᾶ: Θὰ σκοτισθῆ ὁ ἥλιος ὅπως ἡ γῆ ἐν τῇ παρελεύσει τῶν αἰώνων;

Ἀ π ά ν τ η σ η : Ἔτσι πιστεύει σήμερα ἡ ἀστρονομικὴ ἐπιστήμη: Ὅτι δηλαδὴ ὁ Ἥλιος θὰ σβύση κάποτε: Ἀλλὰ μετὰ... 4 δισεκατομμύρια, τουλάχιστο, χρόνια.

Ὁ Γεώργιος Σωτ. Θεοξωράκης μὲ ἐρωτᾶ: Σὲ ποία κατηγορία πτηνῶν ἀνήκουν οἱ γερανοί; Ποῦ ζοῦν καὶ πῶς τρέφονται; Ποῦ πηγαίνουν τὴν ἄνοιξη ποὺ περνοῦν ἀπὸ τὴν Πατρίδα μας κατὰ σμήνη;

Ἀ π ά ν τ η σ η : Ὁ Γερανὸς ἀνήκει στὸ γένος τῶν λεγομένων ἑλοβίων (ὑδροβίων) πτηνῶν τῆς οἰκογενείας τῶν Γερανιδῶν. Εἶναι ὡραῖα μεγαλόσωμα πτηνὰ μὲ μακρὺ λαιμὸ καὶ ὑψηλὰ πόδια. Οἱ γερανοὶ εἶναι πτηνὰ μεταναστευτικά. Κατὰ τὸ Φεβρουάριο καὶ Μάρτιο περνοῦν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ πηγαίνουν πρὸς τὴν Σκανδιναυΐαν, Βορειοανατολικὴ Γερμανία, Ρωσσία καὶ Σιβηρία. Τὸν Σεπτέμβριο καὶ Ὀκτώβριο πηγαίνουν πρὸς Νότο (Ἀφρική). Τρῶνε: βατράχους, σαῦρες, σκουλήκια, ἔντομα, χόρτα, σπόρους καὶ καρπούς. Κοιμοῦνται ὅπως οἱ πελαργοί, κτίζουν τὴ φωλιά τους μὲ ξηρὰ κλαριὰ σὲ μικρὰ νησάκια μέσα στὰ ἕλη.

Παιδιὰ τῆς «Πλατυτέρας»

'Η χθεσινὴ ἑορτὴ τῆς Παναγίας μᾶς θύμισε πιὸ ζωντανὰ καὶ πιὸ ἔντονα τὴ μορφή Της. Ὅλων μας οἱ σκέψεις εἶχαν στραφῆ πρὸς τὴν Μεγάλη Μητέρα τοῦ Κυρίου μας καὶ ὅλων μας οἱ καρδιὲς κάτι εἶχαν νὰ τῆς ψιθυρίσουν συνειδητὰ καὶ πιὸ ἐπίμονα: Μιὰ εὐχαριστία γιὰ κάτι ποὺ μᾶς ἔχει κιόλας χαρίσει, μιὰ ἱκεσία γιὰ κάτι ποὺ ποθοῦμε νὰ μᾶς δώση, μὲ τὴ «πρεσβεία» Της στὸν Υἱό Της. Ἀλλὰ καὶ κάθε μέρα μυριάδες καὶ ἑκατοντάδες χιλιάδες καὶ ἑκατομμύρια στόματα ἐπαναλαμβάνουν τὸ «ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ, σῶσον ἡμᾶς». Πόσες ψυχὲς μέχρι τώρα δὲν ἔχουν ἀνακουφισθῆ καὶ στηριχθῆ, προφέροντας μὲ εὐλάβεια τὴν ἁπλῆ ἀλλὰ καὶ θερμὴ αὐτὴ ἱκεσία...

Κι' ἐμεῖς, ὅλοι μαζὶ ὅσοι διαβάζομε αὐτὸ τὸ περιοδικό, μήπως θὰ ἔπρεπε, μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς χθεσινῆς ἑορτῆς, κάτι νὰ Τῆς προσφέρουμε; Ποιὸ θὰ ἔπρεπε νὰ ἦταν τὸ δῶρο μας στὴν ἑορτή Της; Θὰ σᾶς ἐπρότεινα, ἂν ὅλοι συμφωνεῖτε μαζί μου, νὰ Τῆς προσφέρουμε μιὰ ἱκεσία μας καὶ αὐτὸ νὰ εἶναι τὸ δῶρο μας. 'Η ἱκεσία μας νὰ εἶναι γιὰ νὰ Τῆς μοιάσουμε σὲ κάτι. Νὰ Τῆς ζητήσουμε νὰ γίνουμε κάπως σὰν κι' Ἐκείνη.

Βέβαια, ἂν ἦταν εὔκολο νὰ σᾶς ρωτήση κανεὶς ἕναν - ἕναν χωριστά, ὁ καθένας θὰ εἶχε νὰ Τῆς ζητήση κάτι διαφορετικό. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνη, θὰ ἐπρότεινα νὰ Τῆς ζητήσουμε ὅλοι μαζὶ κάτι, ποὺ νὰ ἔχη σχέση μὲ τὸ ἐπίθετο «πλατυτέρα».

'Η Ἐκκλησία μας, δηλαδή, μέσα στὰ πολλὰ καὶ ἐπιτυχημένα ἐπίθετα, ποὺ ἔχει καθιερώσει γιὰ τὴν Θεοτόκο, ἔδωσε καὶ τὸ ἐπίθετο «πλατυτέρα». Εἶναι ἕνα ἐπίθετο, ποὺ τὸ χρησιμοποιεῖ ἀρκετὰ συχνά, θέλοντας νὰ μᾶς βοηθήση νὰ ἀντιληφθοῦμε καλύτερα τὴν προσωπικότητα καὶ τὴ μορφὴ τῆς Θεοτόκου. «Πλατυτέρα οὐρανῶν», «πλατυτέρα νεφέλης» ἢ καὶ ἁπλῶς «πλατυτέρα», εἶναι ἐκφράσεις ποὺ χρησιμοποιεῖ ἡ Ἐκκλησία μας στὴν Ὑμνολογία ἢ στὴν Ἁγιογραφία, θέλοντας νὰ χαρακτηρίση τὴν Παναγία.

Ἂς Τὴν παρακαλούσαμε, λοιπόν, κι' ἐμεῖς νὰ πλατύνη λίγο τὸ μυαλό μας, γιὰ νὰ μὴ τὸ περιορίζουμε στὰ στενὰ ὅρια τοῦ ἐγώ μας. Γιατί ἔτσι δυσκολευόμαστε νὰ καταλάβουμε τὸ διπλανό μας, τὸν ἀδελφό μας. Ὁ καθένας μας συνήθως δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ νοιώση τὸν ἄλλον, ἐπειδὴ ἀκριβῶς ἔχει μιὰ ἐγωϊστικὴ στενοκεφαλιά. Σκεπτόμαστε ἐγωϊστικὰ καὶ δὲν μποροῦμε νὰ ἰδοῦμε τί θὰ κάναμε, ἂν ἐμεῖς βρισκόμαστε στὴν θέση τοῦ ἄλλου. Ἔχομε τὴν ἀξίωση ὁ ἄλλος νὰ σκεφθῆ ὅπως θὰ σκεπτόμαστε ἐμεῖς, σὰν ἐκεῖνος νὰ ἦταν στὴ θέση τὴ δική μας.

Ἂς Τὴν παρακελέσουμε ἀκόμα νὰ πλατύνη κάπως τὴν καρδιά μας. Συνήθως εἴμαστε πολὺ στενόκαρδοι. Δὲν ἀντέχουμε καθόλου στὶς δυσκολίες καὶ στενοχώριες. Μόλις μᾶς παρουσιασθῆ καμμιὰ ἀναποδιά, δὲν θέλουμε νὰ στενοχωρηθοῦμε στὸ παραμικρό. Οὔτε μποροῦμε νὰ κάνουμε λίγη ὑπομονὴ ἀπέναντι στὸν ἄλλον ὅπως δὲν προσπαθοῦμε νὰ χωρέσουμε στὴν καρδιά μας πολλοὺς μαζί. Ἐπειδὴ τάχα ἀγαποῦμε τὸν ἕναν, νομίζουμε πὼς πρέπει νὰ μὴ ἀγαπήσουμε τὸν ἄλλον. Ὁ καθένας μας ἄλλως τε, θὰ μποροῦσε νὰ φέρη ἕνα σωρὸ παραδείγματα στενοκαρδωσύνης παρμένα ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του.

Τέλος, ἂς Τὴν παρακαλέσουμε νὰ πλατύνη λιγάκι ἡ προοπτικὴ τῆς ζωῆς μας. Νὰ βλέπουμε ὄχι μόνο στὴ μύτη μας, ἀλλὰ πέρα μακρυά, πολὺ μακρυά. Τὰ ἀληθινὰ Χριστιανόπουλα πρέπει ν' ἀγκαλιάζουν ὁλόκληρο τὸν κόσμο, ἀφοῦ ὁ προορισμός τους εἶναι πιὸ μεγάλος κι' ἀπ' τὴν ἴδια τὴ Γῆ ὁλόκληρη.

Ὁ πλανήτης μας ὅσο μεγάλος κι' ἂν μᾶς φαίνεται, γιὰ ὅσους πιστεύουν στὸ Χριστὸ εἶναι μικρός. Γι' αὐτὸ ὁ προορισμός τους πηγαίνει πιὸ μακρυὰ κι' ἀπ' αὐτὸν ἐδῶ τὸν κόσμο. Ὁ Χριστὸς μᾶς ἔχει κάνει πολίτες τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν καὶ ἀδελφούς Του. Δηλαδή, μὲ τὴ χάρη Του καὶ τὴν ἀγαθότητά Του, ἀφοῦ μᾶς ἔκανε ἀδελφοὺς Του, μᾶς ἀξίωσε νὰ εἴμαστε κι' ἐμεῖς παιδιὰ τῆς «Πλατυτέρας». Ἐπομένως δὲν πρέπει νὰ τῆς μοιάσουμε;

Ὁ Πατὴρ ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ

ΤΟ ΣΚΑΚΙ

17ον.

Συνεχίζουμε σήμερα τὶς σύντομες διδακτικὲς παρτίδες ποὺ ἀρχίσαμε στὸ προηγούμενο φύλλο.

5) ΜΙΑ ΑΝΕΠΑΡΚΗΣ ΑΜΥΝΑ

Λευκὰ — Μαῦρα

1 ε2 — ε4   ε7 — ε5.
2 Αζ1 — γ4   Αζ8 — γ5.
3 Βδ1 — ζ3 (ἡ ἴδια ἀπειλὴ γιὰ τὸ μὰτ τοῦ μπερζέ, ὅπως τὸ εἴδαμε στὴν παρτίδα 4).
3 .... Ιη8 — θ6! (Τὰ μαῦρα εἶδαν τὴν ἀπειλὴ ἀλλὰ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον τὴν ἀντιμετωπίζουν εἶναι ἀνεπαρκής. Καλύτερο θὰ ἦταν 3..... Ιη8 — ζ6 ποὺ καλύπτει τὸ ζ7).
4 δ2 — δ4! (Σκοπὸς εἶναι νὰ πάρη μὲ τὸν Αγ1 τὸν Ιθ6 γιὰ νὰ πάψη νὰ ὑποστηρίζεται τὸ ζ7 καὶ νὰ ἀνανεωθῆ ἔτσι ἡ ἀπειλὴ γιὰ ἕνα μὰτ τοῦ μπερζέ).
4 .... ε5 Χ δ4? (ὕστερα ἀπὸ τὴν κίνηση αὐτὴ τὰ μαῦρα χάνουν μιὰ φιγούρα).
5 Αγ1 Χ Ιθ6   η7 Χ Αθ6?
6 Βζ3 Χ ζ7 μάτ.

6) ΕΝΑ ΑΚΟΜΗ ΠΝΙΓΜΕΝΟ ΜΑΤ

1 ε2 — ε4   γ7 — γ5.
2 Ιη1 — ζ3   Ιβ8 — γ6.
3 δ2 — δ4   γ5 Χ δ4.
4 Ιζ3 Χ δ4   ε7 — ε5.
5 Ιδ4 — ζ5   Ιη8 — ε7??
6 Ιζ5 — δ6 μάτ.

7) ΤΟ ΜΑΤ ΤΟΥ ΛΕΓΚΑΛ

1 ε2 — ε4   ε7 — ε5.
2 Αζ1 — γ4   δ7 — δ6.
3 Ιη1 — ζ3   Αγ8 — η4 (τὰ μαῦρα νομίζουν ὅτι «ἐκάρφωσαν» τὸν λΙζ3 ἀλλὰ στὴ συνέχεια θὰ δοῦμε ὅτι ὑπάρχουν καὶ θυσίες...).
4 Ιβ1 — γ3   η7 — η6??
5 Ιζ3 Χ ε5!! (Θυσιάζει τὴν Β γιὰ νὰ φθάση στὸ μὰτ μὲ τὶς τρεῖς μικρὲς φιγοῦρες ποὺ ἔχει βγάλει ἔξω).
5 .... Αη4 Χ Βδ1? (Δέχεται τὸ δῶρο χωρὶς νὰ βλέπη τὸν κίνδυνο. Ἔπρεπε νὰ παίξη τὴν κίνηση 5... Αη4 — ε6).
6 Αγ4 Χ ζ7 +   Ρε8 — ε7 (ἡ μόνη δυνατὴ κίνηση).
7 Ιγ3 — δ5 μάτ.

Τὴ θέση τοῦ μὰτ αὐτοῦ νὰ τὴν προσέξετε στὴν σκακιέρα σας. Εὔκολα μπορεῖ νὰ σᾶς παρουσιασθῆ ἡ περίπτωση του στὰ παιχνίδια σας καὶ πρέπει νὰ ξέρετε πῶς νὰ προφυλαχθῆτε. Πάντα ὅταν ὁ ἀντίπαλος κάνει μιὰ θυσία πρέπει νὰ εἴμεθα ἐπιφυλακτικοὶ στὴν ἀποδοχὴ τῆς προσφορᾶς του, γιατὶ ἂν δὲν ἔχει κάμη ἀβλεψία τότε ἀσφαλῶς κάποια παγίδα μᾶς ἔχει στήσει.

8) ΕΝΑ ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΟ ΧΤΥΠΗΜΑ

(Παρτίδα παιγμένη στὴ Βιέννη τὸ 1899)

1 ε2 — ε4   δ7 — δ6.
2 δ2 — δ4   Ιβ8 — δ7.
3 Αζ1 — γ4   η7 — η6.
4 Ιη1 — ζ3   Αζ8 — η7?

Ἐδῶ τὰ μαῦρα ἔπρεπε νὰ παίξουν 4... ε7 — ε6. Τώρα κοιτάξτε τὶ θὰ γίνη στὸ ἀσθενὲς σημεῖο ζ7.

5 Αγ4 Χ ζ7+!!   Ρε8 Χ ζ7.
6 Ιζ3 — η5 +   Ρζ7 — ζ6.

'Η κίνηση αὐτὴ τῶν μαύρων φέρνει τὸ ἄμεσο μὰτ μὲ τὴν λευκὴ Β ὅπως θὰ δοῦμε στὴν ἑπομένη κίνηση. Ἀλλὰ καὶ ἀλλοιῶς ἂν ἔπαιζαν θὰ ἔχαναν τὴν Β καὶ φυσικὰ σὲ λίγο τὴν παρτίδα, δηλ. ἂν ἔπαιζαν 6..... Ρζ7 — ζ8 θ' ἀκολουθοῦσε 7 Ιη5 — ε6 ποὺ προσβάλλει Ρ καὶ Β συγχρόνως καὶ παίρνει τὴν Β στὴν ἑπομένη κίνηση κι' ἂν ἔπαιζαν 6..... Ρζ7 — ε8 θ' ἀκολουθοῦσε πάλι 7 Ιη5 — ε6 ποὺ προσβάλλει τὴν Β πνιγμένη ἀνάμεσα στὰ δικά της κομμάτια καὶ τὴν κερδίζει στὴν ἑπομένη κίνηση.

7 Βδ1 — ζ3 μάτ.

Νὰ ἀναλύσετε προσεκτικὰ τὶς σημερινές μας παρτίδες γιὰ νὰ καταλάβετε τὰ σφάλματα τοῦ μαύρου καθὼς καὶ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο τὰ ἐξεμεταλλεύθη ὁ λευκός.

Στὸ ἐρχόμενο θὰ σᾶς δώσω κι' ἄλλες σύντομες διδακτικὲς παρτίδες γνωστῶν σκακιστῶν.

ΤΟ ΠΙΟΝΙ

Συνεργασίες ἀναγνωστῶν

Ὁ γιδοβοσκὸς

Ἕνας γιδοβοσκός ποὺ ἔβοσκε τὴν κατσίκα του στὰ χωράφια, εἶδε μέσα σ' ἕναν κῆπο μιὰ πολὺ ἑλκυστικὴ κερασιά. Τοῦ πολυάρεσαν τὰ ὄμορφα κεράσια καί, μιὰ ποὺ διψοῦσε, ἄφησε τὴ γίδα του στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, μπῆκε στὸν κῆπο ἀνέβηκε στὸ δέντρο κι ἄρχισε νὰ μασουλάη τὰ ρουμπινιὰ κεράσια.

Τὸν ἴδιο χρόνο, ἡ γίδα — εἶχε βαρεθῆ νὰ περιμένη — βολτάροντας γύρω ἀπ' τὸν κῆπο, εἶδε τὴν πόρτα ἀνοιχτὴ καί, χωρὶς νὰ περιμένη ἰδιαίτερη πρόσκληση, μπῆκε κι ἄρχισε νὰ τρώγη τὰ δροσερὰ λαχανικά.

Ὁ γιδοβοσκός, ποὖχε χορτάσει πιά, εἶδε τὸ ἀλόγιστο ζῶο· κατέβηκε ἀπ' τὸ δέντρο, ἅρπαξε τὸ μαστίγιο καὶ χτυπῶντας δυνατὰ τὸ δυστυχισμένο ζῶο τὸ ἔσπρωχνε πρὸς τὴ πόρτα.

Ὁ κηπουρὸς ὅμως, ποὖχε παρατηρήσει καὶ τὸ γεῦμα τοῦ γιδοβοσκοῦ καὶ τὴν ἔφοδο τῆς γίδας, ἔφτασε μπρός του καὶ τὸν σταμάτησε λέγοντας:

— Γιατί, κακομεταχειρίζεσαι τὸ φτωχὸ ζῶο; Ποιὸς ἀπὸ σᾶς τοὺς δυὸ εἶναι ὁ πιὸ ἔνοχος, αὐτὴ ποὺ δὲν εἶναι παρὰ ἕνα φτωχὸ ζῶο χωρὶς νοῦ ἢ ἐσὺ ποὺ εἶσαι ἔξυπνος καὶ λογικός;

Τὸ παιδί ποὺ ἄξιζε αὐτὴ τὴν ἐπίπληξη καὶ ποὺ κοκκίνησε ὡς τ' αὐτιὰ γιὰ τὸ φταίξιμό του, ὑποσχέθηκε πὼς δὲν θὰ ξανακλέψη. Καὶ πραγματικά!...

Διασκευὴ ἀπ' τὰ γερμανικά: Ν. ΣΑΛΟΝΙΚΙΟΥ

ἡ Σελίδα τῶν Μικρῶν

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ ΜΕ ΤΗ ΓΙΑΓΙΑ

Ὁ ἐνοχλητικός

Ἀγαπητά μου παιδιά,

Σήμερα θὰ γνωρίσωμε τὸ δεύτερο τύπο, ἀπ' τὶς καλοκαιριάτικες παιδικὲς συντροφιές μας. Εἶναι ὁ Λάκης, τὸ ἀεικίνητο. Ἡ παρέα του, στὴν ἀρχὴ γιὰ νὰ μὴν τὸν προσβάλη τὸν ἔλεγε πειρακτήριο. Μὰ ἂς μὴ φοβόμαστε νὰ τοῦ δώσωμε τὸν πραγματικὸ χαρακτηρισμό του. Ὁ Λάκης εἶναι ἐνοχλητικός. Κι' ἂν δὲν μὲ πιστεύετε, ρωτήσετε τὴν ἀδελφή του, τὴ Νένα, ποὺ τρέμει, ἡ καϋμενούλα, νὰ πάη στὴ θεία της. Χτυπάει τὴν πόρτα, νὰ φέρη κάποια παραγγελία ἀπ' τὴ μητέρα της, κι' ἡ πρώτη ἐρώτηση ποὺ κάνει, πρὶν δρασκελίσει τὸ κατώφλι, εἶναι:

— Μήπως εἶναι μέσα ὁ Λάκης;

— Μά, νά τον, ἀκούει τὴ φωνή της καὶ τρέχει στὴν πόρτα νὰ τῆς τραβήξη τὶς κοτσίδες καὶ νὰ λύση τοὺς φιόγγους τῆς Νένας.

—Ἥσυχα Λάκη, δός μου τὴν κορδέλα μου.

— Πάρτην.

Τῆς δίνει τὴ μιὰ καὶ μὲ τ' ἄλλο χέρι τῆς παίρνει τὴν ἄλλη. Ὕστερα ὁ μικρὸς ἐνοχλητικὸς ἀρχίζει νὰ τὴ χαϊδεύη μὲ χαστουκάκια.

— Μιλῆστε του θεία!

Φωνές, κακό, κυνηγήματα, πάει τοῦ σπιτιοῦ ἡ γαλήνη. Μὰ νὰ ἦταν ἐνοχλητικὸς μόνο μὲ τοὺς μικρούς! Ὁ Λάκης ἀναστατώνει καὶ τοὺς μεγάλους: Μόλις ὁ πατέρας του ξεδιπλώσει ἐφημερίδα, ὁρμᾶ καὶ τοῦ τὴν ἁρπάζει.

— Θέλω νὰ δῶ πρῶτος τὶς γελοιογραφίες!

Ὁ πατέρας του φουντώνει, τοῦ δίνει στὸ χέρι μιὰ δυνατὴ τσιμπιὰ καὶ τοῦ παίρνει τὴ φημερίδα. Ὁ μικρὸς ἐνοχλητικός, πέφτει τότε στὸν ὦμο του καὶ δὲν τὸν ἀφήνει νὰ τὴν χαρῆ.

— Μὴ γυρίσης, ἀκόμη θέλω νὰ δῶ τί παίζει ὁ κινηματογράφος τῆς γειτονιᾶς.

Στὸ τέλος νευριάζει ὁ κουρασμένος πατέρας καὶ καπελώνει μὲ τὴν ἐφημερίδα τὸ Λάκη.

Ἂν μποῦνε σὲ τρὰμ ἢ λεωφορεῖο, θέλει, σώνει καὶ καλά, τὴν καλλίτερη θέση καὶ μπορεῖ νὰ σηκώση ὅλη τὴ συντροφιά, γιὰ νὰ βρῆ ποὺ θὰ τοῦ ἄρεσε νὰ καθήση. Φυσικά, στὸ τέλος, ταξιδεύει ὄρθιος καὶ συχνά... χειροτονημένος.

Ὅταν μιλοῦν οἱ μεγάλοι ἀνακατεύεται στὴν κουβέντα, ρωτᾶ καὶ ξαναρωτᾶ καὶ δὲν ἡσυχάζει, ἂν δὲν πῆ κι' αὐτὸς τὰ δικά του. «Κακομαθημένο παιδί», λένε ὅσοι τὸν βλέπουν κι' ἡ μαμά του ντροπιάζεται. Κι' ὅμως, ἡ δύστυχη ἔχει κάνει μεγάλες προσπάθειες γιὰ νὰ κόψη αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα τοῦ Λάκη.

Τί λέτε, καλά μου παιδιὰ θὰ τὸν θέλατε στὴν παρέα σας τέτοιο τύπο; Θεὸς φυλάξει, γιατὶ δὲν θἄχατε τίποτα δικό σας κι' οὔτε θὰ μπορούσατε νὰ παίξετε ἥσυχα μεταξύ σας. Θ' ἀνακατευόταν σὲ ὅλα καὶ θἄθελε μάλιστα νὰ σᾶς κάνη τὸν κόκορα.

Κανεὶς δὲν τὸν θέλει τὸν ἐνοχλητικὸ τύπο! Εὔχομαι νὰ μὴ βρίσκεται ἀνάμεσά σας κι' οὔτε νὰ τοῦ μοιάζη κανένα ἀπ' τὰ καλά μου παιδιά.

Μὲ ἀγάπη
Ἡ Γιαγιὰ ΚΑΝΤΙΑΝΗ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΜΑΣ

ἡ ΒΕΛΟΝΑ καὶ ἡ ΚΑΡΦΙΤΣΑ

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ἦταν σ' ἕνα μικρὸ καὶ ὄμορφο καλαθάκι γιὰ τὰ σύνεργα τοῦ κεντήματος, μιὰ βελόνα καὶ μιὰ καρφίτσα... Ἦταν μέρες ποὺ δὲν ἔκαναν καμμιὰ δουλειά... Καὶ ὅπως ὅλοι οἱ χασομέρηδες ἔτσι κι' αὐτὲς ἄρχισαν νὰ μαλώνουν μεταξύ τους.

—Ἤθελα νὰ ξέρω, εἶπε ἡ Καρφίτσα στὴ Βελόνα γιατὶ ἐσὺ θέλεις νὰ κάνης τὴν ἔξυπνη· πῶς τολμᾶς νὰ παρουσιάζεσαι στὸν κόσμο χωρὶς κεφάλι!...

— Καὶ τί κατάλαβες, ἐσύ, μικρή μου ἀνόητη, εἶπε ἡ βελόνα, ποὺ ἔχεις κεφάλι... Εἶσαι ἁπλῶς ξεροκέφαλη καὶ τίποτα ἄλλο. Καὶ σοῦ λείπει τὸ κυριώτερο. Τὸ μάτι... Γιὰ κοίταξε τὸ δικό μου μάτι τί ἔξυπνο ποὺ εἶναι!

— Καὶ σὲ τί θὰ σοῦ χρησιμέψη τὸ μάτι, ὅταν μάλιστα εἶναι πέρα γιὰ πέρα τρύπιο καὶ ὅταν μέσα του περνᾶνε κάθε λίγο κλωστή...

—Ἐγὼ κάνω πιὸ περισσότερη δουλειὰ ἀπὸ σένα εἶπε ἡ βελόνα. Μὲ μένα ράβουν φορέματα, μὲ μένα κεντοῦν. Μὲ τὴ βοήθεια τὴ δική μου ράβουν καὶ τὰ ράσα καὶ τὰ ἱερὰ ἄμφια... ἐνῶ ἐσύ...

— Κι' ἐγὼ εἶμαι πιὸ χρήσιμη ἀπὸ σένα... Ὄχι μόνο οἱ κυρίες ἀλλὰ καὶ ὁ κύριος μὲ χρησιμοποιεῖ τόσες φορὲς γιὰ νὰ κρατήση σφιχτὰ μαζὴ τρία καὶ τέσσερα ἔγγραφα του. Κι' ἐγὼ μπορῶ νὰ ζήσω χρόνια. Μπορῶ νὰ κρατήσω ἕνα ὄμορφο ἄνθος στὴν μπουτουνιέρα τοῦ κυρίου ἢ στὸ στῆθος τῆς κυρίας. Μπορῶ ἀκόμα νὰ μείνω χρόνια μὲ τὰ μουντζουρωμένα ἐκεῖνα χαρτιά, ποὺ ὅπως ἄκουσα νὰ λένε εἶναι πολὺ σοφὰ καὶ ἄξιζαν τοῦ κόσμου τὰ πράγματα...

— Εἶσαι κακορρίζικη εἶπε τὸ βελόνι στὴν καρφίτσα. Καὶ διασκῶς λυγίζης τὸ κορμί σου καὶ γίνεσαι πότε πότε μιὰ κακότροπη καμπούρα.

— Καὶ σὺ κάνεις τὴν περήφανη ἀλλὰ δὲν μπορεῖς νὰ σκύψης γιατὶ ἂν σκύψης θὰ κομματιάσης τὴ ράχη σου! Εἶσαι πολὺ σκληροτράχηλη, κι' ὅταν σὲ ἀναγκάζουν νὰ λυγίσης γίνεσαι δυὸ κομμάτια. Καὶ μὴ ξεχνᾶς πῶς προχθὲς μάτωσες τὸ χέρι τῆς κυρίας. Αὐτὸ ποὺ ἔκαμες ἦταν ἔγκλημα. Εἶσαι μιὰ κακούργα.

— Θὰ σοῦ σπάσω τὸ κεφάλι παλιοκαρφίτσα ἂν συνεχίσης τὶς βρυσιές σου εἶπε θυμωμένη αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ βελόνα.

— Θὰ σοῦ βγάλω τὸ μάτι ἂν μ' ἀννίξης εἶπε ἡ καρφίτσα. Μὴν ξεχνᾶς πῶς ἡ ζωή σου κρέμεται μόνο σὲ μιὰ κλωστή...

Καὶ θὰ συνέχιζαν τὸν καυγᾶ τους ἂν ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲν ἔμπαινε στὸ δωμάτιο ἕνα κορίτσι καὶ δὲν ἔπαιρνε τὴ βελόνα γιὰ νὰ μαντάρη τὴν κάλτσα της. Μὰ σὲ λίγο ἡ βελόνα ἔσπασε στὰ χέρια της καὶ πῆρε τὴν καρφίτσα. Μὰ καθὼς εἶδε πῶς κι' αὐτὴ εἶναι λυγισμένη καὶ καμπουριασμένη τὴν ἔσπασε μὲ τὸ χέρι της...

Καὶ οἱ δυὸ—ἡ βελόνα καὶ ἡ καρφίτσα—βρέθηκαν πάλι μαζὶ πεταμένες στὸν τενεκὲ τῶν σκουπιδιῶν... Ἤξεραν τώρα κι' οἱ δυό τους τὴν τύχη ποὺ τὶς περίμενε!

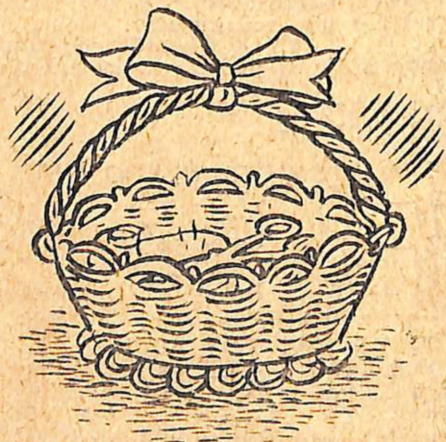
— Πολὺ ὡραῖα, εἴμαστε ἐδῶ, εἶπε εἰρωνικὰ ἡ βελόνα.

— Τώρα, δὲν ἔχουμε κανένα λόγο νὰ μαλώνουμε παρατήρησε μ' ἕνα πολὺ πικρὸ χαμόγελο ἡ καρφίτσα. Τί ἀνόητες ἀλήθεια εἴμαστε καὶ οἱ δυό... Ἂς μᾶς ἑνώση ἡ δυστυχία τώρα καὶ ἂς εὐχηθοῦμε καὶ μὴ χειρότερα... Ποιὸς ξέρει τώρα τί μᾶς περιμένει... Ἂν εἴμαστε ἀδελφωμένες ἴσως - ἴσως δὲν θὰ φτάναμε σ' αὐτὸ τὸ χάλι...

— Στερνή μου γνώση νὰ σ' εἶχα πρῶτα εἶπε ἡ βελόνα...

Καὶ σώπασε... Σώπασαν κι' οἱ δυὸ καὶ δὲν ξαναγίνηκε γι' αὐτὲς ἄλλη κουβέντα!

Η ΑΝΕΜΗ

Η ΗΡΩΪΔΑ της Ελληνικής Επανάστασης

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἡ δροσιὰ εἶναι αἰσθητὴ ἐδῶ, κι' ἀπὸ τὸ μεσοκαλόκαιρο ἀρχίζει νὰ κάνη κρύο.

Ἔχει κανεὶς τὴν ἐντύπωση πὼς προχωρεῖ στοῦ Χάρου τὸ βασίλειο.

Ἅμα ἀνάψης ἐκεῖ δαδί, βλέπεις τοὺς σταλακτίτες νὰ λαμποκοποῦν μὲ μύρια χρώματα ἀπαλώτατα, σὰν τοῦ οὐράνιου τόξου.

Καὶ τὶ δὲν βλέπει — ἢ τὶ νομίζει πὼς βλέπει κανεὶς ἐκεῖ! Οἱ σταλακτῖτες ἔχουν πάρει μὲ τὸν καιρὸ παράξενα σχήματα καὶ σχέδια ἀλλόκοτα. Βλέπεις ὁμοιόματα ζώων, ἀνθρώπινα κεφάλια, γίγαντες ἀκέφαλους, τέρατα, πουλιά, φυτὰ μαρμαρωμένα, κι' ὅτι καὶ νὰ βάλη ὁ νοῦς!

Καὶ νὰ συλλογίζεται κανεὶς πὼς ὅλ' αὐτὰ δὲν εἶναι παρὰ δάκρυα τῆς γῆς ποὺ πέτρωσαν!

Σ' αὐτὴ λοιπὸν τὴν σπηλιὰ ἔμαθε ὁ Ἀνδροῦτσος — ποὺ ὅτι εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὴν Ἑπτάνησο — τὸν τραγικὸ θάνατο τοῦ ἀδελφικοῦ του φίλου, τοῦ Διάκου.

Σὰν ἀγριεμένο λιοντάρι ἔτρεξε μὲ τὰ παλληκάρια του στὶς Θερμοπύλες γιὰ νὰ συναντήση τὸν Ὀμὲρ Βρυώνη.

Ἀλλὰ ὁ Ὀμὲρ πασᾶς ὕστερα ἀπὸ τὸ κακὸ ποὺ εἶχε κάνει, εἶχε φύγη πιὰ γιὰ τὴν Δωρίδα...

. . . .

Ἡ Ἀνδρονίκη εἶχε μείνει ἀναίσθητη πολλὲς ὧρες μέσα στὰ πτώματα ποὺ ἔστρωναν τὸ πεδίο τῆς μάχης. Συνῆλθε κατὰ τὰ μεσάνυχτα.

Εἶχε ἕνα τραῦμα βαρὺ στὸν ὦμο κι' ἕνα ἐλαφρότερο στὸ κεφάλι ποὺ τὴν ἔκανε πολὺ νὰ ὑποφέρη. Εἶχε χάσει πολὺ αἷμα, καὶ τοῦτο αὔξαινε τὴν ζάλη καὶ τὴν ἀδυναμία της.

Ἐσήκωσε τὸ λαβωμένο της κεφάλι, καὶ μὲ τρόμο βρέθηκε μὲς στὴν θανατερὴ γαλήνη ποὺ εἶχε διαδεχτῆ τὸν θόρυβο καὶ τοὺς ἀλαλαγμοὺς τῆς ἄγριας ἐκείνης μάχης.

Οἱ στεναγμοὶ τῶν βαρειὰ λαβωμένων ποὺ χαροπάλευαν, ἔκαναν ἀκόμη πιὸ ἄγρια τὴ νύχτα.

Πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της ἔκραζαν τὰ ὄρνια τοῦ Καλλιδρόμου ποὺ πάντα πετοῦν χαρούμενα πάνω ἀπὸ τὰ πεδία τῶν μαχῶν γιὰ τὸ μακάβριο συμπόσιό τους.

Ἡ Ἀνδρονίκη δὲν μποροῦσε ἀκόμη νὰ πιστέψη πὼς εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὸν θάνατο.

Ὡστόσο κατάλαβε πὼς ἔπρεπε ν' ἀπομακρυνθῆ πρὶν ξαναγυρίσουν οἱ Ἀρβανῖτες γιὰ νὰ πλατσικολογήσουν κατὰ τὴν συνήθεια τους.

Διψοῦσε πάρα πολύ.

Ἀνασηκώθηκε καὶ μπουσουλώντας μὲ τὰ τέσσερα ἄρχισε ν' ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν συντροφιὰ τῶν σκοτωμένων.

Μαρτυρικὴ ἦταν ἡ πορεῖα της μέσα στὴν νύχτα. Ἀλλὰ εἶχε καρδιὰ γενναία — καὶ ἀτσαλένια θέληση. Ἔτσι κατάφερε νὰ πλησιάση τοὺς βράχους τοῦ Καλλιδρόμου.

Ἐκεῖ ἔπεσε σὰν λαβωμένη λαφίνα σὲ μιὰ ρεμματιά, ἐνῶ τὴν βασάνιζε ὁ πόνος, ἡ θέρμη κι' ἡ τρομερὴ δίψα.

Δὲν εἶχε ὅμως πιὰ τὸ κουράγιο νὰ πάη πιὸ πέρα. Ἔκλεισε τὰ μάτια, ἀποχαιρέτησε μυστικὰ τὸν ἀγαπημένο της τὸν Θρασύβουλο, κι' ἐμπιστεύτηκε τὴν ψυχή της στὴν Παναγία.

Ἐκεῖ τὴν βρῆκε τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ὀδυσσέας Ἀνδροῦτσος μὲ τὰ παλληκάρια του.

Ἐσήκωσε τὸ βαρὺ ἀπὸ τὸ τραῦμα κεφάλι της...

Τῆς ἔδωσαν νὰ πιῆ νερὸ ἀπὸ τὸ ἀσκὶ ποὺ εἶχαν πάντα μαζί τους, καὶ τὴν μετάφεραν στὸ Κωρύκειο Ἄντρο.

Δυὸ πράγματα ἔκαναν ἐντύπωση στὴν Ἀνδρονίκη ἀργότερα, ὅταν συνῆλθε: ἡ μυθολογικὴ σπηλιὰ κι' ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὴν κατοικοῦσε.

Ὁ Ὀδυσσέας ἦταν φοβερὸς πολεμιστής, γυιὸς τοῦ περιβόητου ἀρματωλοῦ τῆς Λεβαδιᾶς ποὺ στὴν Ἐπανάσταση τοῦ 1769 μὲ διακόσια μόνον πεινασμένα καὶ σχεδὸν ξαρμάτωτα παλληκάρια εἴκοσι μέρες πολέμησε ἐναντίον χιλιάδων Τούρκων καὶ τέλος κατόρθωσε νὰ περάση στὴν Πελοπόννησο σῶος κι' ἀκέραιος μ' ὅλο του τὸ ἀσκέρι.

Γυιὸς αὐτοῦ τοῦ Ἀνδρούτσου ἦταν αὐτὸς ὁ ὄχι λιγώτερο γενναῖος Ὀδυσσέας.

Ἡ Ἀνδρονίκη, ἦταν ὁ μόνος «πολεμιστής» ποὺ εἶχεν καταφέρει νὰ γλυτώση ἀπὸ τὴν ἑκατόμβη τῆς Ἀλαμάνας. Γι' αὐτὸ ὁ Ἀνδροῦτσος εἶχε διατάξει τὰ παλληκάρια του νὰ εἶναι πολὺ προσεχτικὰ ὅταν τὴν μετέφεραν. Κανεὶς φυσικὰ δὲν εἶχε καταλάβει πὼς ἦταν γυναίκα, γιατὶ τὸ φεσάκι μὲ ὅλη τὴν πληγὴ ἦταν βαθειὰ χωμένο στὸ κεφάλι της.

Ὅταν τὴν μετέφεραν στὴν σπηλιά, ὁ Ἀνδροῦτσος ἔστειλε καὶ φώναξε τὴν Διαμάντω.

Ἡ Διαμάντω ἦταν Τουρκοπούλα ποὺ εἶχε μάνα ἑλληνίδα. Ὅταν λοιπὸν ἄρχισε ἡ Ἐπανάσταση, ἡ μάνα της ποὺ ἦταν ἑτοιμοθάνατη, τῆς ἔδωσε τὰ χρυσαφικὰ καὶ τὴν εὐχή της, μαζὶ μὲ τὴν προσταγὴ νὰ πάη πρῶτα νὰ βαφτιστῆ, κι' ὕστερα νὰ πάη νὰ βρῆ τοὺς Ἕλληνες καὶ νὰ μείνη μαζί τους.

Ἔτσι ἡ Διαμάντω (ποὺ σὰν τουρκοπούλα λεγόνταν Ἀισὲ) ἔσμηξε μὲ τὸ μπουλούκι τοῦ Ὀδυσσέα, κι' ἔμενε μόνιμα στὴν σπηλιά, σὰν φιλενάδα τῆς Ἑλένης τῆς γυναίκας του.

Κάλεσε λοιπὸν ὁ Ὀδυσσέας τὴν Διαμάντω, καὶ τῆς εἶπε:

— Ἀπὸ τὴν πολύνεκρη μάχη τῆς Ἀλαμάνας, μόνον ἕναν καταφέραμε νὰ γλυτώσουμε. Τοῦτο τὸ νέο τ' ἀμούστακο παλληκάρι. Οἱ ἄντρες δὲν ξέρουν ἀπὸ περιποίηση. Γι' αὐτὸ σοῦ τὸν παραδίνω σένα. Νὰ τὸν ἔχης σὰν τὰ μάτια σου, ἐσὺ εἶσαι γι' αὐτὸν ἀδερφὴ καὶ μάνα, καὶ νὰ μοῦ τὸν παραδόσης πίσω γερό. Ἀκοῦς;

— Μάλιστα καπετάνιε! εἶπε ἡ Διαμάντω. Μεῖνε ἥσυχος. Θὰ κάνω ὅπως μὲ πρόσταξες...

Ὅταν ἡ Διαμάντω ἀντίκρυσε τὴν ἀναίσθητη Ἀνδρονίκη, αἰσθάνθηκε μεγάλη λύπη.

— Τὸ καϋμένο τὸ παλληκάρι! συλλογίστηκε. Εἶναι χτυπημένο βαρειά, καὶ χρειάζεται μεγάλη φροντίδα γιὰ νὰ γειάνη... Καὶ τί ὄμορφο ποὺ εἶναι! Ἴδιος ἄγγελος! Χαρὰ στὴ μάνα ποὺ τὸ ἔκανε!...

Μὲ ἄπειρες προφυλάξεις ἡ Διαμάντω, ἔβρεξε τὸ φεσάκι ποὺ εἶχε κολλήσει μὲ τὰ αἵματα στὰ μαλλιά, γιὰ νὰ τὸ ξεκολλήση χωρὶς πόνο, καὶ νὰ περιποιηθῆ τὴν πληγὴ τοῦ κεφαλιοῦ.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΓΡΑΦΟΥΝ

Η ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΟΥ

Τί ἁπαλὰ ποὺ σὲ χαϊδεύει
τῆς πατρίδας ὁ ἀέρας.
Τί γλυκὰ ποὺ λάμπει ὁ ἥλιος.
πῶς λαλοῦνε τὰ πουλιὰ
μέσ' τὰ ἀνθισμένα δέντρα.
Τί εὐωδιὰ ποὺ χύνουν γύρω
τὰ μυριόπλουμα λουλούδια.
Πῶς σὲ ἀγκαλιάζει ἡ πλάση
τῆς Πατρίδας, σὰ νὰ λέη:
Μεῖνε ὄμορφε λεβέντη
στὴν παλιὰ κληρονομιά σου,
στὸ φτωχό σου τὸ σπιτάκι
χόρτασε μὲ τῆς βρυσούλας
τὸ κρυστάλλινο νερό.
Μεῖνε γιὰ παντοτεινὰ κοντά μας...

ΝΙΚΟΣ ΑΗΔΟΝΟΠΟΥΛΟΣ
(Ριζοχώριον Τριφυλίας)

ΝΟΣΤΟΣ

Μήπως στὰ χρυσοπόρφυρα, ροδοκρινένια μάκρη,
π' ἀπαλοσβύνουνε δειλὰ τὰ χρώματα τ' ἀπείρου
καὶ κλείνουνε θαμπόσβυστα τὰ μάτια τοῦ ὀνείρου
εἶν' ἡ γλυκειὰ τῆς λησμονιᾶς παραμυθένια ἄκρη;

Τῶν Λωτωφάγων ἡ παλιά, παραδεισένια χώρα,
— μὲς στὸ γοργὸ στροβίλισμα τῶν περασμένων χρόνων —
μήπως κρυμμένη στέκεται καταποντρίστρα πόνων
κι' ἀργομεθᾶ κάθε ψυχὴ στοῦ γυρισμοῦ τὴν ὥρα;

Πέτα, ψυχή μου, ἀνάλαφρα πά' στ' ἀφρισμένο κῦμα
καὶ πιὲς μὲ τ' ἀλαβάστρινο χρυσόντυτο ποτήρι
κρασί, ποὺ δίνει τῆς ζωῆς τ' ὄμορφο πανηγύρι.
Ἐμπρός! Ξεκίνα! Μὴ δειλιᾶς, κάνε τὸ Μέγα βῆμα!

ΠΑΝΑΓ. ΛΙΑΛΙΑΤΣΗΣ
(Πᾶνος 'Ασιναῖος)
'Ασίνη - Ναυπλίου

ΣΕ ΝΟΙΩΘΩ, ΘΕΕ ΜΟΥ

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἀπέραντο πέλαγος τῆς ζωῆς σὲ νοιώθω νὰ στέκεσαι στὸ πλευρό μου σὰν ἀόρατος ὁδηγὸς καὶ προστάτης μου.

Ὅταν ρίχνω τὴ ματιά μου γύρω στὴν ἀνθισμένη φύση καὶ βλέπω τὰ πάντα νὰ σκεπάζωνται μὲ τὸ καταπράσινο σεντόνι καὶ τὰ πουλιὰ νὰ πηδοῦν ἐδῶ καὶ κεῖ χαρούμενα καὶ νὰ χάνωνται μέσα στὴν πυκνὴ φυλλωσιὰ τῶν δέντρων, ἀναγαλιάζει ἡ ψυχή μου ἀπὸ τὴν μαγικὴ ὀμορφιὰ καὶ τὸ τραγούδι τῶν φτερωτῶν μουσικῶν. Τότε πραγματικὰ σὲ νοιώθω μέσ' τὴν ἀνθοστόλιστη τοῦ καλοκαιριοῦ γῆ. Κι' ὅταν ἀρχίζη ἡ μαυροφόρα βασίλισσα νύχτα νὰ μαζεύη τὸ βελουδένιο πέπλο της καὶ νὰ ξεπροβαίνη ἀπὸ τὴν κορυφή του ὁ ἥλιος, τότε βγαίνει ἀπ' τὸ στόμα μου ἕνα «εὐχαριστῶ».

Κι' ὅταν χάνεται πίσω ἀπ' τὰ βουνὰ γιὰ νὰ πάη στὸ ἄλλο βασίλειό του, ἔρχεται ἡ νύχτα σκορπίζοντας παντοῦ τὴν ἡσυχία καὶ τὸ σκοτάδι. Μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἥσυχη βραδυὰ θαυμάζοντας τὰ ἔργα Σου, τ' ἀργυρὸ φεγγάρι καὶ τὰ τρεμάμενα ἀστέρια ποὺ κρέμονται σὰν καντηλάκια ἀπ' τὸν ξάστερο οὐρανὸ στολίζοντας πιὸ πολὺ τὴν ἐκκλησία τοῦ σύμπαντος, σὲ νοιώθω νὰ μοῦ μιλᾶς σιωπηλά. Στὸ σπίτι μας, στὶς χαρές μας καὶ στὶς γιορτὲς ποὺ σὲ ὅλους ἀνθίζει τὸ χαμόγελο καὶ ἡ χαρά, τυχαίνει καμμιὰ φορὰ ν' ἀφίση κανένας ἀπ' τ' ἀγαπητά μας πρόσωπα αὐτὸν τὸν κόσμο καὶ νὰ πάη στὸν προορισμό του.

Τότε σβύνει τὸ χαμόγελο καὶ ἔρχεται ἡ πίκρα, ἡ στενοχώρια καὶ ἡ ἀπελπισία.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν θλιβερὴ σκηνὴ τῆς στενοχώριας ἐσένα νοιώθουμε νὰ μᾶς παρηγορῆς, ὦ μεγάλε Θεέ!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΖΗΔΡΟΣ
(Μαθητὴς Γυμνασίου)

ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ

Ἦταν Σεπτέμβρης τοῦ 1952. Στὴν Παιδόπολη τοῦ Βόλου ποὺ εἶναι χτισμένη σὲ μιὰ μαγευτικὴ τοποθεσία, ἀνάμεσα στοὺς καταπράσινους ἐλαιῶνες τοῦ Πηλίου, περιτριγυρισμένη ἀπὸ κυπαρίσσια καὶ καρποφόρα δέντρα, οἱ ἡμέρες κυλοῦσαν ἥσυχα καὶ τὰ παιδιὰ περνοῦσαν μιὰ εὐτυχισμένη ζωή. Τὰ χαρούμενα τραγούδια τους σκορποῦσαν παντοῦ ζωὴ καὶ χαρά.

Μὰ τώρα γιατί εἶναι λυπημένα;

Ἀπὸ στόμα σὲ στόμα διαδόθηκε, ὅτι σὲ λίγες μέρες, φεύγουν μερικὰ ἀπὸ τὰ ἀδέλφια τους καὶ ὅλοι εἶναι στενοχωρημένοι γιὰ τὸν ἀποχωρισμὸ αὐτό.

Γιατὶ ἐκεῖ μέσα, ζήσαμε τέσσερα ὁλόκληρα χρόνια, κάτω ἀπὸ τὴν φροντίδα τῆς ἀγαπημένης μας ἀρχηγοῦ, τοῦ προσωπικοῦ καὶ ὅλων ἐκείνων ποὺ φροντίζουν γιὰ μᾶς. Μὰ οἱ μέρες πέρασαν κι' ἔφτασε ἡ ὥρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ. Καὶ τὸ τελευταῖο πρωΐ, ὅταν ὅλοι βρισκόμασταν γιὰ τελευταία φορὰ μαζί, τί γλυκὰ μᾶς φαίνονταν ὅλα γύρω μας! Τὰ δέντρα, λὲς κι' αἰσθάνονταν κι' αὐτὰ τὴ λύπη μας, ἄρχισαν νὰ ρίχνουν τὰ τελευταῖα κίτρινα φύλλα τους, ποὺ τοὺς εἶχαν μείνει γιὰ στολίδια, ἐνῶ τὸ μικρὸ σκυλάκι, ἦταν κι' αὐτὸ μελαγχολικο. Καὶ ὅταν ξεκίνησαν τὰ αὐτοκίνητα, ἀπὸ παντοῦ ἄκουγες εὐχὲς κι' ἔβλεπες νὰ κουνιῶνται μαντήλια, ἐνῶ ὅλοι τραγουδούσαμε: «Ὄχι, δὲν χωριζόμαστε γιὰ πάντοτε, παιδιά, μὰ θὰ ξανανταμώσουμε ἀδέλφια μας, ξανά».

Τώρα τὸ αὐτοκίνητα στρίβουν στὴ στροφὴ καὶ γιὰ τελευταία φορὰ ἀντικρύζουμε τὴν ἀγαπημένη μας Παιδόπολη, ποὺ μέσα σ' αὐτὴ ἐπλάσαμε τόσα ὄνειρα, ἐνῶ δύο μαργαριτάρια κύλησαν στὰ μάγουλά μου, κι' ἕνας ὕμνος βγῆκε μέσα ἀπὸ τὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς μας, ὕμνος εὐχαριστήριος γιὰ τὴ μεγάλη μας μητέρα τὴν Βασίλισσα ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ.

ΜΑΡΚΟΥΣΗΣ ΚΛΕΑΝΘΗΣ
(Μαθητὴς τῆς Β.Ε.Σ.)

ΦΟΥΡΤΟΥΝΕΣ

Φουρτουνιασμένη θάλασσα, μὲ ποιὰ στοιχειὰ παλεύεις
κι' ἔτσι μουγκρίζεις θλιβερὰ καὶ μᾶς χτυπᾶς μὲ λύσσα...
Τί φταῖνε τὰ καράβια μας καὶ νὰ τὰ πᾶς γυρεύεις
στοὺς παγωμένους τάφους σου, τοὺς σκοτεινοὺς σὰν πίσσα...

Τί φταῖν, ἀγριοθάλασσα, οἱ ἄχαρες μανάδες
καὶ τὰ μικρὰ παιδόπουλα τὰ καταφρονεμένα,
ἄχ! κι' οἱ μικρὲς ὀμορφονιὲς κι' οἱ ἄσβηστες λαμπάδες,
ποὺ καρτεροῦν νὰ ξαναρθοῦν οἱ ναῦτες ἀπ' τὰ ξένα...

Φουρτουνιασμένη θάλασσα, μὲ ποιὰ στοιχειὰ παλεύεις
καὶ δέρνεις τὶς βαρκοῦλες μας, χτυπᾶς τὰ τρεχαντήρια
κι' ὅσοι ἔχουνε θαλασσινὸ στὰ σπλάχνα τους σαλεύεις
καὶ τὶς ψυχοῦλες ποὔπνιξες τὶς κλαῖν στὰ μοναστήρια...

Θ. ΣΩΝΙΤΗΣ

ΤΟ ΞΗΜΕΡΩΜΑ

Τ' ἄστρα τρεμοσβήνουν! Ἡ μαυροφορεμένη γρηὰ μάγισσα νύχτα, ὑποχωρεῖ γιὰ νὰ περάση ἡ νεαρὴ καὶ λευκοφορεμένη ἀντίζηλός της, ἡ πορφυρογέννητη ἡμέρα!

Τὰ θεϊκὰ καντηλάκια τ' οὐρανοῦ χάνουν τὸ φῶς τους ἐμπρὸς στὸ ρόδινο τῆς χαραυγῆς χρῶμα

Ὁ οὐρανὸς μοιάζει μ' ἕνα ὡραῖο ταμπλὼ ποὺ δὲν ξέρεις τί νὰ πρωτοθαυμάσης ἀπ' αὐτό.

Νά! Κι' ἐκεῖ πέρα στὴν Ἀνατολή, μικρὰ-μικρὰ συννεφάκια εἶναι ἕτοιμα νὰ ὑποδεχτοῦν τὸ βασιλικὸ ἅρμα τοῦ ἥλιου!...

Ὅλα ἔχουν πάρει τὴν ζηλευτὴ καὶ μαγεμένη ὄψη τους τὴ ρόδινη.

Ὅλα τραγουδοῦν τὴν ὑπερκόσμια, ὀνειρεμένη ἐκείνη μελωδία ποὺ μόνο τὴν ὥρα αὐτὴ μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν ἀκούση. Ὅλα χορεύουν τὸν μεθυστικὸ χορὸ τῆς ἀνοιξιάτικης χαραυγῆς.

Τὰ μαῦρα φαντάσματα τῶν δέντρων ἔσβησαν καὶ ἡ βουβὴ ἁρμονία δὲν ὑπάρχει.

Κάποιο πουλάκι ξυπνῶντας ἀπὸ τὴν συναυλία τῆς μαγεμένης φύσης, καλοσωρίζει μὲ τὴν γλυκειὰ καὶ μελωδική του φωνούλα τὴν ἡλιόλουστη ἡμέρα ποὺ ἀνατέλει.

Καὶ ὅμως νά, κι' ἄλλα πουλάκια ἀρχίζουν κι' αὐτὰ νὰ κελαϊδοῦν καὶ ἡ φωνή τους συνοδεύεται ἀπ' τὸ γλυκό, ψιθυριστὸ ἐκεῖνο θρόϊσμα τῶν δέντρων ποὺ ἀκούγεται νανουριστὰ καὶ ποὺ ὁδηγεῖ τὸν νοῦ τοῦ ἀνθρώπου σὲ ἄλλους κόσμους, κόσμους μαγεμένους, ὅπου νεράϊδες καὶ μάγισσες αἰώνια χορεύουν.

ΕΙΡΗΝΗ ΜΕΤΑΞΑ
(Ε΄ τάξ. Γυμν., Πασσάδες Κεφαλληνίας)

«Η ΦΙΛΗ ΜΟΥ»

Γνωρίστηκα μαζί της, κάνοντας ταξίδι στὸ χωριό της. Τὴν ἀγάπησα καὶ μ' ἀγάπησε πολύ...

Εἶναι μαθήτρια. Ἕνα χρόνο πιὸ μεγάλη ἀπὸ μένα. Τὰ μαλλιά της εἶναι πλεγμένα σὲ δυὸ ὄμορφες κοτσίδες. Δὲν εἶναι πολὺ ὄμορφη στὸ πρόσωπο, μὰ οὔτε καὶ στὸ σῶμα. Εἶναι μᾶλλον ἄσχημη. Μὰ στὴν ψυχὴ εἶναι τόσο ὄμορφη! Τὰ ψυχικά της χαρίσματα, μὲ τράβηξαν κοντά της. Ἦταν πάντα γελαστή, καὶ πρόθυμη μαζί μου. Ποτὲ δὲ μὲ πίκρανε. Φερόταν ὅσο καλλίτερα μποροῦσε. Ὅσο ἐγὼ ἔβλεπα τὴν ἀγάπη της τόσο κι' ἡ δική μου μεγάλωνε γιαὐτήν. Στὴν ἀρχὴ νόμιζα πὼς μόνο γιὰ μένα φερόταν τόσο ὄμορφα. Ὅμως γελάστηκα. Ἦταν ἡ φίλη μου ὑπόδειγμα μέσα στὸ χωριό.

Στὸ σπίτι της ἦταν πρόθυμη νὰ βοηθήση τὴ μαμά της νὰ μὴ τὴν πικράνη, νὰ περιποιηθῆ τὸ μικρό της ἀδελφάκι, νὰ ξεφορτώση τὸ μπαμπά της ποὺ ἐρχόταν φορτωμένος καὶ κουρασμένος. Καὶ μόνον αὐτά!... Εἶχε πολλὰ χαρίσματα ἡ φίλη μου. Μ' ὠφέλησε πολὺ καὶ μένα..., καθὼς τὴν ὠφέλησα καὶ γώ. Τῆς ἔκοψα καὶ γὼ κάποιο μικρό της ἐλάττωμα — πολὺ μικρὸ ὅμως — καθὼς τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ κείνη σὲ μένα.

Περνούσαμε τώρα μιὰ ζωὴ ἁγνή, γλυκειά, ποὺ καθένας τὴ ζήλευε... Ἔμεινα μόνο ἕνα μῆνα κοντά της. Ἡ ζηλόφθονη μοίρα, θέλησε νὰ μᾶς χωρίση... Ὁ χωρισμὸς καὶ γιὰ τὶς δυό μας ἦταν πολὺ σκληρός... Τώρα πιὰ μιὰ ἁπλὴ ἀλληλογραφία της μ' εὐχαριστεῖ πολὺ... πολύ...

Καλή μου φίλη.. πάντα θὰ σὲ θυμᾶμαι σὲ κάθε στιγμὴ τῆς ζωῆς μου, καὶ στὴ χαρὰ καὶ στὴ λύπη.

Ποτὲ δὲν σὲ ξεχνῶ. Ἡ καλή σου καρδιὰ μοῦ μένει γιὰ πάντα ἀλησμόνητη.

Δοξάζω τὄνομα τοῦ Θεοῦ ποὺ μοῦ χάρισε μιὰ τόσο καλὴ φίλη.

ΤΣΙΓΓΑΝΟΠΟΥΛΑ

ΒΟΥΚΕΦΑΛΕΣ

Σὰν θᾶσαι μόνος σου στὸν κάμπο
καὶ χαίρεσαι τὸ φῶς γλυκὰ
πρόσ' χε θαρθῆ ἕνας «Βουκεφάλας»
ἀτίθασος κι' ὁρμητικός.

Μὰ σὺ 'Αλέξανδρος νὰ γίνης
—ἀρκεῖ ἡ ψυχὴ νὰ πιθυμᾶ—
Καὶ τὸ θεριὸ τὸ μανιασμένο
καβάλα πάρτο κι ὥρμα μπρός.

Καὶ σὰν δὲν ἔχει χαλινάρια
μὴ φοβηθῆς. Ἅρπαξ' τὴ χήτη
καὶ ρίξου μπρὸς στὴν ἁπλωσιά.
Μὲς στὴ ζωή σου «Βουκεφάλες»
θὲ νὰ φανοῶν πολλοὶ—ὢϊμέ.

ΝΙΚΟΣ ΜΥΡΣΙΝΗΣ
Σέρραι

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Πρὶν χαρμόσυνα ἡ καμπάνα
τὸ τραγούδι της ἀρχίση
τρέχει μὲ στοργὴ ἡ μάνα
τὰ παιδιά της νὰ ξυπνήση

Τρίβουν μὲ χαρὰ τὰ μάτια
ξεπετιοῦνται ἀπ' τὰ κρεβάτια
καὶ τὰ γιορτινὰ φοράνε
εἰς τὴν ἐκκλησιὰ νὰ πᾶνε.

Σὰν στὴν ἐκκλησία μποῦνε
στέκουν ὅλα προσοχὴ
καὶ τὴ λειτουργία ἀκοῦνε
κι ὁ Θεὸς τὰ εὐλογεῖ.

ΠΕΤΡΟΣ Κ. ΜΠΑΡΑΚΙΤΗΣ
(Ζαχὰ - 'Ολυμπίας)

Ἀποχαιρετώντας τὴ Ρόδο

Ὕστερα ἀπὸ τη Λίνδο, ἔπρεπε νὰ ἐπισκεφθοῦμε καὶ τὶς δυὸ ἄλλες πανάρχαιες πολιτεῖες τῆς Ρόδου, τὴν Ἰαλισσὸ καὶ τὴν Κάμειρο. Εὐτυχῶς, ἡ σχολὴ ποὺ μᾶς εἶχε φιλοξενήσει στὴ Λίνδο, τὶς εἶχε στὸ πρόγραμμά της, κι' ἔτσι δὲ χάσαμε τὴν εὐκαιρία.

Προχωρώντας πρὸς τὰ μεσόγεια τοῦ νησιοῦ, ἀνεβαίνουμε στὸ πευκόφυτο Φιλέρημο, ἕνα γραφικὸ δασωμένο βουνό, ποὺ στὴν κορυφή του, ἦταν ἡ Ἰαλισσός, στὰ ἀρχαῖα χρόνια. Ἴλιγγος σὲ πιάνει, καθὼς σκαρφαλώνουν, στὶς ἀτέλειωτες κορδέλες του, τὰ λεωφορεῖα. Ἂν γυρίσης καὶ κοιτάξης τὸ δρόμο πίσω σου, νοιώθεις κάποιο δέος... Μὰ ὁ κατάφυτος κάμπος, μὲ τὰ ἥσυχα δροσερά του χωριά, ὅλο καὶ μακραίνει κι' ἐξαφανίζεται... Τὸ βουνό, μᾶς τυλίγει στὰ πυκνά του πευκοκυπάρισσα... Τόση βλάστηση καὶ δροσιά, τέτοια γραφικότητα, τυλιγμένη στοὺς ἴσκιους δὲν τὴν περιμέναμε, κι' ἂς μᾶς εἶχαν προετοιμάσει οἱ τόσες περιγραφὲς τοῦ νησιοῦ. Τὴ Ρόδο δὲν τὴν φαντάζεσαι. Πάντα σὲ ξαφνιάζει, χαρίζοντας περισσότερα, ἀπὸ ὅσα ὑπόσχεται ἡ φήμη της. Κι' ἄξαφνα, βρίσκεσαι στὸ ἀπόγειο τοῦ ὕψους κι' ἀντικρύζεις τὸν οὐρανὸ σ' ὅλο του τὸ πλάτος... Μόνος μὲ τὸ Θεό, στὸν ὑπέροχο ἐξώστη τοῦ παλιοῦ μοναστηριοῦ... Ἀφῆκα τὶς μαθήτριες καὶ τ' ἀνήψια μου νὰ περικυκλώσουν τὸ φύλακα ποὺ μιλοῦσε γιὰ τὴν ἀρχαία Ἀκρόπολη τῆς Ἰαλισσοῦ καὶ τὴν Ἀθηνᾶ της, γιὰ τὰ μινωϊκὰ καὶ ἀρχαϊκὰ της εὑρήματα, ποὺ τὰ εἴχαμε ἄλλωστε δῆ στὸ μουσεῖο. Δὲν ἀκολούθησα ἐπίσης τὴ συντροφιά, ὅταν κατέβηκε μιὰ πανάρχαιη σκάλα, κάπου δυόμισυ χιλιάδων ἐτῶν, γιὰ νὰ δῆ τὴν ὡραία Δωρικὴ κρήνη, ποὺ ἀκόμα καὶ σήμερα, τρέχει νερὸ ἀπ' τὶς πολυσκάλιστες λεοντοκεφαλὲς τοῦ παλιοῦ τεχνίτη.

Δὲ θέλησα ν' ἀκούσω αὐτὴ τὴ φορά, γιὰ τὴν παντοδύναμη πολιτεία ποὺ μαζὺ μὲ τὴ Λίνδο καὶ τὴν Κάμειρο, ἵδρυσαν, στὰ κλασσικὰ χρόνια, τὴ Ρόδο. Ἀρχαιολογία εἶχα χορτάσει στὴ Λίνδο, κι' ἤξερα πὼς κι' ἡ Κάμειρος μὲ περίμενε, σ' ἄλλη ἐκδρομή, μὲ τοὺς μύθους καὶ τὴν ἀθάνατη ἱστορία τῆς Δωρικῆς της ἀκμῆς.

Ὄχι, ἐδῶ στὸ Φιλέρημο, ἔνοιωσα τὴν ἀνάγκη νὰ μείνω μόνη στὴ γοητευτικώτερη φύση, ποὺ εἶδα ποτὲ καὶ στὴν πιὸ ἀπόλυτη ἐρημιά, ποὺ μποροῦσε νὰ φαντασθῆ ἄνθρωπος.

Ἀνέβηκα στὸ ὡραῖο ἐκεῖνο κτίριο, ποὺ ὑψώνεται μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς κι' ἔμεινα ἄφωνη, δίχως σκέψη καὶ δίχως σκοπό. Ἦταν σούρουπο ρόδινο, ποὺ σκορποῦσε ἀνάλαφρους ἴσκιους στὶς δασωμένες πλαγιές. Χρύσιζαν οἱ κορφὲς τῶν παράξενων ἐκείνων πεύκων, καθὼς ἔπαιζε ἐπάνω τους, προτοῦ βασιλέψη, ὁ ἥλιος.

Ἀλήθεια, Κύριε, θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου, ποὺ τὰ ἔκανες ὅλα μὲ σοφία. Μὰ τοῦτο τὸ δασοβούνι σίγουρα τόπλασες, σὲ ὥρα τρισευτυχισμένη.

Μιὰ ἱερὴ ψαλμωδία γλύκανε ἄξαφνα τὴ σιγή, μεταφέροντας σὲ οὐράνιους κόσμους τὴ σκέψη. Ἀκολουθώντας τὸν ἦχο της, μπῆκα στὴν ἐκκλησία, μὲ τὸ παράδοξο σχῆμα, ὅπου ὁ μόνος καλόγηρος τῆς μονῆς ἔψελνε τὸν Ἑσπερινό. Μιὰ εἰκόνα τῆς Παναγίας ἀντίγραφο μιᾶς παλιᾶς ἀνεκτίμητης δημιουργίας Ἰταλοῦ ζωγράφου — μὲ κοιτάζει μὲ ἱλαρὰ μάτια, γεμάτα συμπόνοια. Ὅποιος τ' ἀντικρύσει ἐκεῖνα τὰ μάτια, δὲ μπορεῖ πιὰ νὰ τὰ ξεχάση.

Ἕνας ἐρημίτης, φεύγοντας τὰ ἐγκόσμια, ἦρθε κι' ἵδρυσε, στὰ πρῶτα χριστιανικὰ χρόνια, τὸ μοναστήρι. Ἦταν ὁ πρῶτος Ρόδιος μαθητὴς τοῦ Παύλου. Φιλέρημος ὠνομάστηκε, κι' ἀπὸ τ' ὄνομά του, πῆρε καὶ τὸ βουνὸ τὸ δικό του.

Πολὺ θ' ἀγαποῦσε τὴ φύση ἐκεῖνος ὁ πρῶτος χριστιανός, ποὺ προτοῦ πεθάνη, εἶχε διαλέξει ἐδῶ τὸν παράδεισό του...

Ὁ καλόγερος τελειώνει τὸν Ἑσπερινὸ καὶ ξαφνιάζεται ποὺ δὲν εἶναι μονάχος στὴν ἐκκλησία. Πάω κοντὰ καὶ φιλῶ τὸ χέρι του. Παρὰ λίγο νὰ τὸν πῶ Φιλέρημο. Καὶ δὲ θάχα ἄδικο. Ἡ ἴδια εὐλάβεια, μὰ κι' ἡ ἴδια ἀγάπη στὴ μόνωση καὶ στὴ φύση, θάφερε καὶ τοῦτο τὸν ἐρημίτη σ' ἀχνάρια τοῦ πρώτου Ροδίτη χριστιανοῦ ποὺ εἶχε μονάσει ἐδῶ.

Μ' αὐτὴ τὴν ἐντύπωση, θέλω νὰ κλείσω τὴ βραδυνή μου ἐκείνη ἐπίσκεψη στὸ Φιλέρημο. Θάχετε ἀκούσει πὼς οἱ Ἰταλοὶ ἔχουν διακοσμήσει, μὲ ἀνάγλυφα ἀπὸ τὴ Σταύρωση, ἕνα δρομίσκο ποὺ πάει σ' ἕνα διπλανὸ λόφο, ὅπου ὑπῆρχε ἄλλοτε ἕνας πελώριος σταυρός, μὰ στὰ χρόνια τῆς κατοχῆς τὸν κατέβασαν γιατὶ ἔδινε στόχο στ' ἀεροπλάνα. «Δρόμο τοῦ Γολγοθᾶ», τὸν λένε κι' ἔχει καὶ σήμερα τὶς εἰκόνες τοῦ Πάθους... Ἐδῶ δικάζεται ὁ Χριστός, ἐδῶ μαστιγώνεται, ἐδῶ σηκώνει τὸ σταυρόΤου, πιὸ πέρα πέφτει, ξανασηκώνεται, τέλος φτάνει στὸ ὕψωμα τοῦ μαρτυρίου!

Ὡραία ἰδέα, μὰ ὁμολογῶ πὼς θυμίζει πολὺ τὴν προσπάθεια τοῦ ἀνθρώπου νὰ συγκινήση, κι' ὄχι τὸ θεῖο δρᾶμα.

Ἤμουν πολὺ κοντήτερα στὸ Θεό, ἐκεῖ πάνω, στὸ ἔρημο μοναστήρι...

. . . .

— Τί ἔγινες θεία; Δὲν πιστεύω νὰ μᾶς τὸ σκάσης κι' αὔριο, στὴν Κάμειρο; Εἶδες τίποτε στὴν Ἰαλισσό, ἢ τοῦ κάκου ἀνέβηκες τόσο ὕψος;

Εἶναι ὁ Φάνης ποὺ μ' ἐρωτᾶ, ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὶς νέες ἀρχαιολογικὲς γνώσεις ποὺ ἀπέκτησε.

Τὸν καθησυχάζω. Ὄχι, Φάνη, ἀπὸ τὴν Κάμειρο δὲν τὸ σκάζω, γιατὶ ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι τόσο σύμφωνη μὲ τὴν ἱστορία. Ἐξ ἄλλου, στὴν Κάμειρο μένει ἀμόλυντος ὁ ἀρχαῖος χῶρος. Δὲν πέρασαν ἀπὸ κεῖ οἱ μεταγενέστεροι κι' οἱ ἱππότες δὲν τὴν ἀσχήμησαν μὲ τὰ τείχη τους. Ἐκεῖ, βασιλεύει, ἀκόμα καὶ σήμερα, ἡ Καμειριὰς Ἀθηνᾶ.

Τὴν ἄλλη μέρα, πραγματικά, εἴδαμε τὴ νεκρόπολη τῆς Καμείρου...

Θαρρεῖς κι' ἐσταμάτησε μόλις, ἡ ζωὴ στὴν ἐρειπωμένη αὐτὴ πολιτεία. Σπίτια ποὺ στέκονται ἀκόμα οἱ τοῖχοι τους, δρόμοι πλακόστρωτοι, χαραγμένοι μὲ τέχνη, λουτρά, ἀγορές, βάθρα ἀπὸ βωμοὺς καὶ θεμέλια ναῶν. Ἐδῶ, δὲ βλέπεις μονάχα μιὰ ἀκρόπολη παρὰ καὶ τὴν πόλη ἔξω ἀπ' τὰ τείχη. Ἰδιαίτερα θαυμαστό, εἶναι τὸ ὑδραγωγεῖο, οἱ δεξαμενὲς γιὰ τὰ βρόχινα νερά, ποὺ διατηρεῖται ἀκόμα ἡ σωλήνωσή τους. Ὕστερα, ἡ ὡραία ἀκρόπολη, μὲ τὴ σειρὰ τὶς δωρικὲς κολῶνες, ποὺ πλαισιώνονται ἀπὸ φουντωτὰ δέντρα.

Ἡ Ἱστορία ἀρχίζει ἐδῶ ἀπὸ τὰ προϊστορικὰ χρόνια κι' ἁπλώνεται ὡς τὴν Ἀλεξανδρινὴ ἐποχή. Τὸ μουσεῖο τῆς Ρόδου ἔχει πλουτιστῆ ἀπὸ θαυμαστὰ κοσμήματα τάφων μυκηναϊκῆς ἐποχῆς.

Μὲ τὶς τρεῖς αὐτὲς πολιτεῖες, καὶ μὲ τὴ μεγάλη τους ἀπόγονο, τὴ Ρόδο, τελειώνει τὸ προσκύνημά μας.

Ὅ,τι καὶ νὰ ποῦμε πιά, γιὰ τὶς φυσικὲς καλλονὲς ποὺ χαρήκαμε στὶς διάφορες ἐξοχὲς τοῦ νησιοῦ θἆναι ἐπανάληψη!

Ἀποχαιρετοῦμε τὴ Ρόδο, ἀπὸ τὴ γέφυρα τοῦ «Καραϊσκάκη». Ἔχε γειά «Ἀελίοιο νύμφη», Ἑλληνοπούλα πεντάμορφη, ποὺ σὲ καμαρώσαμε νὰ φορῆς, στὸ αἱματόβρεκτο μέτωπο, τὸ στέμμα τῆς λευτεριᾶς σου!

Τὸ βράδυ, καθισμένοι στὶς ἀναπαυτικὲς πολυθρόνες τοῦ πλοίου, ἀλλάζομε ἐντυπώσεις.

— Τί σ' ἄρεσε περισσότερο Μυρτώ;

— Τὸ Ροδίνι κι' οἱ πεταλοῦδες!

— Καλὰ τὸ Ροδίνι, τῆς λέει ὁ Λεωνίδας, μὰ τὶς πεταλοῦδες ποῦ τὶς συνάντησες; Δὲν εἴδαμε παρὰ τὴ δροσολουστη χαράδρα τους καὶ τὰ δέντρα ποὺ τὶς τρέφουν κι' ἀπ' ὅπου σηκώνονται σύννεφο ὅταν ρίξης μιὰ πέτρα τὸν Αὔγουστο ποὺ εἶναι ὁ καιρός τους!

— Ἐγὼ εἶδα μιά, ἀποκρίθηκε ὁ Φάνης. Μοῦ τὴν ἔδειξε ὁ σωφέρ... Μόλις εἶχε σκάσει. Μά, ἐσένα, ποιὸ μέρος σοῦ ἄρεσε περισσότερο Λεωνίδα;

— Ὁ Προφήτης Ἠλίας, ἀπάντησε ὁ ὀρειβάτης μας. Εἴχαμε πάει ἐκδρομὴ κι' αὐτὸς ἀνέβηκε ὡς τὴν κορυφή του. Ἀλήθεια, ἦταν πολὺ γραφικὸ τὸ πυκνόφυτο αὐτὸ βουνό, ὅπου παραθερίζουν οἱ πλούσιοι τῆς Ρόδου... Τὰ δυὸ ξενοδοχεῖα του, ὁ «Ἔλαφος» κι' ἡ «Ἐλαφίνα» εἶναι πανάκριβα. Μὰ ἡ θέα ἀπὸ τὸν ἐξώστη εἶναι μοναδική.

— Κι' ἐσύ, θεία, τί προτιμᾶς; ρώτησε ἡ Μυρτώ.

— Νὰ σᾶς πῶ ἐγώ, πετάχτηκε ὁ Φάνης. Ἡ θεία μὲ τίποτε δὲ συγκρίνει τὸ Φιλέρημο, ὅπου μᾶς παράτησε, γιὰ νὰ ξεχαστῆ μὲ τὴ φύση καὶ τὸ Θεό!

— Ἔτσι ἀπόμεινες τελευταῖος νὰ πῆς τὴν προτίμησή σου, Φάνη.

— Δὲν ἔχω προτιμήσεις, εἶπε τὸ εὐαίσθητο παιδί, ἡ Ρόδος εἶναι ὁλάκαιρη ἕνα διαμάντι. Θάλεγες μιὰ ἡλιακτίνα ποὺ πέτρωσε στὸ Αἰγαῖο κι' ἔγινε ἡ δόξα του!

ΕΛΕΝΗ ΠΑΡΗ

Στὸ ἄρθρο μου γιὰ τὴ «Ρόδο καὶ τὶς ἐξοχές της», ἀπὸ τυπογραφικὸ λάθος, ἡ Καλιπάτειρα, ἡ κόρη τοῦ Διαγόρα, ἔγινε Κλεοπάτρα. Παρακαλῶ νὰ διορθώσετε τὸ πασίγνωστο ὄνομά της. Ἐπίσης παρακαλῶ τοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνῶστες μου νὰ μὴν ἀνυπομονοῦν. Καὶ γιὰ τὴ Λοκρίδα θὰ γράψω, καὶ γιὰ τὸ Κιλκίς, καὶ γιὰ κάθε γωνιὰ τῆς Ἑλλάδας μας. Δὲν τὰ βλέπει κανεὶς ὅλα μαζί, οὔτε καὶ μὲ μιὰ μόνη ἐπίσκεψη.

Ε. Π.

Σκίτσα ἀναγνωστῶν

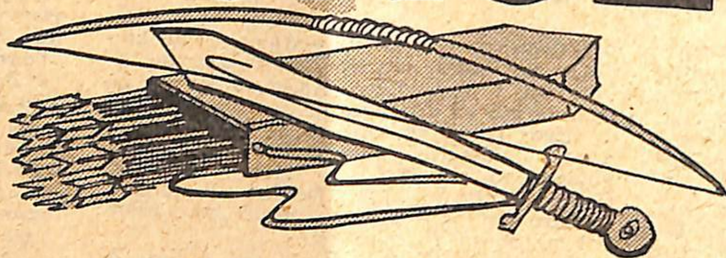

ΤΡΙΣΕΥΓΕΝΗ
(ἡ ἀνθοβγαλτη)
(Σκ. Λ. Ντὰ Βίντσι)

Κ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ
(τὸ μυρωδάτο)
(Σκ. Λ. Ντὰ Βίντσι)

Ὁ Μεγάλος ΑΘΛΟΣ

Α΄. ΟΝΕΙΡΑ ΘΕΡΙΝΑ!...

Τώραποῦρθε καλοκαίρι
καὶ νερώνουν τὰ μυαλά,
ὁ Πετρῆς δὲν ἔχει ταίρι
στό... κουρκούτιασμα, παιδιά !

Μὲ μανία τριγυρίζει,
στὴν αὐλὴ ὁ μερακλῆς
καὶ — θὰ σᾶς τὸ πῶ — νομίζει
πώς... θὰ γίνῃ Ἡρακλῆς!...

Σὰν κοιμᾶται ἀγριεύει,
μὲ ληστὲς κάνει παρέα,
μὲ θεριὰ ἀντιπαλεύει.
— «Νά... ὁ κάπρος Εὐρυ-
(σθέα!...».

Τὶς προάλλες στὰ ἀλήθεια
σφεντονοῦσε τὰ ὀρνίθια.
— Βρὲ Πετρῆ, τί κάνεις εἶδες;
—Εἶναι κότες... Στυμφαλίδες!

Ἕνα τόξο ἔχει σκαρώσει
καὶ μὲ τοῦτο κυνηγᾶ
κι' ὅλα, θέλει νὰ ἐξοντώσῃ,
τὰ σκυλιά μας, τὰ γατιά.

Μὰ ἐτοῦτα βλέπεις τρέχουν,
πόδια ἔχουνε... διπλᾶ!
Βάζουν τὸν Πετρῆ σὲ σκέψεις:
«Ἅρμα νάχα μοναχά!»

Ἅρμα νᾶχα; Μὰ θὰ φτιάξω,
θᾶναι μάλιστα τρανό.
Καὶ μ' αὐτὸ θὰ ὑποτάξω
γῆ, ἀέρα, οὐρανό!...

Μὲ τὸ τόξο μου στὸ χέρι
θὰ γυρίζω στὰ βουνά!
Τῶν ληστῶν κάθε ἀσκέρι
θὰ χτυπῶ μὲ ἀπονιά!...

Θά... ρημάξω τὰ θηρία
τέτοιο ποὖμαι παλληκάρι
καὶ θὰ πῆ ἡ Ἱστορία:
«Πέτρος Μέγας! Τὸ λιοντάρι!»

Δὲν κουράστηκε νὰ φτιάξη
τὸ περίφημο ἀμάξι!
Μιὰ καρότσα τοῦ παππούλη
καί... ληστὲς τρέμετε οὖλοι!...

Ἄλογ' ὅμως ποὺ θὰ βρῆ;
Ὁ Ντορῆς εἶναι χωράφι.
— Κρίμα, λέει τὸ παιδί,
τέτοιο ἄτι πάει στράφι!...

Σκέφτεται, στεναχωριέται
καὶ πολὺ μελαγχολεῖ...
Ὅμως κάτι συλλογιέται
καὶ χτυπᾶ τὴν κεφαλή!...

— Βρὲ νὰ μὴ τὄχω σκεφτῆ!
Θὲ νὰ ζέψω... τὸ σκυλί!...

Β΄. Η ΚΟΠΡΟΣ... ΤΟΥ ΑΥΓΕΙΟΥ

Καὶ ἅμ' ἔπος... ἅμα πράξη!
Ζεύει ἀμέσως τὸ σκυλί.
Τώρα, φίλοι, θὰ πατάξῃ
κάθε κλέφτη καὶ ληστή!...

Καὶ κρατῶντας καμουτσὶ
ἀνεβαίνει... εἰς τὸ ἅρμα!
Ἔχει τόξο στὸ δεξί,
ἴδιος ὁ Ἀπόλλων! Χάρμα!...

Εἶναι δυνατὸ σκυλὶ
καὶ τὸ βάρος του βαστάει!
Μία πρόβα στὴν αὐλὴ
καὶ ὁ ἥρως ξεκινάει!...

Βγήκανε στὴ δημοσιὰ
καὶ τραβοῦν γιὰ τὸ βουνό!
Προχωροῦν πολὺ καλά,
τὶ ζευγάρ' ἡρωϊκό!...

Ξάφνου τὸ σκυλὶ πηδᾶ
μία μύγα νὰ ἁρπάξῃ,
κι' ὁ Πετρῆς παίρνει βουτιὰ
ποὺ τὸν κάνει νὰ στενάξη!...

Νὰ στενάξῃ μοναχά!
Γιατὶ ἥρωες δὲν κλαῖνε!
Τὴ γλωσσίτσα του δαγκᾶ
—Ἄχ! Τὰ γόνατά του καῖνε!..

Ξεκινοῦν ὅμως καὶ πάλι
ὅταν μπρός τους μία γάτα
μαύρη κι' ἀρκετὰ μεγάλη
ξεπροβάλλει ἀπ' τὰ βάτα!...

Ὄρτσα καὶ τῶν δυὸ τ' αὐτιά!
Πῶς κοιτάζουνται στὰ μάτια !
Λὲς καὶ ἔχουν διαφορὰ
στῶν... στρεμμάτων τὰ κομμά-
(τια!

Σ' ἕνα λυσσασμένο γάου!...
ἀποκρίνετ' ἕνα νιάου!...
Ἀπ' τὴ λύσσα... ὁ σκύλος
(βράζει
καὶ ἐπάνω της ὁρμᾶ!
Ἡ ψιψὴ ἐμπρὸς τὸ βάζει
— μπρὸς Ἀζὼρ παλληκαρᾶ!...

Ὁ Πετρῆς ἐνθουσιάστη
— Μπρός, Ἀζώρ... αὐτοθυ-
(σία!...
Εἶν' τὸ πρῶτο — τρέχα, πιά-
(στη!—
ἀπό... τὰ κακοποιὰ στοιχεῖα!..

Τώρα τρέχουν σὰν τρελλοὶ
κι' εἶναι γύρω ἐρημιά!
Ὅπως παίρνουν μιὰ στροφή,
νὰ ἐμπρός τους μιὰ μουριά!...

Ἡ Ψιψὴ πάνω σαλτάρει
κι' ὁ Ἀζὼρ ποὺ ἔχει φόρα
μὲ ὁρμὴ πάνω τρακάρει!
— μαύρη νἄτανε ἡ ὥρα!...

Ἕνας κρότος φοβερὸς
δίχως εὐτυχῶς ζημιά!
Ἀπ' τὸ φόβο ὁ ἐχθρὸς
κάτω ἀπ' τὴ μουριὰ πηδᾶ!

Ἀρχινᾶ νέα τρεχάλα
μὲ δυὸ φαβορὶ μεγάλα!..
Καὶ νά! Μπρὸς ἕνα καλύβι,
ποὺ ἡ γάτα μέσα μπαίνει!
Ὁ Πετρῆς μόλις καὶ σκύβει
κι' ὁ Ἀζὼρ... παντὶ τῷ σθένει.

Ἀπ' τὴν ἀνοιχτή του πόρτα
ποὺ τὴν φράζουν λίγα χόρτα,
μπαίν' ἀγριωπὸς πολύ!
—Ὤωωω! Μιὰ κόλαση σω-
(στή!..

Νιάου! Γάου! Καὶ στριγγλιές!
— Βρὲ ποὺ πέσαμε μαθές!...

Βγαίνει ὁ Πέτρος ἔξω λάβρος,
ὡς τὰ νύχια... ὁ ἥρως μαῦρος!

— Τοῦτο εἶναι ποὺ μὲ θλίβει
καὶ μοῦ προξενεῖ τὴ φρίκη,
τ' ἄθλιο αὐτὸ καλύβι
εἶναι... καρβουναποθήκη!...

Μὰ ἀφορμὴ πάλι μοῦ δίνει
τούτ' ἡ μέρα τοῦ Ἰουλίου!
Φίλοι ὁ Πετρῆς θὰ πλύνῃ
νέα κόπρο... τοῦ Αὐγείου!...

Ο ΑΛΕΚΤΩΡ

ΦΙΛΟΤΕΛΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΤΑ ΣΠΑΝΙΩΤΕΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Τὰ παλαιὰ κλασσικά, ὅπως τὰ λέμε ἐμεῖς οἱ φιλοτελιστές, γραμματόσημα τῆς Ἑλβετίας εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ ἐνδιαφέροντα καὶ περιζήτητα γραμματόσημα. Πρὸ τοῦ 1850 οἱ 3 μεγάλες πόλεις τῆς Ἑλβετίας Γενεύη, Βασιλεία καὶ Ζυρίχη κυκλοφοροῦσαν ἡ κάθε μιὰ χωριστὰ γραμματόσημα, καὶ μόνον τὸ 1850 ὅταν ἔγινε ἡ Ἑλβετικὴ Ὁμοσπονδία ἔπαυσαν νὰ τυπώνουν ξεχωριστὰ γραμματόσημα οἱ τρεῖς αὐτὲς πόλεις καὶ τὸ δικαίωμα τοῦτο περιῆλθε στὸ Κράτος τῆς Ἑλβετίας.

Ἡ Γενεύη λοιπὸν ἐξέδωσε τὸ 1843 ἕνα γραμματόσημο ποὺ ἦταν ζευγάρι. Κάθε γραμματόσημο ἔφερε εἰς τὸ μέσον τὸν θυρεὸν τῆς πόλεως τῆς Γενεύης, ἄνω τὴν ἐπιγραφὴν Poste de Genève (Πόλις τῆς Γενεύης), κάτω τὴν ἐπιγραφὴν Port Socal (Τοπικὸν τέλος), ἀριστερὰ τὸν ἀριθμὸν 5 καὶ δεξιὰ τὸ γράμμα C ἀρχικὸν τοῦ Gentimes (ἑκατοστὰ τοῦ φράγκου). Τώρα αὐτὰ τὰ δύο γραμματόσημα ἑνωμένα, τὸ ἕνα δίπλα στὸ ἄλλο, ἦσαν τυπωμένα σὲ ζευγάρια μέσα σὲ ἕνα κάδρο καὶ ἔφερον ἄνω τὴν ἑξῆς ἐπιγραφήν: 101 PORT CANTONAL 1 Cent δηλ. 101. Τέλος Καντωνίου (ἐπαρχίας) 1 σαντέρ. Ἀφοῦ κάθε γραμματόσημο εἶχε ἀξία 5 σαντέμ, τὰ δύο μαζὺ εἶχαν ἀξίαν 10 σαντέμ.

Ἡ εἰκόνα τοῦ γραμματοσήμου εἶναι τυπωμένη μὲ μαύρη μελάνη τὸ δὲ χαρτὶ ἔχει χρῶμα κιτρινοπράσινο.

Ἕνα ἀσφράγιστο γερὸ ζευγάρι ἀξίζει σήμερον περὶ τὰ 100.000.000 δραχμὲς καὶ ἕνα γερὸ σφραγισμένο περὶ τὰ 80.000.000 δραχμές. Οἱ Ἑλβετοὶ συλλέκται οἱ ὁποῖοι μαζεύουν μὲ μανίαν τὰ γραμματόσημα τῆς πατρίδας τους κάμνουν μεγάλες χρηματικὲς θυσίες διὰ νὰ τὰ ἀγοράσουν.

Καὶ ἡ Ἱσπανία τῆς ὁποίας τὰ παλαιὰ γραμματόσημα εἶναι περιζήτητα, ἔχει ἐκδόσει τὸ 1851 μιὰν σειρὰν ἀπὸ 6 γραμματόσημα δηλ. 6, 12 cuartos (κουάρτος), 2, 5, 6 καὶ 10 reales (ρεάλες).

Τὰ γραμματόσημα αὐτὰ ἔχουν στὸ κέντρο τὴν προσωπογραφία τῆς Βασιλίσσης Ἰσαβέλλας τῆς 2ας, καὶ τριγύρω τὶς λέξεις ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ FRANCO DOS CUARTOS (ἀτελὲς δύο κουάρτος) καὶ κάτω: CORREOS 1851 (γραμματόσημον 1851). Ἡ λέξις DOS (δύο) ἀλλάζει εἰς κάθε ἀξίαν, SEIS διὰ τὸ 6, CINCO διὰ τὸ 5, DOCE διὰ τὸ 12 καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Τὸ γραμματόσημο αὐτὸ τῶν 2 ρεάλες ἔχι χρῶμα κόκκινο καὶ εἶναι ἀρκετὰ σπάνιο. Ἐτυπώθηκε ὅμως κατὰ λάθος καὶ εἰς χρῶμα γαλάζιο καὶ ἕνα τέτοιο ἀσφράγιστο γραμματόσημο στοιχίζει περὶ τὰ 600.000.000 δραχμὲς ἐνῶ τὸ σφραγισμένο ὅμοιο στοιχίζει 500.000.000 δραχμές.

Ἀπὸ αὐτὸ τὸ γραμματόσημο εἰς τὸν κόσμον ὅλον μόνον τέσσαρα τεμάχια ὑπάρχουν καὶ εἶναι εὔκολον νὰ καταλάβῃ κανεὶς πόσον περιζήτητο εἶναι.

Ο ΦΙΛΟΤΕΛΙΣΤΗΣ

Ὁ Κύρ-ΓΙΑΤΡΟΣ

Εἴμαστε καμμιὰ δεκαριὰ οἰκογένειες λίγο πολύ, ὅλες γνωστὲς μεταξύ μας κι' εἴχαμε βρεθῆ ἐντελῶς τυχαῖα σ' ἐκεῖνο τὸ μοναστήρι, τὸν Αὔγουστο τοῦ περασμένου καλοκαιριοῦ. Εἶπα μοναστήρι, ἂν καὶ δὲ θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ μεταχειριστῆ τούτη τὴ λέξη γιὰ τὴν ἐκκλησία, τὴ χτισμένη πλάϊ στὴ θάλασσα, στὴν ἄκρη τοῦ κάμπου καὶ ποὺ τὴν περιτριγύριζαν καμμιὰ τριανταριὰ κελλιά, ὁλόασπρα γεμάτα φῶς. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ δὲν ὑπῆρχε ἐκεῖ οὔτ' ἕνας καλόγερος παρὰ μόνο ἕνα ἀγαθὸ γεροντάκι ποὺ ἄναβε τὰ καντήλια καὶ βοηθοῦσε τὸν παπὰ στὴν λειτουργία, ὅταν τύχαινε νἄρθου· τίποτα προσκυνηταί. Τὸ τοπίο ἦταν μαγευτικό. Στὰ πόδια ἑνὸς βουνοῦ, ποὺ ἡ ἄκρη του σχημάτιζε ἀκρωτήριο, ἁπλωνόταν ὁ κάμπος κι' ἡ θάλασσα. Ἡ ἐκκλησία ἦταν χτισμένη στὴν ρίζα τοῦ βουνοῦ καὶ τὰ κελλιὰ ποὺ τὴν περιτριγύριζαν ἔκαναν ἕναν αὐλόγυρο ἀρκετὰ μεγάλο. Μέσα στὴν μεγάλη αὐλὴ ἦταν φυτεμένες, μουριές, συκιὲς καὶ ἀρκετὲς ἀκακίες καὶ πάνω ἀπ' ὅλα — κτίρια καὶ δέντρα — στὴ μέση τῆς αὐλῆς στύλωνε τὸν ὄγκο του ἕνας πελώριος γέρικος πλάτανος ποὺ ξεχώριζε ἀπὸ πολὺ μακρυά. Στὸν ἴσκιο αὐτοῦ τοῦ πλάτανου, μαζευόμαστε καὶ περνούσαμε τὴν περισσότερη ὥρα τῆς ἡμέρας, ὅλα τὰ παιδιὰ ποὺ εἴμαστε ἐκεῖ καὶ κοντὰ σὲ μᾶς τὶς περισσότερες φορὲς καὶ οἱ μεγάλοι, ὅταν δὲν εἶχαν δουλειά. Ἐκεῖ τρώγαμε τὸ μεσημέρι, κοιμόμαστε, παίζαμε ἢ διαβάζαμε κανένα βιβλίο. Πάντως δὲν τὸ κουνούσαμε ἀπὸ κεῖ, ἂν δὲν ἔπεφτε ὁ ἥλιος. Ὅλη τὴν ἡμέρα παίζαμε καὶ ἤμουν πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ διαμονή μας ἐκεῖ. Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ μὲ εἶχε ἐνθουσιάσει περισσότερο ἀπ' ὅλα ἦταν ἡ θάλασσα. Μὲ εἶχε μαγέψει πραγματικά. Λὲς καὶ εἶχε κάτι τὸ ζωντανό. Ἐκείνη ἡ ἀνατριχίλα της, ὅταν ξαπλωμένος κυττοῦσα κατὰ τὸ πέλαγος, μοῦ μιλοῦσε ὁλόϊσια στὴν ψυχή. Ὅταν ὁ μαΐστρος φυσοῦσε τεμπέλικα, κατὰ τὸ μεσημεράκι, τὰ κύματά της μοῦ φαίνονται σὰν ἕνας μεγάλος ποταμός, ποὺ πήγαινε στὴν ἄκρη τῆς γῆς, στὸ ἄδειο διάστημα. Στὰ κελλιὰ ἔμεναν καὶ μερικοὶ ψαράδες ποὺ ἀποτραβηγμένοι σ' αὐτὴ τὴν ἀκρογιαλιὰ ἔρριχναν τὰ δίχτυα τους καὶ ζοῦσαν πουλῶντας στὰ κοντυνὰ χωριὰ ὅτι τοὺς χάριζε ἡ θάλασσα. Πρῶτα - πρῶτα ὁ καπετὰν Γιώργης μὲ τὴν γυναίκα του καὶ τὸν σύντροφό του. Μ' αὐτοὺς εἴμαστε πολὺ γνωστοί, γιατὶ κι' ἄλλοτε εἴχαμε παραθερίσει στὸ μοναστήρι αὐτό. Καθώς, λοιπόν, εἴμαστε παλιοὶ γνώριμοι, πολλὲς φορὲς μὲ ἄφηνε ἡ μητέρα μου κι' ἔκανα παρέα μαζί τους. Μ' ἔπαιρναν τακτικὰ στὸ ψάρεμα, γιατὶ ἤμουν τυχερὸς ὅπως ἔλεγαν, κι' ἔπιαναν πάντα ψάρι πολύ. Εἶχα γίνει ξεφτέρι στὸ κολύμπι κι' ὅλη τὴν ἡμέρα τριγυρνοῦσα ξυπόλυτος, ξεσκούφωτος καὶ χωρὶς πουκάμισο. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ψαράδες ἦταν καὶ ἡ οἰκογένεια τοῦ κ. Μίμη ποὺ τὴν ἀποτελοῦσαν ἡ γυναίκα του, οἱ δυὸ κόρες του καὶ ὁ ἀνηψιός του, ἕνα παιδὶ τῆς ἴδιας περίπου ἡλικίας μὲ μένα, δεκαπέντε ἕως δεκάξη ἐτῶν. Ὁ κ. Μίμης ἦταν καλὸς κι' ἀνοιχτόκαρδος ἄνθρωπος τὸ ἴδιο καὶ ἡ γυναίκα του καὶ τὰ κορίτσια του. Ὅσο ὅμως γιὰ τὸν ἀνηψιό, νομίζω πὼς ἦταν σὰν μιὰ παραφωνία ἀνάμεσα σ' ὅλους ποὺ εἴμαστε ἐκεῖ. Ἦταν πάντα σοβαρὸς καὶ εἶχε μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτό του. Εἶχε ἀποφασίσει νὰ γίνη ξακουστὸς γιατρός, σπουδαῖος ἐπιστήμων καὶ γι' αὐτὸ διάβαζε βιβλία καὶ κάθε στιγμὴ μᾶς πετοῦσε καὶ ἀπὸ κανέναν ἰατρικὸ ὅρο ποὺ εἶχε διαβάσει, προσπαθῶντας νὰ κανονίση τὴ ζωή μας σύμφωνα μὲ τὴν ἀντίληψή του γιὰ τὴν ὑγιεινή: «Μὴ φᾶτε αὐτό, μὴ κάμετε ἐκεῖνο, μὴ κολυμπᾶτε πολὺ» κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα «μή». Γι' αὐτὸ καὶ ὅλοι τὸν εἴχαμε πάρει στὴν κοροϊδία καὶ τὸν φωνάζαμε γιατρό. Ὅλοι τὸν πειράζαμε καὶ γινόταν πανηγύρι μαζί του. Ἕνα ἀπογευματάκι ἀνεβήκαμε στὸ βουνὸ μαζὶ μὲ ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς παρέας μας. Μαζί μας εἴχαμε καὶ τὸ «γιατρό»! Καθὼς περπατούσαμε βρήκαμε μιὰ πηγή.

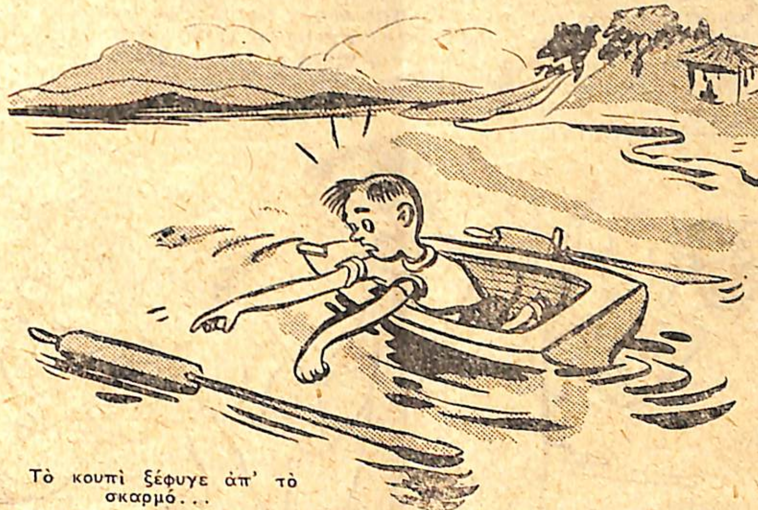
— Τί ὡραῖο νερό, φώναξε ἡ Μαρία καὶ γονατιζοντας ἄρχισε νὰ πίνη.

Τὸ ἴδιο ἔκανα κι' ἐγὼ καὶ οἱ ἄλλοι ποὺ ἦταν μαζί μας, ἀρχίζοντας τὰ πειράγματα καὶ τὰ παιχνίδια μὲ τὰ νερά. Τὰ γέλια ἔδιναν κι' ἔπαιρναν καὶ τὸ παιχνίδι ἄναψε. Ὁ γιατρὸς ὅμως πολὺ σοβαρὸς μᾶς εἶπε:

— Αὐτὸ τὸ νερὸ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, περιέχει ἅλατα.

— Δὲν μᾶς παρατᾶς, γιατρέ, τοῦ φώναξα.

—Ἐσὺ παιδί μου εἶσαι χειρότερος κι' ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ποὺ δὲν ἔχουν πάει καθόλου σχολεῖο, σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα. Κολυμπᾶς δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα καὶ κατεβάζεις μιὰ ὀκὰ σῦκα, πρὶν νὰ φᾶς τὸ μεσημέρι. Καὶ νὰ σκέπτεται κανεὶς πὼς σὲ δυὸ χρόνια τελειώνεις τὸ Γυμνάσιο καὶ θὰ πᾶς στὸ Πανεπιστήμιο.

Τὸ κουπὶ ξέφυγε ἀπ' τὸ σκαρμό...

—Ἄ, ὅλα κι' ὅλα, γιατρέ, τοῦ εἶπα, δὲν σοῦ ἐπιτρέπω νὰ μὲ προσβάλλης.

— Καλά, μὲ σένα δὲν θὰ συνεννοηθῶ ποτέ, μοῦ ἀπάντησε.

— Τί νὰ γίνη! Τὸ πνεῦμα μου δὲν θὰ συναντηθῆ ποτὲ μὲ τὸ δικό σου!

—Ἡσυχᾶστε, μᾶς φώναξαν οἱ ἄλλοι, θὰ τσακωθῆτε πάλι γιὰ τά... ἅλατα;

Τὰ γέλια ξανάρχισαν καὶ τὸ ἐπεισόδιο τελείωσε.

Τὰ ἅλατα ἦταν πάντα στὴν ἡμερησία διάταξη. Τρώγαμε τίποτα; Εἶχε ἅλατα ! Δὲν πλέναμε τὸ σῶμα μας, μὲ γλυκὸ νερὸ μετὰ τὸ μπάνιο; Ὁ ὀργανισμός μας γέμιζε ἅλατα, ὅλο ἅλατα!...

— Μὰ γιατὶ ἐπὶ τέλους, μᾶς θέλεις... ἀνάλατους γιατρέ, τοῦ εἶπε μιὰ μέρα ὁ θεῖος του. Καὶ ὁ γιατρὸς ἄρχισε νὰ ἐξηγῆ:

—Ἀκοῦστε, θεῖε: Τὰ ἅλατα συντελοῦν στὸ νὰ σχηματίζωνται στὸν ὀργανισμό μας τοξίνες, κι' ἕνας ὀργανισμὸς ποὺ ἔχει πολλὲς τοξίνες, εἶναι ἔδαφος ὅπου εὔκολα ἀναπτύσσεται τὸ μικρόβιο κάθε ἀρρώστειας.

Μὰ εἶχε ἀκόμα κι' ἄλλες λόξες ὁ γιατρός. Ἐκεῖ ποὺ καθόμαστε, λόγου χάρη σηκωνόταν καὶ παίρνοντας τὴ βαρκούλα τοῦ καπετὰν Γιώργη καὶ μ' ὅλο ποὺ δὲν τὰ κατάφερνε στὸ κουπί, ἔκοβε βόλτες μονάχος. Ὄχι πὼς ἀργότερα δὲ θὰ ἐρχόταν μαζί μας ὅταν παίρναμε βάρκα, μὰ γιὰ νὰ κάνη κάτι τὸ ἐξαιρετικό. Ἔτσι μιὰ μέρα— δὲ θᾶταν ἀκόμη ἔξη ἡ ὥρα τὸ ἀπόγευμα — πῆρε τὴ βάρκα κι' ἀνοίχτηκε καμμιὰ εἰκοσαριὰ μέτρα μακρυά.

Ὁ καπετὰν Γιώργης κι' ὁ σύντροφός του ἔλειπαν. Ὁ κ. Μίμης κοιμόταν. Ἡ μητέρα μου μὲ τὴ γυναίκα τοῦ κ. Μίμη τὰ κορίτσια του κι' ἐγὼ καθόμαστε στὴν ἀμμουδιὰ καὶ παρακολουθοῦμε τὸ γιατρὸ ποὺ ἔκανε τὴ βόλτα του. Τραβοῦσε ἀργὰ κι' ἐπίσημα τὸ κουπί.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ στάθηκε σὰ νὰ ἤθελε νὰ ξεκουραστῆ. Κοίταξε κάμποση ὥρα κατὰ τὸ πέλαγος κι' ὕστερα πῆρε πάλι τὰ κουπιά, τ' ἀνεβοκατέβασε γρήγορα - γρήγορα, χωρὶς κανένα χρόνο καὶ παραλίγο νὰ ξοπλωθῆ ἀνάσκελα στὴ βάρκα. Ἱδροκοποῦσε ἀγωνιζόταν καὶ φαίνεται πὼς ἤθελε ν' ἀναπτύξη ὅλη τὴν ταχύτητα τῆς βάρκας, ὅταν ξαφνικὰ τὸ κουπὶ ξεφεύγει ἀπ' τὸ σκαρμό, βυθίζεται κάθετα σχεδὸν στὴ θάλασσα καὶ τινάζεται μακρυὰ ἀπ' τὴ βάρκα. Ὁ γιατρὸς πῆρε τ' ἄλλο, ἔσκυψε στὴν κουπαστὴ καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὸ πιάση. Μὰ ὅσο κι' ἂν ἅπλωνε τὸ χέρι του, πάντα μιὰ ἀπόσταση ὡς μισὸ μέτρο χώριζε τὰ δυὸ κουπιὰ καὶ τὸ βοριαδάκι ποὺ φυσοῦσε τὴν μεγάλωνε ἀκόμη περισσότερο. Ὁ γιατρὸς προσπαθοῦσε νὰ κινήση τὴ βάρκα μὲ τὸ ἕνα κουπὶ μὰ ἄδικα. Ἡ βάρκα γυρνοῦσε στὸ ἴδιο μέρος χωρὶς νὰ προχωρῆ. Ὕστερα ἔζαζε τὸ μοναδικὸ κουπὶ στὴν πρύμνη, ὅπως κάνουν οἱ ναυτικοί, μὰ τέτοια δουλειὰ θέλει χέρια γερὰ κι' ἐπιδέξια.

Τέλος ἀπελπίστηκε καὶ πετώντας κάτω τὸ κουπί, στάθηκε ὄρθιος κοιτάζοντας κατὰ μᾶς. Δὲν καταδεχόταν νὰ μᾶς φωνάξη. Κι' ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ κάνη τίποτα. Κολύμπι δὲν ἤξερε κι' ἄλλη βάρκα δὲν ὑπῆρχε. Ἔπρεπε, βέβαια, νὰ κολυμπήσω γιὰ νὰ περιμαζέψω τὸ κουπί, ποὺ ἔπλεε ἀρκετὰ μέτρα μακρυὰ ἀπ' τὴ βάρκα. Σηκωθήκαμε καὶ πλησιάσαμε στὴν ἀκροθαλασσιά.

— Τί ἔπαθες; τὸν ρωτᾶμε.

— Μὰ δὲ βλέπετε τί ἔπαθα; μᾶς ἀπαντᾶ σταυρώνοντας τὰ χέρια.

— Καὶ τώρα τί θὰ γίνη; ρωτᾶ ἡ θεία του.

— Τί ἄλλο νὰ γίνη; Πρέπει κάποιος νὰ κολυμπήση γιὰ νὰ πιάση τὸ κουπί. Αὐτὸς ὁ κάποιος βέβαια δὲν μποροῦσε νᾶταν ἄλλος ἀπὸ μένα.

— Γιατρέ μου, θὰ κολυμποῦσα εὐχαρίστως, εἶπα ἐγώ, μὰ τὸ πρωῒ ἤμουνα δυὸ ὧρες στὴ θάλασσα· ἂν ξανακολυμπήσω μπορεῖ ν' ἀρρωστήσω. Ἐσὺ ὁ ἴδιος μοῦ τὸ λὲς αὐτό.

Τὸ κουπὶ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ὅλο καὶ πήγαινε πιὸ μακρυά. Ἀπὸ φόβο μὴ χαθῆ ἀναγκάστηκα νὰ βιαστῶ, διαφορετικὰ θὰ βασάνιζα τὸ γιατρὸ λίγο ἀκόμη, γιατὶ ἡ ἀμηχανία του μὲ διασκέδαζε φοβερά.

Γδύθηκα, ἔπεσα, ἔπιασα τὸ κουπὶ τὄφερα στὴ βάρκα καὶ βγήκαμε στὴν ξηρὰ θριαμβευτικά. Ὅλοι μοῦ φώναζαν «ζήτω» κι' εἶπαν πὼς ἔπρεπε νὰ κάνουμε δοξολογία γιὰ τὴ διάσωση τοῦ ναυαγοῦ! Ὁ γιατρὸς κύτταζε θυμωμένος καὶ δὲ μιλοῦσε.

— Τἄκαμες θάλασσα! τοῦ εἶπε ὁ θεῖος του, ποὺ εἶχε ξυπνήσει.

Μὰ ἀπ' ὅλους περισσότερο πρέπει νὰ τὸν πείραξε ὁ καπετὰν Γιώργης, ποὺ σὰν ἔμαθε τὸ βράδυ τὸ περιστατικό, τοῦ εἶπε γελώντας :

—Ἄκουσε γιατρέ! Ἡ θάλασσα εἶναι ὅλο ἅλατα καὶ καλὰ θὰ κάνης νὰ τὴν ἀποφεύγης καὶ νὰ τὴν βλέπης ἀπὸ μακρυά.

(Διασκευὴ ἀπ' τὸ Γαλλικὸ) Π. Θ. Κ.

Τὸ μαγεμένο ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

Σὲ μιὰ μακρυνὴ χώρα ζοῦσε κάποτε ἕνας νέος χωρικός. Δὲν λογάριαζε ποτέ του τὸν μόχθο, δούλευε καὶ καλλιεργοῦσε τὰ ξένα ὅμως χωράφια γιατὶ αὐτὸς δὲν κατάφερνε ν' ἀγοράση ἀπὸ τὰ λεφτὰ ποὺ κέρδιζε οὔτε ἕνα στρέμμα γῆς.

Μιὰ μέρα, ἀποκαμωμένος ἀπ' τὴν κούραση, ἔγυρε ἀπάνω στὸ ἀλέτρι του γιὰ νὰ ξαποστάση λίγο καὶ νὰ σκουπίση τὸ πρόσωπό του ποὺ ἦταν μουσκεμένο ἀπ' τὸν ἱδρῶτα. Ἄξαφνα ἄκουσε πίσω του κάτι ἐλαφριὰ πατήματα κι' αἰσθάνθηκε ἕνα χέρι νὰ τοῦ ἀγγίζει τὸν ὦμο. Γύρισε καὶ εἶδε μὲ ἔκπληξη μιὰ κυρτωμένη ἀπ' τὰ χρόνια γριοῦλα, ποὺ ἦταν σκυμμένη ἀπάνω του κι' ἔκανε κάτι παράξενες χειρονομίες. Τοῦ φάνηκε σὰν μάγισσα.

— Τί κάθεσαι καὶ βασανίζεσαι ἄδικα παλληκάρι μου, ἀφοῦ δὲ βλέπεις καμμιὰ προκοπή; ρώτησε.

Ἡ φωνή της ἦταν καθαρὴ σὰ κρύσταλλο. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς μιλοῦσε μιὰ κοπέλλα εἴκοσι χρόνων.

— Ἂν θέλης νὰ γίνης εὐτυχισμένος, ἐξακολούθησε, πρέπει νὰ κάνης ὅ,τι θὰ σοῦ πῶ. Φῦγε γρήγορα ἀπὸ δῶ, τράβηξε πέρα κατὰ τὸν μεγάλο δρόμο ποὺ βγαίνει στὸ δάσος. Ὅταν φτάσης σ' αὐτὸ θὰ περπατήσης δυὸ μέρες ὁλόκληρες ὥσπου νὰ συναντήσης μιὰ θεώρατη βαλανιδιὰ ποὺ ξεπερνάει στὸ ὕψος ὅλα τ' ἄλλα δέντρα. Ἂν καταφέρης νὰ τὴν κόψης, τότε... ἔκανες τὴν τύχη σου!

Μόλις εἶπε αὐτά, χάθηκε σὰν ἀέρας ἀπὸ μπροστά του.

Ὁ χωρικὸς δὲν κάθησε νὰ χάση καιρὸ σὲ σκέψεις ποὺ δυσκολεύουν τὴν ἄμεση δράση. Μιὰ καὶ δυὸ ἅρπαξε τὸ τσεκοῦρι του καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ δάσος. Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μέρες βρέθηκε πραγματικὰ μπροστὰ στὴ μεγάλη βαλανιδιά. Καθὼς ἦταν γερὸ καὶ χεροδύναμο παλληκάρι δὲν ἄργησε νὰ τὴ ρίξη χάμω μὲ μερικὰ δυνατὰ χτυπήματα. Ἕνας τρομερὸς κρότος ἀκούστηκε ἀπ' τὸ πέσιμο τοῦ δέντρου ἀπάνω στὴ γῆ, κι' ἀπ' τὴν πιὸ ψηλή του κορφὴ κύλησαν χάμου δυὸ ὁλοστρόγγυλα ἄσπρα αὐγὰ ποὺ ἦταν μέσα σὲ κάποια φωλιά. Καθὼς ὁ νέος ἔκαμε νὰ τὰ πιάση, ἔσπασαν μόλις τ' ἄγγιξε, κι' ἀπὸ τὸ ἕνα ξεπετάχτηκε ἕνας μικρὸς ἀετὸς κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο ἕνα χρυσὸ δαχτυλίδι.

Ὁ ἀετὸς ἄρχισε νὰ μεγαλώνη μὲ μιᾶς καὶ σὲ λίγο ἔγινε ἕνα πελώριο πουλί. Ἄνοιξε τὰ φτερά του, τὰ κούνησε σὰν νἄθελε νὰ τὰ δοκιμάση ἂν θὰ κρατοῦσαν τὸ τόσο του βάρος, κι' ὕστερα προτοῦ πετάξη ψηλά, στάθηκε γιὰ λίγο ἀπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ νέου καὶ τοῦ φώναξε :

— Μὲ λύτρωσες ἀπ' τὰ μάγια, καὶ θέλω νὰ σὲ ἀνταμείψω κι' ἐγὼ γιὰ τὸ καλὸ ποὺ μοῦ ἔκανες.

Σοῦ χαρίζω λοιπὸν τὸ χρυσὸ δαχτυλίδι ποὺ βρίσκεται μέσα στὸ ἄλλο αὐγό. Εἶναι μαγεμένο. Ὅταν τὸ φορέσης, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ τὸ στριφογυρίσης μιὰ φορὰ στὸ δάχτυλό σου καὶ νὰ κάνης μιὰ εὐχή. Στὴ στιγμὴ ὅτι ζητήσης θὰ γίνη. Μὰ πρόσεξε. Μιὰν εὐχὴ μονάχα. Σὰν αὐτὴ ἱκανοποιηθῆ χάνει πιὰ τὸ δαχτυλίδι τὴ μαγική του δύναμη, καὶ δὲν εἶναι τίποτα περισσότερο ἀπὸ ἕνα κοινὸ χρυσὸ δαχτυλίδι. Γι' αὐτὸ σκέψου καλὰ τί θὰ ζητήσης, γιὰ νὰ μὴ μετανοιώσης ὕστερα.

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια πέταξε ὁ ἀετὸς στὰ ὕψη, ἔκανε τρεῖς μεγάλους κύκλους ἀπάνω στὸν ἀέρα καὶ χάθηκε στὰ σύννεφα.

Ὁ χωρικὸς πῆρε τὸ δαχτυλίδι, τὸ πέρασε στὸ δάχτυλό του καὶ πῆρε ξανὰ τὸ δρόμο γιὰ τὸ σπίτι του. Ὅταν βράδυασε ἔφθασε σὲ μιὰ μικρὴ πόλη. Εἶδε ἕνα μικρὸ χρυσοχοεῖο, καὶ στὴ πόρτα στεκότανε ὁ χρυσοχόος. Ὁ νέος μπῆκε μέσα, τοῦ ἔδειξε τὸ δαχτυλίδι καὶ τὸν ρώτησε νὰ τοῦ πῆ ποιὰ ἦταν ἡ ἀξία του.

— Ἐγὼ δὲν δίνω πάρα πάνω ἀπο δυὸ τάλληρα, εἶπε ὁ ἔμπορος, ρίχνοντας ἕνα περιφρονητικὸ βλέμμα στὸ κόσμημα.

Ὁ χωρικὸς γέλασε, καὶ ὅπως ἦταν ἀφελὴς τοῦ διηγήθηκε ὅλη τὴν ἱστορία.

— Κι' ὅλα τὰ διαμαντικά σου νὰ μοῦδινες δὲν στὸ πουλοῦσα, πρόσθεσε γελῶντας. Τί ἀξίζουν μπροστὰ σ' ἕνα μαγικὸ δαχτυλίδι;

Ὁ χρυσοχόος ὅμως, ἦταν ἕνας παμπόνηρος κατεργάρης. Μόλις ἔμαθε τὴν ἱστορία κάλεσε ἀμέσως τὸ χωρικὸ νὰ περάση τὴ νύχτα στὸ σπίτι του.

— Κάνε μου τὴ χάρη νὰ μείνης ἀπόψε μαζύ μου, τοῦ εἶπε. Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ μοῦ φέρη κι' ἐμένα γοῦρι ἂν φιλοξενήσω κάποιον τυχερὸ ὅπως εἶσαι σύ!

Ἐκεῖνος δέχτηκε πρόθυμα, κι' ὁ πονηρὸς χρυσοχόος τοῦ ἔκαμε χίλιες δυὸ περιποιήσεις καὶ κολακεῖες. Τὸν κερνοῦσε διαρκῶς ἀπ' τὸ καλλίτερο κρασί του ὥσπου ζαλίστηκε ὁ χωρικὸς κι' ἔπεσε σὲ βαθὺ ὕπνο. Αὐτὸ περίμενε κι' ὁ ἄλλος. Τοῦ τράβηξε ἀμέσως τὸ δαχτυλίδι ἀπ' τὸ δάχτυλο καὶ

Τὸν κερνοῦσε διαρκῶς ἀπ' τὸ καλλίτερο κρασί.

στὴ θέση του τοῦ πέρασε ἕνα ἄλλο ποὺ ἦταν σχεδὸν ὅμοιο. Δὲν ἡσύχαζε ὅμως. Ὅλο φοβόταν πὼς ἂν ξημέρωνε καλὰ θὰ μποροῦσε ὁ χωρικὸς νὰ καταλάβη τὴν ἀπάτη. Γι' αὐτὸ τὸν ξύπνησε προτοῦ καλοφέξη.

— Ἔχεις νὰ κάνης μακρυνὸ δρόμο τοῦ εἶπε, καλλίτερα νὰ ξεκινήσης ἀπὸ τώρα.

Δὲν εἶχε καλὰ καλὰ προφθάσει νὰ φύγη ὁ χωρικός, κι' ὁ χρυσοχόος ἔτρεξε γρήγρα στὸ μαγαζί του, διπλοκλείδωσε τὴν πόρτα, ἔκλεισε προσεχτικὰ ὅλα τὰ παράθυρα, στάθηκε καταμεσῆς στὸ δωμάτιο καὶ φώναξε δίνοντας μιὰ στροφὴ στὸ δαχτυλίδι

— Θέλω νἄχω ἀμέσως ἑκατὸ χιλιάδες χρυσᾶ τάλληρα.

Μόλις πρόφερε αὐτὰ τὰ λόγια ἄρχισε νὰ πέφτη ἀπὸ παντοῦ μιὰ βροχὴ ἀπὸ χρυσάφι. Ἦταν μεγάλα καὶ σκληρὰ ὁλόχρυσα τάλληρα ποὺ καθὼς ἔπεφταν τὸν χτυποῦσαν μὲ δύναμη στὸ κεφάλι, στὸ πρόσωπο, στοὺς ὤμους. Ἄρχισε νὰ φωνάζη καὶ νὰ κλαίη ἀπ' τὸν πόνο παλεύοντας νὰ περάση μέσ' ἀπὸ τὸ σκληρὸ χρυσὸ σύννεφο γιὰ νὰ φθάση στὴν πόρτα. Κατώρθωσε νὰ συρθῆ ὡς ἐκεῖ ἀλλὰ σωριάστηκε χάμω ἐλεεινός, πληγωμένος, γεμᾶτος αἵματα. Ἡ χρυσὴ βροχὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ πέφτη, νὰ πέφτη καὶ σὲ λίγο ἀκούστηκε ἕνας τρομαχτικὸς κρότος. Τὸ πάτωμα ὑποχώρησε ὁλόκληρο κάτω ἀπ' τὸ βάρος κι' ὁ χρυσικός, μαζὺ μὲ τὰ τάλληρα γκρεμίστηκε κάτω στὸ βαθὺ ὑπόγειο. Ἡ βροχὴ ὅμως δὲν ἔπαιρνε τέλος. Τὰ τάλληρα ἔπεφταν ἀδιάκοπα ὥσπου ἔφτασαν πιὰ νὰ γίνουν ἑκατὸ χιλιάδες. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ξεγέλασε τὸν ἀθῶο χωρικὸ βρισκότανε τώρα νεκρός, θαμμένος κάτω ἀπὸ ἕνα χρυσὸ στρῶμα.

Στὸ μεταξὺ ἔφτασε ὁ χωρικὸς χαρούμενος στὸ σπίτι του κι' ἔδειξε τὸ δαχτυλίδι στὴ γυναῖκα του.

— Κάναμε τὴν τύχη μας καλή μου γυναικοῦλα, εἶπε. Ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρὸς δὲν μπορεῖ τίποτα νὰ μᾶς λείψη. Μόνο πρέπει νὰ σκεφτοῦμε καλὰ τί θέλουμε νὰ ζητήσουμε, κι' ὕστερα νὰ κάνουμε τὴν εὐχή.

— Ἂν λέγαμε γιὰ κάμποσα στρέμματα χωράφι; πρότεινε ἐκείνη. Θὰ τὸ ὀργώναμε μαζὺ καὶ θἄχαμε καλὴ σοδειά.

— Δὲν ἔχω τὴν ἴδια γνώμη, ἐναντιώθηκε ὁ ἄντρας της. Ἂν δουλέψουμε μ' ὅλη μας τὴ δύναμη κι' ἔχουμε καὶ λίγη τύχη τότε ἀγοράζουμε μὲ τὰ λεφτά μας ἕνα χωραφάκι καὶ μένει τὸ δαχτυλίδι γιὰ κάτι καλλίτερο.

Ἔτσι κι' ἔγινε. Ἄντρας καὶ γυναῖκα ἐργάστηκαν ἀκούραστα ἕναν ὁλόκληρο χρόνο, ἀγόρασαν τὸ χωράφι κι' ἔβαλαν μάλιστα καὶ λίγα λεφτὰ στὴ μπάντα.

Τότε σκέφτηκε ἐκείνη πὼς θἄξιζε τὸν κόπο νὰ ζητήσουν μιὰ ἀγελάδα κι' ἕνα ἄλογο.

Ἀλλὰ πάλι εἶχε ἀλλοιώτικη γνώμη ὁ χωρικός.

— Γιὰ τέτοια τιποτένια πράματα γυναῖκα, θἆταν κρῖμα νὰ χαραμίσουμε ἕνα μαγικὸ δαχτυλίδι. Ἔτσι κι' ἀλλοιῶς, πρόσθεσε κουδουνίζοντας τὰ χρήματα στὴν τσέπη τοῦ παντελονιοῦ του, μποροῦμε νὰ ἀγοράσουμε ἕνα ἄλογο καὶ μιὰ γελάδα ἀπ' τὰ λεφτὰ ποὺ μᾶς ἀπόμειναν, κι' ἀπὸ κεῖνα ποὺ θὰ κερδίσουμε.

Καὶ πραγματικά, ὕστερα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες ἀποκτήσανε μὲ τὸ παραπάνω αὐτὰ ποὺ ἐπιθυμοῦσαν. Ὄχι μόνο ἄλογο καὶ γελάδα ἀλλὰ κι' ἕνα παχὺ γουρουνάκι καὶ μιὰ μικρὴ κατσίκα.

— Εἶδες, εἶδες; ἔλεγε ὁ χωρικὸς τρίβοντας τὰ χέρια ἀπ' τὴ χαρά του, τύχη ποὺ τὴν ἔχομε. Καὶ τὴν εὐχὴ φυλάξαμε καὶ ὅ,τι θέλαμε τὸ πήραμε μὲ τὸν παρᾶ μας.

— Δὲ σὲ καταλαβαίνω πιά, ἔκανε ἐκείνη δυσαρεστημένη. Πρὶν παραπονιόσουνα καὶ γκρίνιαζες διαρκῶς πὼς πότε σοῦ λείπει τόνα, πότε σοῦ λείπει τἄλλο. Καὶ τώρα ποὺ μπορεῖς νἄχης ὅ,τιδήποτε θελήσης, τυραννιέσαι καὶ δουλεύεις σκυλίσια. Κι' ἀπὸ πάνω, εἶσαι κι' εὐχαριστημένος. Ἀκοῦς ἐκεῖ! φώναξε χτυπῶντας τὸ πόδι της μὲ θυμό, ν' ἀφήνης τὰ καλλίτερα χρόνια νὰ πᾶνε χαμένα, ἐνῶ θὰ μπορούσαμε νἄμαστε μεγαλοκτηματίες!... Βασιλιάδες!... Αὐτοκράτορες! Νἄχουμε τὶς κασσέλες μας ὅλες γεμᾶτες χρυσάφι καὶ διαμαντικά. Νὰ ντυνόμαστε στὸ μετάξι νά...

— Σταμάτα πιὰ τὶς αἰώνιες γκρίνιες

(Συνέχεια στὴ σελ. 464)

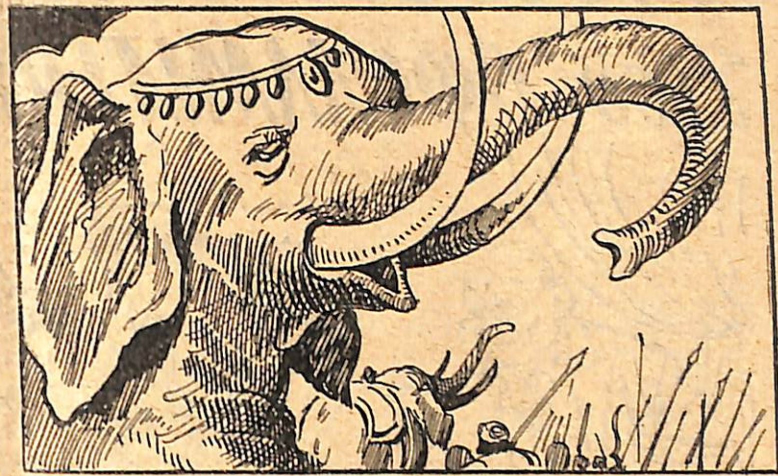

97 Τέλος τὸ φρούριο ἔπεσε.

Ὅλοι οἱ Ἰνδοὶ ἡγεμόνες, ποὺ ὡς τότε εἶχαν συναντήσει τὸν Ἀλέξανδρο, τοῦ εἶχαν προσφέρει τὸ φόρο τῆς ὑποταγῆς τους. Ὁ μόνος περήφανος κι' ἀνυπότακτος, ἦταν ὁ Πῶρος. Ὁ νικητὴς τὸν εἶχε καλέσει, μ' αὐτὸς ἀποκρίθηκε:

— Πολὺ εὐχαρίστως θὰ προϋπαντήσω τὸν Ἀλέξανδρο στὰ σύνορά μου, μά... μὲ τὰ ὅπλα!

Πρόσταξε λοιπὸν τὸ στρατό του νὰ δώση τὴ μάχη, στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Ὑδάσπη, ποὺ τοὺς χώριζε ἀπὸ τὸ κράτος τοῦ Πώρου... Οἱ τροπικὲς βροχὲς εἶχαν ἀρχίσει. Οἱ ποταμοὶ εἶχαν γίνει δύσβατοι.

98 Ὁ ποταμὸς εἶχε πλάτος περὶ τὰ διακόσια βήματα. Καὶ στὴν ἀντίπερα ὄχθη του ὁ μεγάλος στρατὸς τοῦ Ἰνδοῦ ἡγεμόνα ἦταν παραταγμένος σὲ μάχη: Τρακόσιοι ἐλέφαντες, μάχιμοι, ἦταν ἀραδιασμένοι στὴν πρώτη γραμμὴ καὶ χρησίμευαν γιὰ φρούριο.

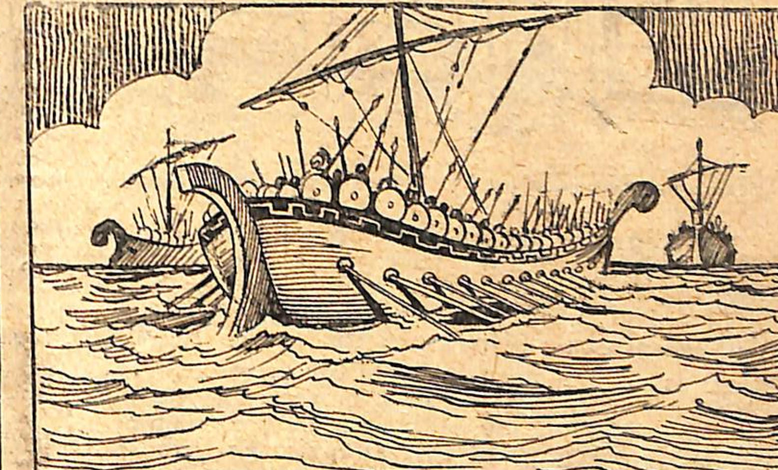
— Ἂς στρατοπεδεύσωμε κι' ἐμεῖς, εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος. Τὸ ποτάμι θὰ μᾶς χωρίζη γιὰ λίγο, μὰ μὲ τὴν πρώτη κατάλληλη εὐκαιρία, θὰ τὸ περάσουμε.

Ἔτσι, γέμισε ἀπὸ ὅπλα καὶ καβαλάρηδες κι' ἡ δεξιὰ ὄχθη τοῦ Ὑδάσπη... Μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ Πώρου, ἦταν ἀδύνατο νὰ γίνη ἡ διάβαση. Τ' ἄλογα θὰ τρόμαζαν τοὺς ἐλέφαντες καὶ θὰ σκόρπιζαν.

99 Τὴν πρώτη νύχτα, ὁ γιὸς τοῦ Φιλίππου πρόσταξε ἄξαφνα νὰ ἠχήσουν οἱ σάλπιγγες καὶ νὰ προελάση τὸ ἱππικόν, σὲ διάφορα μέρη τῆς ὄχθης. Τὴν ἴδια στιγμή, νὰ ριχθοῦν τὰ ἀκάτια στὸ ποτάμι, κι' οἱ φάλαγγες νὰ κινήσουν, γιὰ ἐπιβίβαση, κάτω ἀπ' τοὺς πυρσοὺς τῶν νυχτοφυλάκων.

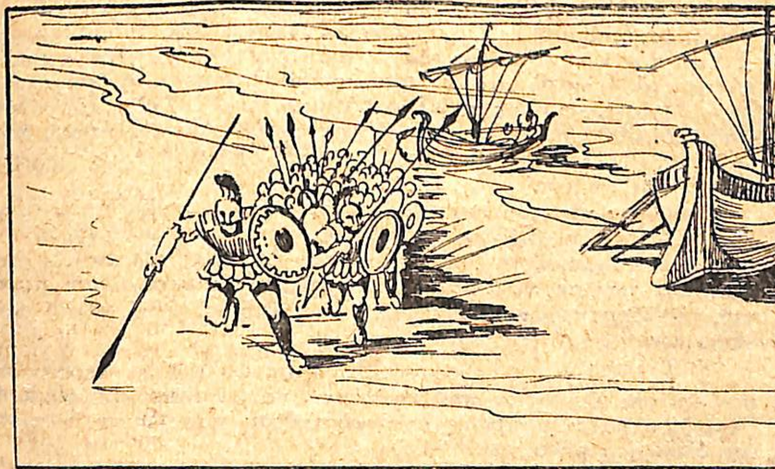
Μὰ ἡ αὐγὴ ἦρθε, χωρὶς νὰ ξεσπάση ἡ ἐπίθεση, ποὺ περίμεναν ὅλοι. Καὶ τότε κατάλαβαν πώς, ἐκείνη ἡ κίνηση, ἦταν στρατήγημα. Ὁ Ἀλέξανδρος ἤθελε νὰ κουράση τοὺς ἀντιπάλους, κρατώντας τους ἄγρυπνους ὅλη τὴ νύχτα. Τὸ ἴδιο γίνηκε καὶ τὶς ἄλλες νυχτιὲς κι' ὅλο καὶ μεγάλωνε ἡ κούραση: Γιατὶ ποιὸς τολμοῦσε νὰ κοιμηθῆ;

100 Μὰ τὸν ἴδιο καιρό, ὁ Ἀλέξανδρος προετοίμαζε χαμηλότερα τὴ διάβαση. Οἱ κατάσκοποι ποὖχε στείλει τριγύρω, βρῆκαν ἕνα νησάκι πιὸ κάτω, στὴ μέση τοῦ ποταμοῦ. Πίσω ἀπ' τὸ πυκνὸ δάσος ποὺ τὸ σκέπαζε, κρύφτηκαν τὰ πλοιάρια κι' οἱ σχεδίες, ποὺ ἔγιναν, πρόχειρα, ἐπὶ τόπου... Εὐτυχῶς, οἱ βροντὲς κι' ἡ βοὴ τῆς βροχῆς, ἔπνιγαν τοὺς κρότους τῶν ξυλοκόπων.

Τὸ πρωΐ, ἡ θύελλα εἶχε κοπάσει. Μὰ τὸ ποτάμι, πλημμυρισμένο, βρυχιόταν ὁλόγυρα ἀπ' τὸ νησάκι.

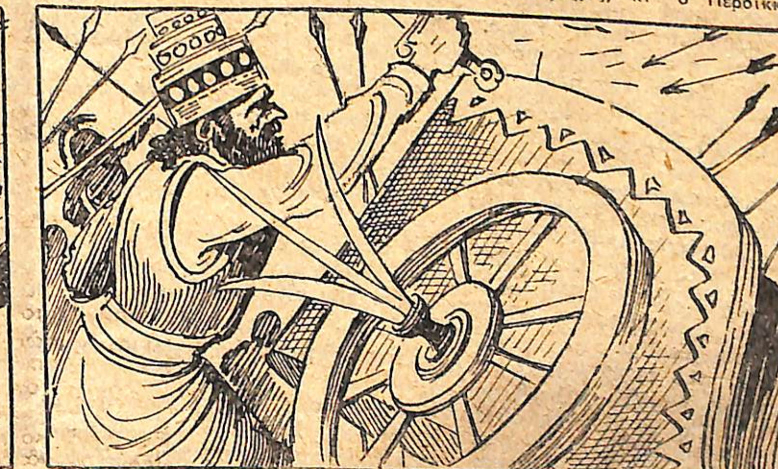
Πρῶτος μπῆκε σὲ μιὰ τριαντάκουπη λέμβο ὁ βασιλιάς. Μαζί του κι' ὁ Πτολεμαῖος, κι' ὁ Σέλευκος, κι' ὁ Λυσίμαχος, κι' ὁ Περδίκκας.

101 Κι' ὡς τόσο τὸ κύριο σῶμα τῶν Μακεδόνων καὶ τῶν Περσῶν, ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὸν Ἀλέξανδρο, ἔμεινε στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, ξεγελώντας τὸν Πῶρο.

Ἄξαφνα, οἱ Ἰνδοὶ εἶδαν τὸν Ἀλέξανδρο, μὲ τοὺς τολμηρούς του προσκόπους, νὰ βγαίνη στὴν ὄχθη καὶ νὰ ξεχύνεται σ' ἀνοικτὸ πεδίο. Τοὺς πῆραν ξωπίσω κι' ἡ σύγκρουση ἄρχισε. Ἡ ὄχθη ἀπόμεινε ἔτσι ἐλεύθερη κι' οἱ ὑπόλοιπες φάλαγγες πέρασαν ἀνενόχλητες τὸ ποτάμι.

Τὸ στρατήγημα πέτυχε. Ὁ Ὑδάσπης δὲ χώριζε πιὰ τοὺς ἀντιπάλους. Κατάπληκτος ἔμεινε ὁ Πῶρος. Θέλοντας καὶ μή, θὰ δεχόταν τὴ μάχη στὴν πεδιάδα. Στῆθος μὲ στῆθος, μὲ τὸ μεγάλο θριαμβευτή.

102 Πέρασε γρήγορα τὰ γεμάτα ἕλη λειβάδια ποὺ ἦταν κοντὰ στὸ ποτάμι καὶ στρατοπέδευσε στὴν ἀμμόλουστη πεδιάδα. Ὁ Ἀλέξανδρος εἶδε τὴν παράταξη. Μπροστὰ πάντα τὸ κινητὸ φρούριο οἱ ἐλέφαντες, ἡ τρομάρα τοῦ ἱππικοῦ.

— Θὰ κτυπήσωμε ἀπὸ τὸ πλάϊ, εἶπε στοὺς στρατηγούς του. Τὸ δεξιὸ κέρας θ' ἀρχίση τὴν ἐπίθεση.

Οἱ σάλπιγγες ἔδωκαν τὸ σύνθημα κι' οἱ Ἰνδοὶ εἶδαν, κατάπληκτοι, πὼς οἱ Μακεδόνες ὑποχωροῦσαν. Μὰ ἦταν νέο στρατήγημα! Ἀφοῦ μάκρυναν λίγο, γύρισαν καὶ χτύπησαν ἀπὸ τὰ πλευρὰ τοὺς Ἰνδούς.

(Συνεχίζεται)

Στοῦ ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΟΥ

Ἔβλεπε τὴν Ἐφημερίδα του ὁ κ. ἔπαρχος, ἐνῶ ἡ κομψὴ κυρία μὲ τὸ κοριτσάκι σιγοκουβέντιαζαν.

Εἶχε σχεδὸν κενωθῆ ἡ τραπεζαρία τοῦ γιατροῦ, ὅπου οἱ πελάτες περίμεναν τὴ σειρά τους. Ἦταν ἕντεκα πρὶν τὸ μεσημέρι, ὁ γιατρὸς δεχόταν κάθε μέρα ἀπὸ τὶς 9 ἴσαμε τὶς 11 καὶ μισή. Τὸ πρωῒ ἐργαζόταν στὸ νοσοκομεῖο, μετὰ τὸ μεσημέρι ἔκανε βίζιτες στὰ σπίτια τῶν ἀρρώστων του.

Εἶχε μεγάλη πελατεία. Καὶ δὲν πήγαιναν γιὰ νὰ γιατρεφτοῦν στὸ ἰατρεῖο του μόνο οἱ κάτοικοι τῆς πρωτεύουσας. Γιατὶ ἡ φήμη του, πὼς ἦταν ἕνας σπουδαῖος ὀφθαλμίατρος, εἶχε φτάση καὶ στὶς ἐπαρχίες καὶ στὸ ἐξωτερικό. Οἱ ἄρρωστοι, ἔτρεχαν σ᾽ αὐτὸν ἀπὸ παντοῦ καὶ ὅσοι πήγαιναν στὸ σπίτι του, φρόντιζαν νὰ φτάνουν ἐκεῖ ἀπὸ πολὺ νωρὶς γιὰ νὰ παίρνουν ὅσο μποροῦσε καλλίτερη σειρά!

Σπάνια ἐρχόταν κανεὶς ὕστερα ἀπὸ τὶς ἕντεκα. Ἔτσι ἡ μαγείρισσα, ποὺ ἀπὸ τὴν κουζίνα της ποὺ ἦταν στὴν αὐλὴ τραβοῦσε κι᾽ ἄνοιγε μὲ σχοινὶ τὴν ἐξώπορτα καὶ ἔδειχνε σ᾽ αὐτοὺς ποὺ δὲν ἤξεραν τὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ — ἀπέναντι στὸ μαγειρεῖο — καὶ τὴν τραπεζαρία — δεξιὰ καθὼς ἔμπαιναν στὴν εἴσοδο, στὸ ἰσόγειο — ἔπαυε ποιὰ ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὥραν νὰ ἀπασχολῆται μὲ τὴν ὑποδοχὴ τῶν πελατῶν, καὶ ἀφοσιωνόταν ἀποκλειστικὰ μὲ τὴν προετοιμασία τοῦ φαγητοῦ.

Ἔμεναν ἀκόμα, περιμένοντας νὰ δοῦν τὸ γιατρό, τρεῖς πελάτες ἢ καλλίτερα τέσσαρες. Μιὰ κυρία κομψὴ μὲ τὴ μικρὴ κορούλα της, ποὺ εἶχε τὰ μάτια της δεμένα μὲ ἄσπρο ἐπίδεσμο, ἕνας κύριος μεσόκοπος ποὺ φοροῦσε ματογιάλια ἀλλὰ ποῦ, ὅπως φαινόταν δὲν ἔπασχε ἀπὸ καμμιὰ ἀρρώστεια τῶν ματιῶν, κι᾽ ἕνας νέος.

Ὁ νέος ἦταν φοιτητὴς τῆς φιλολογίας, ποὺ διάβαζε τώρα γιὰ τὶς ἐξετάσεις του. Πονοῦσε ὁ δύστυχος καὶ εἶχε διαρκῶς τὸ χέρι του πάνω στὸ ἀριστερὸ μάτι. Ἦταν ἡ σειρά του καὶ περίμενε μὲ προφανὴ ἀνυπομονησία, ὄρθιος, καρφώνοντας τὸ δεξιό του μάτι στὴν πόρτα τοῦ δωματίου τοῦ γιατροῦ.

Ὁ μεσόκοπος ἦταν ἔπαρχος Θήρας. Μὲ τὴν εὐκαιρία ποὺ βρισκόταν στὴν Ἀθήνα ἦλθε νὰ συμβουλευθῆ τὸ γιατρό, δωρεάν, γιατὶ τὸν εἶχε συμβουλευτῆ ἐδῶ κι᾽ ἕνα χρόνο ἐπὶ πληρωμῆ ἐὰν θὰ ἦταν ἀνάγκη νὰ προμηθευτῆ δυνατώτερα ματογιάλια!

Ὁ ἄνθρωπος εἶχε διάθεση νὰ πιάση κουβέντα μ᾽ ὅλους ὅσους βρίσκονταν στὴν τραπεζαρία, γιὰ νὰ περάση ἔτσι ἡ ὥρα εὐκολώτερα, ἀλλὰ οἱ σχετικές του ἀπόπειρες ναυάγησαν ἡ μία ὕστερα ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ὁ φοιτητὴς τοῦ ἀπάντησε μονολεκτικά, ἴσως μάλιστα καὶ λίγο ἀπότομα, στὴν ἐρώτηση του ἂν πονάη ἐξ αἰτίας τῆς πολλῆς του μελέτης. Ἡ κυρία, καμώθηκε πὼς δὲν ἄκουσε κάποια φράση του ἐγκωμιαστικὴ γιὰ τὴν ὑπομονὴ τοῦ παιδιοῦ, καὶ ἐξακολούθησε νὰ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΒΙΚΕΛΑΣ

Ὁ Δημήτριος Βικέλας, ποὺ τὸ διήγημα του «Στοῦ ὀφθαλμίατρου» δημοσιεύουμε σήμερα σὲ διασκευή, γεννήθηκε στὴν Ἑρμούπολη στὰ 1835. Ἐκεῖ ἄκουσε, γιὰ νὰ μεταχειριστοῦμε καὶ τὴ γνωστὴ παλιὰ ἔκφραση, καὶ τὰ ἐγκύκλια μαθήματα.

Σὲ ἡλικία μόλις δεκάξη χρόνων ὁ Βικέλας δημοσίευσε τὴν πρώτη ἔμμετρη μετάφραση τῆς «Ἐσθὴρ» τοῦ Ρακίνα. Τὴν ἴδια ἐποχὴ δημοσίευσε καὶ τοὺς πρώτους του στίχους.

Στὰ 1852 πῆγε κοντὰ στοὺς θείους του ἀδελφοὺς Μελᾶ, σιτεμπόρους στὸ Λονδῖνο καὶ ἐργάστηκε κοντά τους σὰν ὑπάλληλος τους. Ταυτόχρονα παρακολουθοῦσε καὶ μαθήματα στὸ «Οὐνιβέρσιτυ Κόλλετζ».

Στὸ Λονδῖνο ὁ Δημήτριος Βικέλας ἔμεινε εἴκοσι ὁλόκληρα χρόνια. Στὴν ἀρχὴ ὑπάλληλος ἀργότερα συνεταῖρος τῶν θείων του «ἐθεράπευε» ταυτόχρονα καὶ τὸν «Κερδῶον» καὶ τὸν «Λόγιον» Ἑρμῆν.

Στὰ 1872 ὁ Βικέλας ἐγκαταστάθηκε στὸ Παρίσι ὅπου ἀνάπτυξε πλούσια ἐθνικὴ δράση.

Εἰς τὸ διεθνὲς ἀθλητικὸ συνέδριο τοῦ Παρισιοῦ ἀντιπροσώπευε τὸν Πανελλήνιο Γυμναστικὸ Σύλλογο καὶ ἐκλέχθηκε πρόεδρος τοῦ τμήματος γιὰ τὴν ἀνασύσταση τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων.

Μία ἀπὸ τὶς ἐθνικές του προσφορὲς εἶναι ὅτι σὰν πρόεδρος τοῦ τμήματος αὐτοῦ τοῦ συνεδρίου κατάφερε νὰ ληφθῆ ἡ ἀπόφαση νὰ τελεσθοῦν οἱ πρῶτοι Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες, στὰ 1896, στὴν Ἀθήνα.

Στὰ 1900 ὁ Δημήτριος Βικέλας ἐγκαταστάθηκε ὁριστικὰ στὴν Ἀθήνα καὶ ἵδρυσε τὸ σύλλογο «πρὸς διάδοσιν ὠφελίμων βιβλίων». Ἐχρημάτισε πρόεδρος τοῦ συλλόγου αὐτοῦ μέχρι τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου του.

Ὁ Βικέλας ἵδρυσε ἀκόμα σχολικὸ μουσεῖο, σχολικὴ βιβλιοθήκη, ἐσχημάτισε συλλογὴ ὀργάνων ἐποπτικῆς διδασκαλίας, ἵδρυσε τὸν οἶκον τῶν τυφλῶν, πρότυπον σκοπευτικὴν σχολὴν κοντὰ στὸν Ἰλισσὸ καὶ μὲ δαπάνες τοῦ Π. Μπελλένη ὁμογενοῦς στὴν Αἴγυπτο, καὶ μὲ τὸ κληροδότημα τοῦ Κ. Σεβαστοπούλου ἀπὸ 328.000 χρυσᾶ φράγκα ἵδρυσε στοὺς Ἀμπελοκήπους τῶν Ἀθηνῶν τὴν Σεβαστοπούλειο ἐργατικὴ Σχολή, ποὺ λειτουργεῖ ἀκόμα καὶ σήμερα.

Χωρὶς νὰ ἀνακοινώση στὸ διοικητικὸ Συμβούλιο «τοῦ συλλόγου ὠφελίμων βιβλίων» τὸ ὄνομα τοῦ δωρητοῦ διέθεσε τὸ ποσὸν ποὺ ἐχρειάζετο διὰ τὴν ἀγορὰν 20.000 βιβλίων καὶ τὴν διανομήν των σὲ 600 δημοτικὰ σχολεῖα. Ἔτσι ἔγινε ἡ ἀρχὴ γιὰ τὴν ἵδρυση τῶν πρώτων σχολικῶν βιβλιοθηκῶν, χάρις στὴ γενναιοδωρία τοῦ Βικέλα.

Στὰ 1904 ὁ καλὸς αὐτὸς Ἕλληνας ὠργάνωσε τὸ Α΄ ἐκπαιδευτικὸν Συνέδριον ποὺ κράτησε ἀπὸ 31 Μαρτίου μέχρι 4 Ἀπριλίου καὶ τὴν πρώτη σχολικὴ ἔκθεση ποὺ ἔμεινε ἀνοιχτὴ ἕνα ὁλόκληρο μῆνα.

Στὸ μεταξὺ προσβλήθηκε ἀπὸ καρκίνο καὶ ἀποσύρθηκε ἀπὸ κάθε κοινωφελῆ δράση. Καὶ τὸ βράδυ στὶς 7 Ἰουλίου 1908 πέθανε σὲ ἡλικία 73 χρόνων.

Αὐτὴ εἶναι ἡ βιογραφία ἑνὸς πραγματικὰ μεγάλου Ἕλληνα. Μὰ ἐξετάσαμε μόνο τὸν ἄνθρωπο. Στὸ ἄλλο τεῦχος μὲ τὴ συνέχεια τοῦ διηγήματος του θὰ μιλήσουμε καὶ γιὰ τὸ λογοτέχνη.

κουβεντιάζη μὲ τὴν κορούλα της, ἀλλὰ τόσο σιγά, ποὺ μόλις ἀκουγόταν ὁ ψιθυρισμός τους.

Ἀπελπίστηκε ὁ ἔπαρχος, βύθισε τὸ χέρι του στὸν κόλπο του, καὶ ἔβγαλε τὴν ἐφημερίδα τῆς Θήρας ποὺ τὴν εἶχε πάρει ἐδῶ καὶ μέρες, κι' ἄρχισε νὰ διαβάζη τὸ κύριο ἄρθρο, ἂν καὶ τὸ ἤξερε ὁλόκληρο ἀπ' ἔξω καὶ αἰσθανόταν λύπη καὶ στενοχώρια γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ διαβάση δυνατὰ γιὰ νὰ τὸ ἄκουαν ὁ φοιτητὴς καὶ ἡ κυρία.

Καὶ νὰ τί ἔγραφε τὸ ἄρθρο:

«Ὁ ἔπαρχος ἀνεχώρησε προχθὲς δι' Ἀθήνας. Εὐχόμεθα νὰ ἴδωμεν αὐτὸν προσεχῶς ἐπανακάμπτοντα ἐπ' ἀγαθῷ τῆς νήσου. Καὶ ὅμως μετὰ λύπης, ὑπαγορευομένης (τὸ ὁμολογοῦμεν) ἐξ αἰσθήματος ἐγωϊστικοῦ, ἀναγράφομεν, κατὰ δημοσιογραφικὸν καθῆκον, τὴν ἐπ' ἐσχάτοις διαδοθεῖσαν ἐν τῇ πρωτευούσῃ φήμην, ὅτι προσεκλήθη ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ὅπως διορισθῇ εἰς θέσιν ὑψηλὴν ἀνταξίαν τῶν μεγάλων αὐτοῦ προσόντων».

Πρέπει νὰ ποῦμε πὼς ὅλα αὐτὰ ἦταν ἀνακριβῆ. Πρῶτα - πρῶτα καμμιὰ φήμη δὲν κυκλοφόρησε στὴν πρωτεύουσα γιὰ τὸν ἔπαρχο Θήρας. Δεύτερο ὁ κος ἔπαρχος δὲν προσκλήθηκε ἀπὸ τὴν Κυβέρνηση, ἀλλὰ ἔφυγε ἀπὸ τὴ θέση του μὲ ἄδεια ποὺ κατάφερε νὰ τὴν πάρη ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς ἐνέργειες, κόπους καὶ μόχθους, καὶ μὲ τὴν πρόφαση πὼς ὑπάρχουν δῆθεν λόγοι ὑγείας.

Τρίτο δὲν ὑπῆρχε θέμα προβιβασμοῦ. Ἀντίθετα ὑπῆρχε φόβος νὰ τὸν πάψουν καὶ τοῦτο γιατὶ ὁ βουλευτὴς ποὺ προστάτευε τὸν ἔπαρχο, δυσαρεστήθηκε μὲ τὴν Κυβέρνηση γιατὶ τοῦ ἀρνήθηκε τὴν ἱκανοποίηση κάποιων αἰτημάτων του, ποὺ ἡ ὑπηρεσία τοῦ ὑπουργείου τὰ ἐχαρακτήρισε ὡς ὑπερβολικά, καὶ τώρα παζάρευε τοὺς ὅρους τῆς μεταστάσεώς του στὶς τάξεις τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Μόλις τὸ ἔμαθε ὁ ἔπαρχος τσακίστηκε νὰ ἔλθη στὴν Ἀθήνα καὶ νὰ βρῆ ἄλλα στηρίγματα καὶ ἄλλους προστάτες.

Εὐτυχῶς, ποὺ στὸ μεταξὺ ἡ ὑπόθεση συμβιβάστηκε μὲ ἀμοιβαῖες παραχωρήσεις καὶ ὑποχωρήσεις κι' ἔτσι ὁ βουλευτὴς ἐξακολούθησε νὰ δίνη τὴν ψῆφο του στὴν Κυβέρνηση, παραμένοντας ἔτσι πιστὸς στὴ πολιτική του πεποίθηση καὶ τὰ πατριωτικά του αἰσθήματα.

Καὶ ἔτσι ὁ ἔπαρχος τώρα ποὺ ἡσύχασε ὁριστικὰ γιὰ τὴ θέση του φρόντιζε γιὰ τὸν ἀριθμὸ τῶν γιαλιῶν του, καὶ δικαιολογοῦσε ἔτσι, πηγαίνοντας στοὺς γιατροὺς καὶ τὴν ἄδεια ποὺ τοῦ δόθηκε γιὰ λόγους ὑγείας.

Καὶ ἡ ἐφημερίδα τῆς Θήρας ἐξακολουθοῦσε:

«Χωρὶς νὰ ἀδικήσωμεν τὸν ἄγνωστον διάδοχον του, δυνάμεθα νὰ ἐκφράσωμεν τὴν βαθεῖαν καὶ εἰλικρινῆ λύπην ἡμῶν ἐπὶ τῇ ἐπαπειλουμένῃ ἀπωλείᾳ τοιούτου ἐπάρχου. Ἡ ἐλπὶς ἡμῶν εἶναι ὅτι ἐν τῇ ἀγάπῃ του πρὸς τὴν ἡμετέραν νῆσον, ἀγάπῃ τοσάκις ἐκδηλωθείσῃ, θ' ἀποποιηθῇ πάντα προβιβασμόν, ὅπως ἐξακολουθήσῃ περιέχων διὰ τῆς πεφωτισμένης αὐτοῦ διοικήσεως εὐεργεσίας τῇ ἡμετέρᾳ νήσῳ».

Μιὰ γριὰ χωρικὴ ἐξηντάρα ποὺ βοηθοῦσε ἕνα νησιώτη γεροντότερό της.

Καὶ ἐξακολουθοῦσε τὸ ἄρθρο νὰ ἀνεβάζη μὲ πολλὲς δοτικὲς τὸν ἔπαρχο ἴσαμε τὸν ἕβδομο οὐρανό. Γνώριζε ὁ κος ἔπαρχος πολὺ καλὰ τὸν ἀρθρογράφο. Ἦταν ξάδελφος τῆς γυναίκας του καὶ διωρίστηκε δάσκαλος στὸ σχολεῖο τῆς Θήρας, χάρις στὶς ἐνέργειες τοῦ βουλευτοῦ ποὺ ξαναμιλήσαμε. Γνώριζε πὼς αὐτὰ ποὺ ἔγραφε οὔτε τὰ αἰσθήματα τῶν κατοίκων τῆς Θήρας ἀντιπροσώπευαν οὔτε ἔλεγαν τὴν ἀλήθεια καὶ μόνη τὴν ἀλήθεια. Ὡστόσο αἰσθανόταν ἰδιαίτερη ἱκανοποίηση καὶ χαρὰ ποὺ ἔβλεπε καὶ τὸν ἔξυμνοῦν διὰ τοῦ τύπου, κι' ἐνῶ τὸ διάβαζε σκεπτόταν, πὼς θὰ κατάφερνε τὴν ἀναδημοσίευση τοῦ ἄρθρου, ἔστω καὶ περίληψη του, σὲ καμμιὰ ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες τῶν Ἀθηνῶν, καὶ λογάριαζε ποιὰ ἐντύπωση θὰ προξενοῦσε τὸ φύλλο αὐτὸ στὴ Θήρα, ἰδίως εἰς τὸν δεῖνα καὶ εἰς τὸν τάδε, ποὺ ἦταν στὸ νησὶ οἱ κομματάρχες τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

* * *

Διάβαζε λοιπόν, ἢ γιὰ νὰ εἴμαστε ἀκριβέστεροι, ἔβλεπε τὴν ἐφημερίδα του ὁ κ. ἔπαρχος, ἐνῶ ἡ κομψὴ κυρία μὲ τὸ κοριτσάκι της, σιγοκουβέντιαζαν, ὁ δὲ φοιτητὴς ὄρθιος περίμενε νὰ ἀνοιχτῆ ἡ πόρτα τοῦ γιατροῦ.

Στὸ μεταξὺ στὴν τραπεζαρία βασίλευε ἀπόλυτη ἡσυχία. Ξαφνικὰ ἀκούστηκε ἀπ' ἔξω διάλογος ἀρκετὰ ζωηρός. Στὴν ἀρχὴ ἡ συζήτηση γινόταν στὴν αὐλή, κοντὰ στὸ μαγερειὸ καὶ δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ ξεχωρίση τὰ λόγια καὶ νὰ καταλάβη τί γινόταν. Σιγὰ - σιγὰ ὅμως τὰ πρόσωπα τοῦ διαλόγου πλησίασαν στὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ. Δυὸ φωνὲς ξεχώριζαν τώρα. Τῆς μαγείρισσας καὶ μιὰ ἄλλη ἐπίσης γυναικεία. Ἡ δεύτερη ἦταν ἡ πιὸ ἀπαλὴ ἀπὸ τὶς δύο καὶ ὁ ἦχος της εἶχε κάποια γλυκύτητα. Ἔπρεπε νὰ προσέξη κανεὶς καλὰ γιὰ νὰ καταλάβη πὼς ἡ φωνὴ ἦταν κάποιας γριᾶς.

— Σοῦ λέω πὼς δὲν δέχεται σήμερα ἔλεγε φουρκισμένη ἡ μαγείρισσα.

—Ἐμένα μοῦ εἶπαν πὼς δέχεται ἔλεγε ἡ γλυκειὰ φωνή.

— Δέχεται τὸ πρωῒ στὸ νοσοκομεῖο. Πήγαινε ἐκεῖ αὔριο νὰ τὸν δῆς.

— Μοῦ εἶπαν νὰ τὸν δῶ ἐδῶ.

— Τί σοῦ εἶπαν καὶ σοῦ ξεεῖπαν! Ἄκουε τί σοῦ λέω ἐγώ.

— Δὲν μοῦ εἶπες τοῦ λόγου σου τώρα ὅτι εἶναι ἐπάνω;

— Μάλιστα, ἐπάνω εἶναι.

— Τότε λοιπὸν θὰ μᾶς δεχτῆ. Εἶναι καλὸς ἄνθρωπος ὁ γιατρός. Μοῦ τὸ εἶπαν ἐμένα.

— Πάλι σοῦ εἶπαν. Κι' ἐγὼ σοῦ λέω νὰ πᾶς στὸ νοσοκομεῖο.

— Δὲν ξέρω ποῦ εἶναι τὸ νοσοκομεῖο. Ἐγὼ θέλω νὰ τὸν δῶ ἐδῶ.

— Πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ νὰ καταλάβηξ, χριστιανή μου; Ἐδῶ βλέπει ὅσους πληρώνουν.

— Καὶ ποιὸς σοῦ εἶπε πὼς ἐγὼ δὲν πληρώνω;

Ἡ ἀπόκριση τῆς γριᾶς ἔβαλε τέρμα στὰ ἐπιχειρήματα καὶ τὴν ἀντίσταση τῆς μαγείρισσας. Ἀλλὰ ἡ ὑποχώρηση της δὲν ἔγινε χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθῆ.

—Ἀφοῦ δὲν θέλεις ν' ἀκούσης κάμε καλὰ μαζί του. Νά, ἐκεῖ εἶναι.

Ὁ διάλογος σταμάτησε καὶ ἀκούστηκαν στὴν εἴσοδο καὶ στὰ λίγα μαρμάρινα σκαλοπάτια ποὺ ὁδηγοῦσαν στὸ ἰσόγειο τοῦ σπιτιοῦ, βαρειὰ βήματα ποὺ μαρτυροῦσαν τὴν παρουσία καὶ ἄλλου προσώπου, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ γυναίκα μὲ τὴ γλυκειὰ φωνή.

Ὡστόσο ὁ ἔπαρχος εἶχε πάψει νὰ διαβάζη καὶ μὲ τὴν ἐφημερίδα του ἀνοιχτὴ στὰ γόνατα του ἄκουε τὴ συζήτηση, ὅσο κρατοῦσε, καὶ τώρα τὸν κρότο ποὺ ἔκαναν τὰ βήματα ποὺ πλησίαζαν. Ἡ μικρούλα ἀνασήκωσε μὲ τὰ χέρια της τὸν ἐπίδεσμο τῶν ματιῶν της καὶ ρωτοῦσε ἀνήσυχα τὴ μητέρα της. «Τί τρέχει; Ποιός εἶναι;» Ὁ φοιτητὴς ὄρθιος πάντα, γύρισε τὸ γερό του μάτι πρὸς τὴν εἴσοδο τῆς τραπεζαρίας. Ὅλοι μὲ περιέργεια περίμεναν τὴν ἐμφάνιση τῶν νέων πελατῶν.

* * *

Ἐπὶ τέλους ἡ πόρτα ἄνοιξε. Ἄνοιξε καὶ μπῆκε στὴν τραπεζαρία μιὰ γριὰ χωρική, ἐξηντάρα, ποὺ ὁδηγοῦσε ἕνα νησιώτη γεροντότερο της.

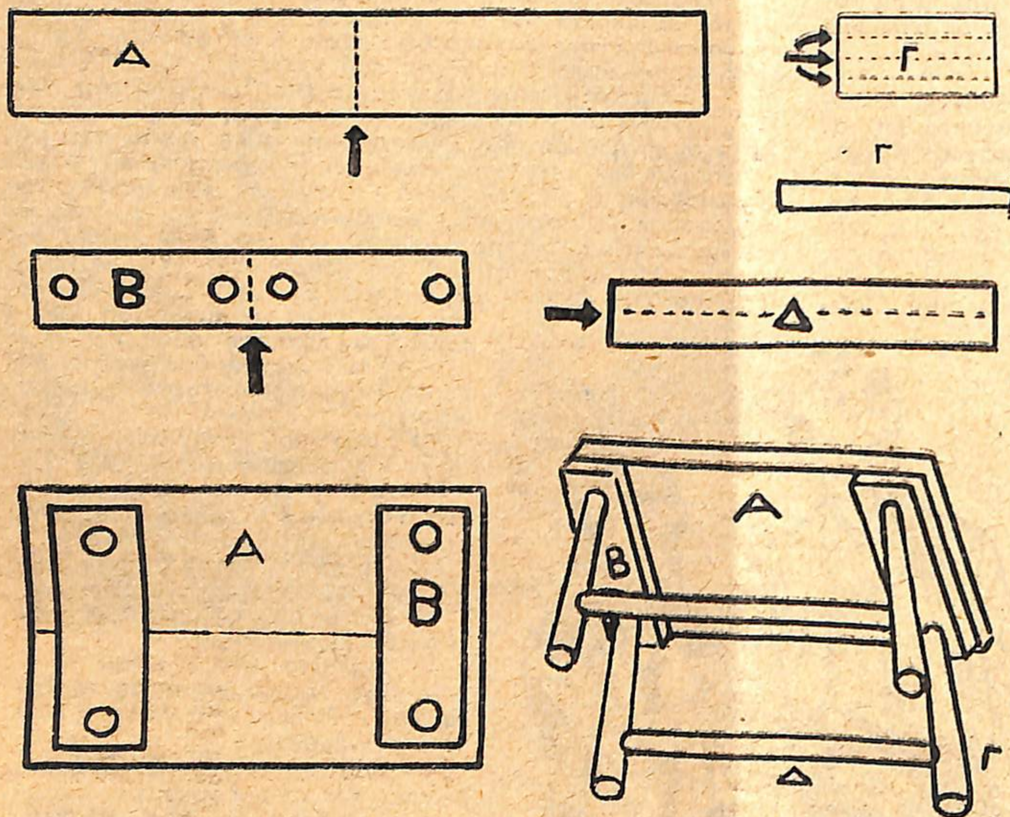
Ἡ γριὰ ἦταν μικροκαμωμένη, φαινόταν δὲ περισσότερο κοντὴ κοντὰ στὸν ψηλὸ γέρο ποὺ τοῦ κρατοῦσε μὲ τὸ δεξιό της χέρι τὸ ἀριστερό του. Μὲ τὸ δεξί του χέρι ὁ γέροντας κρατοῦσε ραβδὶ χοντρὸ καὶ δυνατό. Ὁ τρόπος μὲ

(Συνέχεια στὴ σελίδα 465)

Πῶς νὰ φτιάσετε ἕνα τραπεζάκι

Κόβετε τὰ ξύλο ὅπως σᾶς δείχνουν τὰ σχήματα. Τὸ Α. σὲ διαστάσεις 0.90 X 0.14. Τὸ Β. σὲ διαστάσεις 0.09 X 0.50. Τὸ Γ. (μεγάλο) σὲ 0.30 X 0.16, καὶ τὸ Δ. σὲ 0.45 X 0.08. Πάχος σανίδος τὸ συνειθισμένο ποὺ εἶναι ἡ σουηδικὴ ξυλεία.

Κόβετε τὸ Α. στὸ σημεῖο ποὺ δείχνει τὸ τόξο. Τὸ Β. ἐπίσης στὸ σημεῖο ποὺ δείχνει τὸ τόξο καὶ τοῦ κάνετε σὲ κάθε κομμάτι ἀπὸ δυὸ τρύπες. Τὸ Γ. τὸ κόβετε σὲ τέσσερα τεμάχια ὅπως δείχνουν τὰ τόξα καὶ τὰ διαμορφώνετε στὸ σχῆμα ποὺ δείχνει τὸ Γ. Συνδέετε τὰ τεμάχια Α. καὶ Β. ὅπως σᾶς δείχνει τὸ σχῆμα Α. — Β. Περνᾶτε τὰ τέσσερα κομμάτια τοῦ Γ. στὶς τρύπες τοῦ Β. καὶ περνᾶτε τὰ δυὸ κομμάτια τοῦ Δ. στὶς τρύπες ποὺ θὰ ἀνοίξετε στὰ τέσσερα τεμάχια τοῦ Γ.

Καὶ τὸ τραπεζάκι σας εἶναι ἕτοιμο. Τὸ Α. Β. μπορεῖτε νὰ τὸ κολλήσετε μὲ ψαρόκολλα ἢ καὶ μὲ βίδες. Ὅλα τὰ ἄλλα κολλήματα προτιμότερο μὲ ψαρόκολλα.

Τὸ μαγεμένο δαχτυλίδι

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 460)

σου, ἀπάντησε ἀτάραχα ὁ ἄντρας της. Εἴμαστε κι' οἱ δυὸ πολὺ νέοι ἀκόμα κι' ἔχουμε μιὰ ὁλόκληρη ζωὴ μπροστά μας. Μὴν ξεχνᾶς πὼς μέσα στὸ δαχτυλίδι ὑπάρχει μαγικὴ δύναμη γιὰ μιὰ μονάχα φορὰ κι' ὕστερα τίποτα. Ποιὸς ξέρει τί μπορεῖ νὰ μᾶς συμβῆ στὸ μακρυνὸ αὐτὸ ταξίδι τῆς ζωῆς μας. Ἂν δὲν χρειαστοῦμε τὸ δαχτυλίδι γιὰ κάτι πιὸ σπουδαῖο; Κι' ἔπειτα τί μᾶς λείπει; Μήπως δὲν μᾶς ἔφερε γοῦρι; Στὸ κάτω κάτω ἔχουμε καιρὸ μπροστά μας νὰ σκεφτοῦμε τί θὰ μᾶς ἄρεσε περισσότερο.

⁂

Πέρασαν ἀπὸ τότε πολλὰ χρόνια. Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ἀποκτήσανε πολλὰ παιδιά. Καμμιὰ φορὰ ὅταν τὸ ἀνδρόγυνο ἔμενε μόνο κι' ἡ γυναῖκα ἦταν σίγουρη πὼς κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς ἀκούση, θύμιζε στὸν ἄντρα της τὸ μαγικὸ δαχτυλίδι καὶ τοὔκανε ἕνα σωρὸ προτάσεις. Ἀλλὰ ἐπειδὴ αὐτὸς ἀπαντοῦσε πάντα, πὼς εἶχαν ἀκόμα καιρὸ νὰ σκεφτοῦν, καὶ πὼς ἡ καλλίτερη ἀπόφαση εἶναι αὐτὴ ποὺ παίρνουμε στὸ τέλος μετὰ ἀπὸ βαθύτερη σκέψη, ἀπόφευγε κι' ἐκείνη νὰ μιλάη ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα, ὥσπου σιγὰ - σιγὰ τὸ πρᾶγμα ξεχάστηκε σχεδὸν ὁλότελα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ χωρικὸς στριφογύριζε πολλὲς φορὲς τὸ δαχτυλίδι στὸ δαχτυλό του καὶ τὸ κύτταζε μὲ ἀγάπη, ἀλλὰ πρόσεχε πάντα μὴν τύχει κι' ἐκφράσει τὴν ὥρα ἐκείνη καμμιὰ ἐπιθυμία.

Καὶ ὁ καιρὸς περνοῦσε, κι' ὁ χωρικὸς κι' ἡ γυναῖκα του γέρασαν κι' ἀσπρίσανε, ἀλλὰ ἡ εὐχὴ δὲν ἔγινε ποτέ. Κι' ἐπειδὴ σ' ὅλη τους τὴ ζωὴ ἦταν τίμιοι καὶ καλοὶ ἄνθρωποι ὁ Θεὸς τοὺς ἀντάμειψε ὡς τὸ τέλος. Πέθαναν κι' οἱ δυὸ τὴν ἴδια μέρα. Ποτὲ δὲν ἔμαθαν πὼς τὸ δαχτυλίδι δὲν εἶχε καμμιὰ μαγικὴ δύναμη.

Παιδιά, ἐγγόνια καὶ δισέγγονα τους συνώδεψαν στὴν τελευταία τους κατοικία. Τὴν ὥρα ποὺ τοὺς ἔβαζαν στὸ μνῆμα, ἕνας ἀπὸ τοὺς γιοὺς ἔσκυψε καὶ θέλησε νὰ τραβήξη τὸ δαχτυλίδι ἀπ' τὸ δάχτυλο τοῦ πατέρα. Ἀλλὰ ὁ μεγαλύτερος τὸν ἐμπόδισε.

— Ἄφησε νὰ τὸ πάρη ὁ πατέρας μαζύ του, εἶπε. Σ' ὅλη του τὴ ζωὴ τὸ παρατηροῦσε καὶ τὸ πρόσεχε. Κι' ὅταν βρισκότανε μόνος μὲ τὴ μητέρα κάτι σιγοψιθύριζαν γι' αὐτό. Ἴσως νὰ ἦταν ἕνα ἀγαπημένο ἐνθύμιο. Ποιὸς ξέρει; Ἴσως νὰ τοῦ τὸ εἶχε ἐκείνη χαρίσει ὅταν ἦταν ἀκόμη κι' οἱ δυό τους πολὺ νέοι.

Ἔτσι θάφτηκε ὁ χωρικὸς μαζὺ μὲ τὸ δαχτυλίδι ποὺ ἂν καὶ δὲν ἦταν μαγεμένο, τοῦ ἔφερε ὡστόσο τόσο μεγάλη εὐτυχία. Γιατὶ ἔτσι εἶναι. Κι' ἕνα ψεύτικο ἀκόμα πρᾶμα, ὅταν πέσει σὲ καλὰ χέρια ἔχει πολὺ μεγαλύτερη ἀξία ἀπ' ὅτι ἔχει ἕνα καλὸ κι' ἀληθινὸ ὅταν τύχη σὲ κάποιον ποὺ εἶναι ἀνάξιος νὰ τὸ μεταχειριστῆ.

(Διασκευὴ ἀπ' τὰ γερμανικὸ)

Φ. Μ.

Τί πρέπει νὰ κάνουμε

ὩΣΠΟΥ ΝΑΡΘΗ Ο ΓΙΑΤΡΟΣ

ΓΙΑ ΤΑ ΕΓΚΑΥΜΑΤΑ

Σὲ κάθε σπίτι, πρέπει νάχουν ἕτοιμο τὸ ἑξῆς φάρμακο.

Παίρνομε εἰκοσιπέντε δράμια ἀσβέστη ἄσβυστο. Τὸν σβύνομε μὲ καθαρὸ νερό, καὶ πετᾶμε τὸ νερὸ ποὺ τὸν σβύσαμε. Ὕστερα προσθέτομε ἄλλο νερό, ὡς νὰ γίνη ἕνα γαλάκτωμα ποὺ τὸ φυλᾶμε σὲ καθαρὸ μπουκάλι. Ὅταν καῆ κάποιος, βάζομε σ' ἕνα πιατάκι λίγο ἀπ' αὐτὸ τὸ γαλάκτωμα, ἴδια ποσότητα κοινοῦ λαδιοῦ, τὸ ἀνακατεύομε καὶ τὸ βάζομε στὸ κάψιμο. Εἶναι τὸ μοναδικὸ φάρμακο γιὰ τὶς μικρὲς κάψές, πολὺ πιὸ ἀποτελεσματικὸ ἀπὸ τὸ μελάνι καὶ τὰ λοιπὰ ποὺ χρησιμοποιοῦν συνήθως.

Κάταγμα τοῦ κρανίου καὶ ἐγκεφαλικὴ διάσεισή.

Ἂν κανεὶς χτυπήση δυνατὰ τὸ κεφάλι του ἢ δέχτηκε χτύπημα ἢ ἔπεσε στὸ κεφάλι μπορεῖ νὰ πάθη:

α) Κάταγμα τοῦ κρανίου. Τὸ κόκκαλο τοῦ κρανίου μπορεῖ νὰ ραγίση καὶ νὰ παρουσιάση πολλὲς σχισμάδες εὐθεῖες ἢ ὄχι, χωρὶς κανένα σπασμένο κόκκαλο νὰ κατευθύνεται στὸν ἐγκέφαλο.

β) Κάταγμα ποὺ στὴν ἰατρικὴ λέγεται «πιέζον», ὁπόταν κομμάτια τοῦ σπασμένου κόκκαλου πιέζουν τὸν ἐγκέφαλο.

γ) Μωλωπισμὸ τοῦ ἐγκεφάλου μὲ πιθανὸ ἀποτέλεσμα σπάσιμο τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων. Αὐτὴ ἡ κατάσταση λέγεται διάσεισὴ τοῦ ἐγκεφάλου καὶ εἶναι σοβαρή.

Εὐτυχῶς αὐτὰ τὰ «πιέζοντα» κατάγματα εἶναι πολὺ σπάνια, γιατὶ τὸ κεφάλι εἶναι πολὺ δυνατὸ καὶ ὑποφέρει χωρὶς βλάβη ἰσχυρὰ χτυπήματα.

Ἂν ὕστερα ἀπὸ ἕνα ἀτύχημα ὁ ἄρρωστος χάση τὶς αἰσθήσεις του, αὐτὸ συνήθως ὀφείλεται σὲ τραυματισμὸ τοῦ κεφαλιοῦ.

Μὴν προσπαθῆτε νὰ κάνετε τὴν διάγνωση ἀνάμεσα σὲ κάταγμα καὶ διάσειση. Αὐτὸ δύσκολα γίνεται, καὶ δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία γιὰ τὴν θεραπεία.

Κάθε χτύπημα τοῦ κεφαλιοῦ, πρέπει νὰ τὸ παίρνωμε στὰ σοβαρά. Ὅποιος χτυπήσει στὸ κεφάλι κι' ἔχασε ἔστω καὶ γιὰ λίγο τὶς αἰσθήσεις του, πρέπει νὰ μένη ἥσυχος, ξαπλωμένος γιὰ πολλὲς ὧρες, ὡς νὰ τὸν δῆ ὁ γιατρός.

Τὰ συμπτώματα δὲν ἔχουν καμμιὰ σημασία. Πολλὲς φορὲς ἀρχίζουν ἐλαφρὰ καὶ τελειώνουν βαρειά. Ἢ τὸ ἀντίθετο.

Μόνον ὁ γιατρὸς μπορεῖ νὰ βγάλη σωστὰ συμπεράσματα.

Τί πρέπει νὰ κάνωμε.

Ν' ἀφήσωμε τὸν ἄρρωστο ξαπλωμένο, ἀκίνητο καὶ ἥσυχο.

Ἂν ἔχει τὸ φυσικό του χρῶμα ἢ εἶναι κόκκινος, τοῦ βάζομε μαξηλάρι στὸ κεφάλι.

(Συνέχεια στὴ σελίδα 467)

Στοῦ ὀφθαλμίατρου

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 463)

τὸν ὁποῖον ἔψαχνε μὲ τὸ ραβδί του τὸ πάτωμα καὶ τραβοῦσε τὸ κεφάλι του καὶ τὸ στῆθος του πρὸς τὰ ὀπίσω, σὰν νὰ φοβόταν μὴ κτυπήση σὲ κάποιο ἀόρατο ἐμπόδιο, μαρτυροῦσαν πὼς ἦτο ὁλοσδιόλου στραβός. Τὸ φέσι τοῦ στραβοῦ καὶ οἱ βράκες του εἶχαν χάσει τὸ πρῶτο τους χρῶμα ἀπὸ τὸ καταφόρι καὶ τὴν πολυκαιρία, τὰ μάγουλά του ἦταν ἀπὸ μέρες ἀξύριστα, ὅλο του δὲ τὸ παρουσιαστικὸ μαρτυροῦσε φτώχεια ποὺ δικαιολογοῦσε τὴν ἐπιμονὴ τῆς μαγείρισσας, ποὺ ἤθελε νὰ τὸν στείλη στὸ νοσοκομεῖο. Ἀντίθετα ἡ ὅλη ἐμφάνιση τῆς γριᾶς χωρικῆς ἔδειχνε πὼς δὲν ἦταν χωρὶς λόγο ἡ διαβεβαίωση της πὼς θὰ πληρώση τὸ γιατρό. Τὰ μαῦρα της φορέματα ἦταν πολὺ ἁπλᾶ, καινούργια ὅμως καὶ καλῆς ποιότητας. Τὸ φόρεμά της ἦταν ἀνοιχτὸ στὸ στῆθος, μέσα δὲ στὸ ἄνοιγμα αὐτὸ ἔλαμπε τὸ ἄσπρο μεταξωτὸ της πουκάμισσο, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ξεπρόβαλε ὁ ρυτιδιασμένος λαιμός της. Φοροῦσε μικρὸ φέσι μαῦρο, μαντήλι δὲ τοῦ ἴδιου χρώματος τὸ ἔσφιγγε στὸ κεφάλι της, καὶ ἀπὸ τὶς δυὸ μεριὲς ἐχύνοντο ἐπὶ τῶν κροτάφων της δυὸ ὄμορφες κοτσίδες. Στὸν ὦμο της φοροῦσε μαῦρο σάλι, καὶ ἔδειχνε πὼς ἡ γριὰ χωρικὴ δὲν ἔμενε ξένη ἀπὸ τὴ μόδα ποὺ μᾶς ἐρχόταν ἀπὸ τὴν Εὐρώπη.

Ὅλο της τὸ παρουσιαστικὸ μαρτυροῦσε ὅτι ἡ γριὰ εἶχε βάλει τὰ καλά της γιὰ νὰ παρουσιαστῆ ὅσο μποροῦσε πιὸ ἐμφανίσιμη στὸ γιατρό.

Μόλις μπῆκε στὴν τραπεζαρία, χαιρετῶντας τὸν στραβὸ γέροντα, κοίταξε πρὸς ὅλες τὶς μεριὲς καὶ στάθηκε μὲ κάποιο δισταγμό. Στὸ χωριό της ὁ γιατρὸς δὲν εἶχε αὐτὸ ποὺ λέμε στὴν Ἀθήνα «αἴθουσα ἀναμονῆς», καὶ οἱ ἄρρωστοι δὲν περίμεναν γιὰ νὰ δοῦν τὸ γιατρὸ τὴ σειρά τους. Μιὰ μικρὴ ταραχὴ τῆς προκάλεσε ἡ σιωπὴ ὅλων ἐκείνων ποὺ περίμεναν, καὶ ποὺ τὴν παρατηροῦσαν μὲ τόση περιέργεια, καὶ καθὼς ἐφαίνοντο δὲν εἶχε καμμιὰ σχέση ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλο. Στὴν ἀρχὴ νόμισε, πὼς ὁ ὄρθιος φοιτητὴς ἦταν ὁ γιατρὸς καὶ ἐτοιμαζότουν νὰ τὸν σιμώση. Μὰ σκέφτηκα πὼς αὐτὸς ἦταν πολὺ νέος γιὰ γιατρός, καὶ γιὰ τοῦτο γύρισε τὴ ματιά της κατὰ τὸν ἔπαρχο. Μὰ αὐτὸς μὲ τὴν ἐφημερίδα στὰ γόνατά του καὶ μὲ τὰ γυαλιὰ στὰ... ρουθούνια του τὴν κοίταξε μὲ γυμνὰ μάτια. Δὲν εἶχε κι' αὐτὸς ὕφος γιατροῦ, ἀλλὰ ἔπρεπε ὅπως - ὅπως νὰ ρωτήση καὶ νὰ μάθη.

— Τοῦ λόγου σου εἶσαι ὁ γιατρὸς ρώτησε μὲ τὴ γλυκειὰ φωνή της.

— Ὄχι, κυρά μου. Ὁ γιατρὸς εἶναι στὸ δωμάτιο του ἐκεῖ μέσα. Θὰ μᾶς δεχτῆ μὲ τὴ σειρά μας. Πρῶτα τὸν κύριο ἐδῶ, ἔπειτα τὴν κυρία μὲ τὸ κορίτσι κι' ἔπειτα τὴν ἀφεντιά σου.

Καὶ ὁ ἔπαρχος μὲ πολλὴ προθυμία ζήτησε νὰ ἐπωφεληθῆ τῆς περιστάσεως γιὰ κουβέντα.

— Δὲν κάθεσαι, εἶπε καὶ ἔδειξε δυὸ καρέκλες ποὺ ἦταν κοντά του. Κάθησε καὶ σὺ καὶ τοῦ λόγου σου ὥσπου νὰ ἔλθη ἡ σειρά σας. Θὰ περιμένετε πολλὴ ὥρα.

(Συνέχεια στὸ ἄλλο φύλλο)

οἱ μῦθοι τοῦ ΑΙΣΩΠΟΥ

ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΚΙ' Ο ΠΟΝΤΙΚΟΣ

Μιὰ φορὰ τὴν ὥρα ποὺ κοιμόταν ἕνα λιοντάρι, ἕνα ποντίκι περπάτησε πάνω στὸ κορμί του. Ἀγριεύτηκε τὸ λιοντάρι στὸν ὕπνο του, ξύπνησε, κι' ὅταν εἶδε ποιὰ ἦταν ἡ αἰτία τῆς τρομάρας του, ἄφρισε ἀπὸ θυμό, τσάκωσε τὸ ποντίκι κι' ἑτοιμάστηκε νὰ τὸ χάψη.

Ὁ δύστυχος ὁ πόντικας ἄρχισε νὰ τρέμη, καὶ μὲ λιανοτρέμουλη φωνὴ ἄρχισε νὰ τὸν παρακαλῆ νὰ τοῦ χαρίση τὴ ζωή. Τοῦ ἔταζε πὼς ἂν τὸν ἄφηνε νὰ ζήση, θὰ τοῦ τὸ χρωστοῦσε χάρη σ' ὅλη του τὴ ζωὴ καὶ κάποτε θὰ τοῦ τὸ ξεπλήρωνε.

Γέλασε τὸ λιοντάρι μ' αὐτὴν τὴν ἀποκοτιὰ τοῦ ποντικοῦ.

— Τί νὰ μοῦ ξεπληρώσης βρὲ ζούδιο; τοῦ εἶπε. Τί δύναμη ἔχεις ἐσύ, γιὰ νὰ κάνης καλὸ στὸ βασιληὰ τῶν ζώων; Ὡστόσο σὲ λυπᾶμαι φουκαρατζῖκο. Αἴντε! Ζῆσε καὶ σύ, κι ἄλλη φορὰ πρόσεχε ποῦ περπατᾶς!

Ὁ ποντικὸς δὲν περίμενε νὰ τοῦ τὸ ξαναποῦν. Ἔκοψε ἕνα σάλτο καὶ κρύφτηκε στὴν τρύπα του κι' οὔτε εὐχαριστῶ δὲν συλλογίστηκε νὰ πῆ..

Πέρασε καιρός. Ὅπου τὸ λιοντάρι μιὰ φορὰ πιάστηκε σὲ μιὰ παγίδα. Κι' οἱ κυνηγοὶ τοῦ πέταξαν θηλιά, καὶ τόδεσαν σφιχτά, καὶ τὸ ἀνέβασαν καὶ τάφησαν σφιχτοδεμένο κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο, ὡς νὰ γυρίσουν νὰ τὸ σκοτώσουν.

Ἄρχισε τὸ λιοντάρι νὰ βρουχιέται καὶ μὲ τὸ βρουχητό του ἔκανε ὅλο τὸ δάσος νὰ τρέμη. Τὸ ἄκουσε ὁ ποντικὸς στὴν τρύπα του, καὶ κατάλαβε πὼς κάτι θὰ συμβαίνη.

— Ἔφτασε ὁ καιρὸς νὰ κρατήσω τὸν λόγο μου! εἶπε. Ἔφτασε ὁ καιρὸς νὰ ξεπληρώσω στὸ λιοντάρι τὴν γενναιοψυχία του!

Ἔτρεξε στὸ δέντρο, καὶ κρίτσι - κρίτσι μὲ τὰ κοφτερὰ δοντάκια του, ἔκοψε μιὰ χαρὰ τὰ σκοινιά. Κι' ὅταν κοπῆκαν τὰ σκοινιά, ἔκοψε ἕνα σάλτο τὸ λιοντάρι καὶ βρέθηκε καὶ γὼ δὲν ξέρω πόσα μέτρα πέρα!

— Βλέπεις ἀφέντη Λιόντα, εἶπε τὸ ποντίκι πὼς δὲν εἶναι σωστὸ νὰ περιφρονῆς τὸν μικρότερο; Νά ποὺ παρουσιάστηκε περίσταση νὰ σοῦ ξεπληρώσω τὴν καλωσύνη σου!

Ὁ καιρὸς ἔχει γυρίσματα, κατὰ πὼς λέει ἡ παροιμία. Κι' ὁ μικρὸς ἐκεῖνος ποὺ περιφρονήσαμε, μπορεῖ κάποτε νὰ μᾶς βοηθήση ὅπως δὲν τὸ περιμέναμε...

Ο ΧΟΡΤΑΤΟΣ ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΟΒΑΤΟ

Μιὰ φορὰ ἕνας λύκος ποὺ εἶχε σκάσει ἀπὸ τὸ πολὺ φαΐ, βρῆκε ἕνα πρόβατο πεσμένο καταγῆς.

Ὁ λύκος κατάλαβε πὼς ἀπὸ τὸ φόβο του εἶχε πέσει χάμω, γι' αὐτὸ πῆγε κοντά του καὶ τοῦ ἔκανε τὸν ἔξυπνο.

Τοῦ ἔλεγε πὼς ἂν τοῦ πῆ τρεῖς κουβέντες ἀληθινὲς θὰ τὸ ἄφηνε ἐλεύθερο.

Ἄρχισε λοιπὸν τὸ πρόβατο τρέμοντας νὰ τοῦ μιλάη.

— Πρῶτα λύκο δὲν θάθελα διόλου νὰ σ' ἀνταμώσω, ἄρχισε.

Αὐτὸ δὰ τὸ πιστεύω. Ἀληθινὴ κουβέντα εἶπες.

— Ὕστερα λύκο, μιὰ καὶ σ' ἀντάμωσα θάκανα χαρὲς μεγάλες νὰ ἤσουν στραβὸς καὶ νὰ μὴ μ' ἔβλεπες!

— Κι' αὐτὸ τὸ πιστεύω πρόβατο, ἀληθινὴ κουβέντα. Πὲς τώρα καὶ τὸ τρίτο.

— Μετὰ χαρᾶς. Κακὸ τέλος νἄχετε ὅλοι ἐσεῖς οἱ παληόλυκοι ποὺ ἐνῶ δὲν σᾶς ἔχομε ποτὲ πειράξει μᾶς ἔχετε στήσει τέτοιο ἄγριο πόλεμο..

— Κι' αὐτὸ ἀληθινὸ εἶναι! ἔκανε ὁ λύκος. Πρόβατο, δὲν θὰ σὲ φάω, γιατὶ κι' οἱ τρεῖς κουβέντες σου ἦταν ἀληθινές!

Πολλὲς φορὲς ἡ ἀλήθεια κάνει καὶ στοὺς ἐχθροὺς ἐντύπωση.

Ἄλλος λόγος τί θὰ γινόνταν ἂν ἦταν ὁ λύκος νηστικός.

Η ΚΟΙΛΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΔΙΑ

Μιὰ φορὰ τὰ πόδια μάλωσαν μὲ τὴν κοιλιὰ γιὰ τὸ ποιὸς εἶναι πιὸ δυνατὸς καὶ πιὸ χρήσιμος.

Ἔλεγαν λοιπὸν τὰ πόδια πὼς εἶναι πολὺ ἀνώτερα στὴ δύναμη ἀπὸ τὴν κοιλιά, γιατὶ αὐτὰ σηκώνουν καὶ κείνη.

Καὶ ἡ κοιλιὰ ἀποκρίθηκε.

— Μὰ ἀγαπητά μου πόδια, ἂν δὲν σᾶς θρέψω ἐγώ,ποῦ θὰ βρῆτε τὴν δύναμη νὰ μὲ σηκώνετε;

Πράγματα καὶ πλάσματα ποὺ ἔχουν τὴν ἀνάγκη τὸ ἕνα τοῦ ἄλλου δὲν μποροῦν νὰ λένε πὼς εἶναι τὰ μὲν πιὸ χρήσιμα ἀπὸ τ' ἄλλα!

Ο ΜΑΝΤΗΣ

Ἕνας μάντης κομπογιανίτης εἶχε καθήσει στὸ παζάρι καὶ διαλαλοῦσε τὴν μαντική του δύναμη. Φώναζε πὼς φανερώνει στοὺς ἀνθρώπους μὲ λίγα χρήματα τὰ τωρινὰ καὶ τὰ μελλούμενα.

Βρέθηκαν λοιπὸν μερικοὶ χαζοὶ καὶ τὸν πλήρωσαν γιὰ νὰ τοὺς πῆ τοῦτο κι' ἐκεῖνο.

Κι' ἐκεῖ ποὺ ὁ μάντης ἔλεγε καὶ οἱ χαζοὶ ἄκουγαν, φτάνει τρέχοντας ἕνας γείτονάς του νὰ τοῦ πῆ πὼς οἱ πόρτες τοῦ σπιτιοῦ του ἦταν ἀνοιχτές,καὶ πὼς κλέφτες τοῦ εἶχαν πάρει ὅτι εἶχε καὶ δὲν εἶχε.

Ταράχτηκε ὁ μάντης. Παράτησε τοὺς πελάτες του σύξυλους κι' ἔφυγε τρέχοντας γιὰ τὸ σπίτι του.

Καὶ καθὼς ἔτρεχε, κάποιος τοῦ φώναξε:

— Αἲ μάντη! Ἐσὺ παινευόσουν πὼς προφητεύεις τὸ μέλλον στοὺς ἀνθρώπους. Κι' αὐτὸ ποὺ συνέβαινε στὸ σπίτι σου δὲν ἤξερες νὰ τὸ δῆς;

Μόνον οἱ χαζοὶ καὶ οἱ ἀνόητοι πιστεύουν τοὺς μάντεις κι' αὐτοὺς ποὺ λένε τάχα τὴν τύχη.

Τὸ μέλλον τοῦ ἀνθρώπου εἶναι κρυφό, καὶ μόνο ὁ Θεὸς τὸ ξέρει.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Τὰ παιδιὰ τοῦ πλοιάρχου Γκράντ

(Συνεχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

—Ὤ! Τὸ πιὸ μικρὸ γεγονός!... ἔκανε κοροϊδευτικὰ ὁ Μὰκ Νάμπ.

—Τί λες Μὰκ Νάμπ; ἔκανε πειραγμένος ὁ Παγανέλι.

—Λέω ὅτι μπορεῖ νὰ ξέρης πολλὰ ὀνόματα, ἀλλὰ ἀγνοεῖς πολλὰ σπουδαῖα γεγονότα σχετικὰ μὲ τὴν ἐξερεύνηση τῆς Αὐστραλίας....

—Ὄχι δά!

—Τί ὄχι δά! Ἂν σοῦ πῶ ἐγὼ ἕνα ἀρκετὰ σημαντικὸ καὶ ποὺ δὲν τὸ ξέρεις, θὰ μοῦ δώσης πίσω τὴν καραμπίνα μου;

—Τὴν ἴδια στιγμὴ ταγματάρχη μου!

—Σύμφωνοι;

—Σύμφωνοι!

—Πολὺ καλά. Ξέρεις Παγανέλι μου γιὰ ποιὸ λόγο ἡ Αὐστραλία δὲν ἀνήκει στὴν Γαλλία;

—Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται...

—Ἔστω. Ξέρεις ποιὰ ἐξήγηση δίνουν γι' αὐτὸ οἱ Ἄγγλοι;

—Ὄχι ταγματάρχη μου.

—Βλέπεις; Τί σούλεγα; Ἡ Αὐστραλία λοιπὸν δὲν εἶναι γαλλικὴ ἀποικία γιατὶ ὁ πλοίαρχος Μπωντὲν ποὺ ὡστόσο δὲν ἦταν λιπόψυχος, φοβήθηκε τόσο πολὺ ἀπὸ τὶς ἰδιαίτερες φωνὲς τῶν γιγαντιαίων αὐστραλιανῶν βατράχων, ποὺ τὸ 1802 σήκωσε ἄγκυρα διὰ νυχτὸς κι' ἔφυγε γιὰ νὰ μὴν ξαναγυρίση!

—Τί; Λένε τέτοιες ψευτιὲς στὴν Ἀγγλία; Ἄ! Μὰ διαμαρτύρομαι! Εἶναι ἕνα πολὺ κακόγουστο ἀστεῖο!

—Κακόγουστο, μπορεῖ. Ὅμως ὅλος ὁ κόσμος τὸ ξέρει στὴν Ἀγγλία.

—Μὰ εἶναι ντροπή. Καὶ λένε στὰ σοβαρὰ τέτοιες ἀνοησίες γιὰ τὸν γενναῖο συμπατριώτη μου;

—Σοβαρὰ ἢ ἀστεῖα, ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι τὸ ἄκουσα κι' ἐγὼ πολλὲς φορές! εἶπε ὁ λόρδος Γκλένερβαν ἐνῶ ὅλοι γελοῦσαν.

—Πῶς εἶναι δυνατὸν Παγανέλι νὰ μὴν τὸ ἔχης ἀκούσει; εἶπε ἡ λαίδη Γκλένερβαν.

—Μὰ μυλαίδη, ὅλοι μᾶς λένε «βατραχοφάγους». Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ φοβᾶται κανεὶς κάτι ποὺ τὸ τρώει;

—Ὡστόσο Παγανέλι αὐτὴν τὴν ἐξήγηση δίνουν οἱ Ἄγγλοι στὴν βιαστικὴ ἀναχώρηση τοῦ Μπωντέν.

Καὶ νὰ μὲ τί τρόπο ἡ περίφημη καραμπίνα τοῦ ταγματάρχη ξαναγύρισε στὸν νόμιμο κύριό της χωρὶς ν' ἀλλάξη χέρια!

ΟΙ ΘΥΜΟΙ ΤΟΥ ΙΝΔΙΚΟΥ ΩΚΕΑΝΟΥ

Ἡ θαλαμηγὸς ἔπλεε σὲ μιὰ θάλασσα λάδι. Ὁ ἥλιος ἔκαιγε εὐχάριστα, ὁ οὐρανὸς ἦταν καταγάλανος, μήτε ἕνα σύγνεφο δὲν ἔκοβε τὴν διαφάνειά του. Κι' ὅσο γιὰ ἀέρα, δὲν φυσοῦσε διόλου.

Αὐτὸς ὁ καιρὸς μπορεῖ νὰ μὴν ἦταν δυσάρεστος γιὰ τοὺς ταξιδιῶτες, στὸν πλοίαρχο Μάνγκλς ὅμως δὲν ἄρεσε διόλου, γιατὶ δὲν μποροῦσε ν' ἀνοίξη τὰ πανιά του, κι' ἔκαιγε συνεχῶς πολύτιμο κάρβουνο γιὰ νὰ προχωρῆ.

— Μὴν παραπονιέσαι Τζών! ἔλεγε ὁ λόρδος Γκλένερβαν. Καλύτερα νὰ μὴν ἔχωμε ἄνεμο διόλου, παρὰ νὰ ἔχωμε παραπάνω ἀπ' ὅτι πρέπει!

—Ἔχετε δίκηο Ἐντιμώτατε, ἀπαντοῦσε ὁ Τζὼν ἀλλὰ αὐτὸ ἀκριβῶς φοβᾶμαι. Αὐτὴ ἡ «κάλμα» δὲν προμηνύει τίποτε καλό. Μὴν ξεχνᾶτε πὼς τώρα εἶναι ἡ ἐποχὴ τῶν Μουσσώνων...

Ὁ λόρδος Γκλένερβαν, ἄθελά του ἀνατρίχιασε. Εἶναι γνωστοὶ σὲ ὅλους τοὺς θαλασσινοὺς αὐτοὶ οἱ φοβεροὶ ἄνεμοι τοῦ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ, ποὺ τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ παραβληθῆ μὲ τὴν ὁρμητικότητα καὶ τὴν μανία τους. Ὅταν φυσᾶνε οἱ τρελλοὶ αὐτοὶ ἄνεμοι, τὸ πέλαγος γίνεται μιὰ μανιασμένη σβούρα κι' ἀλλοίμονο στὸ πλεούμενο ποὺ θ' ἀρμένιζε στ' ἀνοιχτά.

—Ποῦ ὀφείλονται οἱ μουσσῶνες, Τζών;

—Στὶς ἀπέραντες παγωνιὲς τοῦ νότιου Πόλου μυλόρδε, καθὼς περνάει ὁ ἀέρας

Ὁ Τζὼν ἔμεινε στὴ γέφυρα ὅλη τὴ νύχτα.

παγώνει καὶ μαζεύεται. Αὐτὸ δημιουργεῖ κενά, ποὺ τραβοῦν τὸν ἀέρα, νὰ γεμίσουν, ὅπως τραβάει τὸν ἀέρα μιὰ ἄδεια φούσκα. Καθὼς λοιπὸν ἔρχεται ὁρμητικὰ ὁ ἀέρας, θερμός, ἀπὸ τὸν Ἰσημερινό, συναντιέται μὲ τοὺς ἀνέμους τοῦ Πόλου ποὺ εἶναι παγωμένοι. Ἀρχίζει μιὰ μάχη φοβερὴ ποὺ δημιουργεῖ τοὺς κυκλῶνες, τοὺς τυφῶνες τὶς φοβερὲς καταιγίδες καὶ τὶς θύελλες...

—Τζών, τὸ «Ντάνγκαν» εἶναι ἕνα γερὸ πλοῖο ποὺ βρίσκεται σὲ καλὰ χέρια. Κάτι ξέρω κι' ἐγὼ παιδί μου!

—Εὐχαριστῶ μυλόρδε. Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς κρύψω ὅτι ἀνησυχῶ!...

Νεαρὸς θαλασσόλυκος ὁ πλοίαρχος Τζών, μυριζόταν τὴν τρικυμία μέρες πρίν. Καὶ ἤξερε πὼς μιὰ τρικυμία στὸν Ἰνδικὸ ὠκεανὸ δὲν εἶναι διόλου ἀστεία ὑπόθεση...

Μιὰ μέρα ἡ ζέστη μεγάλωσε...

Στὸν οὐρανὸ ἄρχισαν νὰ περνᾶνε χαμηλὰ μαῦρα σύγνεφα...

Τὰ καταραμένα πουλιὰ τῆς τρικυμίας, οἱ πέτρελοι, οἱ θαλασσοδρόμοι, πετοῦσαν χαμηλά, κοπάδια κοπάδια...

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ πλοίαρχος Τζὼν πῆρε τὴν ἀπόφαση νὰ μὴν πλαγιάση...

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἄρχισε νὰ φυσάη, κι' ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα ὁ ἄνεμος δυνάμωσε τόσο, ποὺ τὸ πλοῖο ἄρχισε νὰ κουνιέται ἀρκετὰ δυσάρεστα.

Ὅλοι οἱ ναῦτες εἶχαν φορέσει τ' ἀδιάβροχα καὶ τὶς μπότες τους, κι' ἦταν ἕτοιμοι γιὰ τὸν ἀγῶνα.

—Θύελλα; ρώτησε ἁπλᾶ ὁ Γκλένερβαν τὸν πλοίαρχό του καθὼς εἶχε ἀνεβεῖ στὴν γέφυρα νὰ δῆ τί γίνεται...

Τὸ νεανικὸ μέτωπο τοῦ Τζὼν ἦταν αὐλακωμένο ἀπὸ γραμμὲς ἀνησυχίας...

—Θὰ ἔχωμε μεγάλη θαλασσοταραχὴ μυλόρδε! εἶπε.

—Οἱ κυρίες θὰ ὑποφέρουν...

—Καὶ τὸ πλοῖο! ἔκανε σιγὰ ὁ Τζών.

—Εἶναι γερὸ πλοῖο...

—Δὲν ξέρετε τί εἶναι οἱ μουσσῶνες, μυλόρδε.

—Ξέρω ἐσένα Τζών... Αὐτὸ μοῦ φτάνει!...

Δυνάμωνε ὁ ἀέρας καὶ τὸ πέλαγος εἶχε ἀρχίσει νὰ μανιάζη γιὰ καλά.

Ὁ καπετάνιος πρόσταξε νὰ μαζέψουν κάπως τὰ πανιά... Τὸ πλοῖο κρατιόταν πλάϊ στὸν καιρό... Ἀνεβοκατέβαινε τὰ τεράστια κύματα, τρίζοντας ὁλόκληρο ἀπὸ τὴν προσπάθειά του, λὲς κι' ἦταν πλᾶσμα ζωντανό.

Ἡ λαίδη Ἕλενα κι' ἡ Μαίρη Γκράντ, δὲν μπόρεσαν ν' ἀντισταθοῦν στὸν πειρασμὸ νὰ βγοῦν κι' αὐτὲς στὸ κατάστρωμα...

Γιατὶ τὸ πλοῖο κουνιόνταν τόσο, ποὺ τίποτε δὲν μποροῦσε νὰ σταθῆ στὴν θέση του.

Μόλις ὁ πλοίαρχος Τζὼν εἶδε τὶς δυὸ γυναῖκες ἔξω, τὶς πλησίασε βιαστικὰ καὶ τὶς παρακάλεσε νὰ πᾶνε νὰ πλαγιάσουν στὴν καμπίνα τους.

—Καθὼς βλέπετε τὰ κύματα σαρώνουν τὸ κατάστρωμα, καὶ εἶναι κίνδυνος νὰ βρίσκεται κανεὶς ἔξω, γιατὶ ὅταν δὲν εἶναι μαθημένος εὔκολα μπορεῖ νὰ τὸν ἁρπάξη κανένα κῦμα. Σᾶς παρακαλῶ μυλαίδη, καὶ σᾶς μὶς Γκρὰντ τὸ ἴδιο θερμῶς νὰ μὴ μοῦ δίνετε ἀφορμὴ γιὰ πρόσθετες ἀνησυχίες!

—Ἔχεις δίκηο καλέ μου Τζών, εἶπε χαμογελώντας ἡ λαίδη. Ἀλλὰ πές μας τὴν ἀλήθεια. Ἀνησυχεῖς πολὺ Τζών; Εἶναι κίνδυνος γιὰ τὸ πλοῖο;

(Συνεχίζεται)

ΖΥΜΩΣΗ ΤΟΥ ΓΛΕΥΚΟΥΣ (μούστου) ΖΥΜΟΜΥΚΗΤΕΣ

Σήμερα - αύριο θ' άρχίση ό τρυγητός. Εύλογημένη ώρα! Τό τραγούδι τής χαράς θ' άκουσθή καί πάλι στό φορτωμένο μέ σταφύλια, άμπέλι. Τρυγητός κι' άπό έκεί κατ' εύθείαν στό πατητήρι κι' ό μούστος στά καλοκαθαρισμένα βαρέλια.

Άλλά, άλήθεια, ό μούστος μετά άπό λίγο άρχίζει ν' άναταράσσεται, νά φουσκώνη άφρίζοντας, νά βράζη, όπως λένε, οί άμπελουργοί μας.

Μά τί τάχα συμβαίνει; Γιατί καί τό νερό δέν βράζει; Πόσοι καί πόσοι δέν άναρρωτιούνται μπροστά σ' αύτό τό περίεργο, άλήθεια, φαινόμενο! Άς πούμε λοιπόν μ' αύτή τήν εύκαιρία, λίγα, πάνω σ' αύτό τό ζήτημα, πού είναι άλλωστε καί τόσο έπίκαιρο.

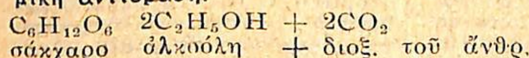
ΖΥΜΩΣΗ ΤΟΥ ΓΛΕΥΚΟΥΣ

Άπό πολλά - πολλά χρόνια, ό άνθρωπος είχε προσέξει τό φαινόμενο τής ζυμώσεως χωρίς νά μπορή νά τό έξηγήση. Έτσι, στήν άμηχανία του, άπέδωσε τό φαινόμενο σέ ύπερκόσμιες δυνάμεις, ώσπου κατά τό 1860 ό Παστέρ μελέτησε άπό κοντά τό ζήτημα. Έτσι, διαπίστωσε, πώς αύτό τό φαινόμενο τής άλκυολικής ζυμώσεως όφείλετο στήν παρουσία μερικών μικρών, μά πολύ μικρών σωμάτων (μύκητες) πού δέν ήσαν παρά κατώτερα φυτά, σχήματος διαφόρου, όπως δείχνει ή είκ. 1 καί πού λέγονται Σακχαρομύκητες. Αύτοί λοιπόν οί Σακχαρομύκητες προκαλούν τήν ζύμωση.

Άλλά πώς;

Ό μούστος περιέχει σάκχαρο (ζάχαρη) γι' αύτό άκριβώς είναι καί γλυκός. Αύτό λοιπόν τό σάκχαρο, μαζί μέ μερικές άλλες ούσίες πού βρίσκονται στό μούστο, είναι ή καλύτερη τροφή γιά τούς σακχαρομύκητες ή ζυμομύκητες, όπως έπίσης τούς λέμε. Τό νερό πού δέν περιέχει αύτές τίς χρήσιμες γιά τή ζωή καί τόν πολλαπλασιασμόν τών ζυμομυκήτων, ούσίες, δέν ζυμούται, φυσικά. Αύτοί λοιπόν οί ζυμομύκητες μπορούν νά ζήσουν στόν μούστο χωρίς άέρα (άναερόβιοι) ή παρουσία άέρος (άερόβιοι). Οί άναερόβιοι, είναι έκείνοι πού κυρίως μάς ένδιαφέρουν έδώ, γιατί αύτοί, χρησιμοποιώντας τό σάκχαρο γιά τροφή πολ/νται παράγοντες οίνόπνευμα κι' ένα άέριο (Διοξείδιο τού άνθρακος CO2) πού στήν άρχή τής ζυμώσεως βγαίνει τόσο όρμητικά άπό τό μούστο πού φαίνεται σά νά βράζη πραγματικά. Γιά τήν άκρίβεια όμως πρέπει νά σημειώσουμε, πώς «ή ζύμη δέν είναι ούτε άερόβιο ούτε άναερόβιο φυτό. Έχει χαρακτήρα ένδιάμεσο. Χρειάζεται πολύ λίγο άέρα, άλλ' όπωσδήποτε χρειάζεται» (Duclaux).

Φανταστείτε αύτά τά δισεκατομμύρια ζυμομυκήτων, σάν μικρούς - μικρούς έργάτες πού άγωνίζονται ύπομονετικά νά διαλύσουν χτυπώντας τον,ένα μεγάλο βράχο δηλ. τή ζάχαρη τού μούστου. Άποτέλεσμα αύτής τους τής δουλειάς, είναι ή παραγωγή άλκοόλης (οίνοπνεύματος) καί Διοξ. τού άνθρακος, σύμφωνα μέ τήν χημική άντίδραση.

$C_6H_{12}O_6$ $2C_2H_5OH$ + $2CO_2$
σάκχαρο άλκοόλη + διοξ. τού άνθρ.

ΕΙΔΗ ΣΑΚΧΑΡΟΜΥΚΗΤΩΝ

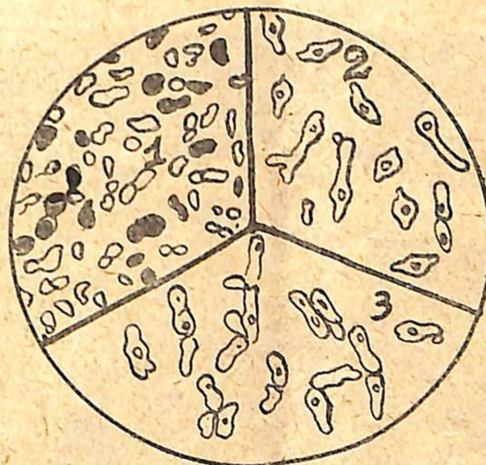
Στό μούστο βρίσκονται 6 - 7 ή καί περισσότερα είδη σακχαρομυκήτων. Όμως, οί πιό σπουδαίοι είναι τρείς.

1) Σακχαρομύκης ό έλλειψοειδής (Saccharomyces ellepsoidens).

Είναι ό πιό ώφέλιμος γιά τήν περίπτωσή μας καί βρίσκεται σέ μεγαλύτερο άριθμό στό μούστο άπ' όλους τούς άλλους. Αύτός συνεχίζει ώς τό τέλος τήν ζύμωση. Γιά νά παραγάγη ένα βαθμό οίνοπνεύματος (1°) στό λίτρο, πρέπει νά καταναλώση 17 - 18 γραμμάρια σακχάρου. Έκτός άπό τό σάκχαρο τού μούστου έχει ίκανότητα νά χρησιμοποιήση γιά τροφή του καί τήν συνηθισμένη ζάχαρη τού έμπορίου, πράγμα πού δέν συμβαίνει μέ τούς άλλους ζυμομύκητες (ένζυμον ίμβερτάση). Τό πολύ οίνόπνευμα σκοτώνει τούς σακχαρομύκητες (φαινόμενον αύτολύσεως) άλλ' ό έλλειψοειδής μπορεί νά ζήση σέ περιβάλλον μέ 15 - 16° οίνοπνεύματος ή καί 17 - 18°. Άν σέ μούστο, πού δέν άρχισε άκόμη νά ζυμούται, προσθέσουμε 15 - 16% οίνόπνευμα, ή ζύμωση δέν άρχίζει κι' έτσι, έχομε ένα είδος γλυκού κρασιού πού βρίσκομε πολύ συχνά νά πουλιέται στό έμπόριο (Μιστέλλι). Μ' αύτή τήν εύκαιρία, άς πούμε, πώς ένα καλό κρασί πρέπει νά έχη γύρω στούς 13° οίνόπνευμα.

2) Σακχαρ. παστερειανός (S. Pastorianns).

Στό μικροσκόπιο φαίνεται σέ σχήμα μακρουλό, άκανόνιστο (είκ. 1, 3). Είναι πιό σπάταλος, άς πούμε, άπό τόν προηγούμενο, άφού χρειάζεται 20 γραμμάρια σακχάρου κατά λίτρον γιά νά παραγάγη 1° άλκοόλης (οίνόπνευμα). Καί αύτό, έχει μεγάλη σημασία άν σκεφθούμε πώς

1. Σακχαρομύκης έλλειψοειδής, Σακχαρ. βραχύαιχμος, 3. Σακχαρ. παστερειανός, όπως φαίνονται στό Μικροσκόπιο.

μέ τήν ίδια ποσότητα σακχάρου θά έχουμε τελικά λιγώτερο οίνόπνευμα παρ' όσο θά μάς έδινε ό προηγούμενος.

3) Σακχαρ. βραχύαιχμος (S. apiculatus, είκ. 1, 2).

Μικρότερης σημασίας. Χρειάζεται κάπου 21 - 23 γραμμάρια σακχάρου γιά νά δώση τά ίδια μέ τούς άλλους δυό πού άναφέραμε. Σέ περιβάλλον μέ οίνόπνευμα πάνω άπό 4 - 5% δέν άντέχει. Γι' αύτό, μόλις προχωρήσει ή ζύμωση καί τό οίνόπνευμα φτάσει στά παραπάνω όρια, κατακάθεται στήν οίνολάσπη άνίκανος πλέον νά βράση.

ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΖΥΜΟΜΥΚΗΤΩΝ

Άλλά άπό πού κατάγονται, πώς δημιουργούνται αύτοί οί πραγματικά θαυματουργοί, ζυμομύκητες; Άρχικά μίλησαν γιά αύτόματη γένεσή τους. Ό Pasteur όμως, μέ τίς έρευνές του άπέδειξε πώς αύτή ή άποψη δέν ήταν όρθή. Άντίθετα, παρετήρησε πώς σπόρια τών ζυμομυκήτων, παρουσιάζονται κατά τήν ώρίμανση στίς ράγες καί μάλιστα στούς βοστρύχους (κοτσάνια) τών σταφυλιών. Ό Δανός Hansen βρήκε ένα σακχαρομύκητα (S. appiculatus) νά παρουσιάζεται μέ τήν ώρίμανση πάνω σέ κεράσια, φραγκοστάφυλα, δαμάσκηνα, φράουλα, σταφύλια. Τόν ίδιο σακχαρομύκητα βρήκε νά διαχειμάζη ύπό μορφήν σπορίου στό έδαφος όπου μπορούσε νά ζήση γιά 3 χρόνια. Τά σπόρια τών σακχαρομυκήτων βρίσκονται στόν άέρα, πρό παντός τό καλοκαίρι καί τό φθινόπωρο κι' έτσι σκορπίζονται παντού. Ή μεταφορά τών σπορίων γίνεται μέ τά έντομα (Boutroux, Berlese) άλλά τούτο δέν έχει όριστικά έπιβεβαιωθή.

Σέ θερμοκρασία —100° μέχρι —130° C άντέχει ή ζύμη έπί 24 ώρες καί σέ —170° C γιά μερικά λεπτά τής ώρας ένώ σέ θερμοκρασία 40° καταστρέφεται. Μιά θερμοκρασία άπό 25 - 30° C είναι ό,τι χρειάζεται γιά μιά καλή ζύμωση (Roos).

Σέ κρασί 30 έτών βρήκαν ζωντανή άκόμη ζύμη (Wortman). Άς πούμε άκόμη πώς ζυμομύκητες βρίσκονται καί στά σιρόπια τών γλυκών πού φτειάχνουν οί νοικοκυρές. Άμα ή πυκνότητα τού σιροπιού δέν είναι μεγάλη (πάνω άπό 45 - 50%) μπορεί νά ζυμωθή (ζαχαρώση) κι' έτσι τό γλυκό μετά άπό λίγο νά άλλοιωθή τόσο ώστε νά καταντήση άχρηστο.

Αύτά, σχετικά μ' αύτό τό πραγματικά παράδοξο φαινόμενο τής ζυμώσεως καί τούς ζυμομύκητες πού τήν προκαλούν.

ΔΗΜ. Γ. ΚΟΝΤΑΞΗΣ
Γεωπόνος - Οίνολόγος

ΩΣΠΟΥ ΝΑΡΘΗ Ο ΓΙΑΤΡΟΣ

(Συνέχεια άπό τή σελίδα 464)

Άν είναι ώχρός, τόν άφήνομε χωρίς μαξιλάρι.

Βάλετε άμέσως πάγο στό κεφάλι ή κρύες κομπρέσες, χωρίς νά πιέζετε. Μήν τού μιλάτε.

Μήν τού δώσετε κανένα διεγερτικό (καφέ ή τσάϊ).

Διατηρήστε τον ζεστό.

Άν έχει τραύμα στό κεφάλι καί βάλετε έπίδεσμο, φροντίστε νά μή δεθή ό κόμπος πάνω στήν πληγή.

Καί προσέξτε νά μή τόν πιέσετε διόλου, γιατί μπορεί άθελα νά σπρώξετε κομμάτια σπασμένου κοκκάλου στόν έγκέφαλο.

Ό έμετός μήν σάς τρομάζει. Δέν σημαίνει τίποτε. Καλέστε τόν γιατρό.

ΓΙΑΤΡΟΣ Κ.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΙ ΗΘΕΛΕ!

Ή μικρούλα Νίτσα κλαίει γιατί τής πονούν τά δόντια της. Καί ό πατέρας της πού θέλει νά τήν παρηγορήση τής λέει:

— Τί θέλεις Νίτσα νά σού φέρω στή γιορτή σου;

ΝΙΤΣΑ (κλαίγοντας): Θέλω νά μού πάρης σάν τά δόντια τής γιαγιάς πού όταν τήν πονούν τά βγάζει καί τά βάζει στό ποτήρι.

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ... ΔΥΣΕΥΡΕΤΟ!

Τάκης: Έχω ένα γραμματόσημο πού είναι δυσεύρετο.
Λάκης: Τίνος Κράτους είναι;
Τάκης: Έλληνικό τών 500 δραχμών.
Λάκης: Καί είναι δυσεύρετο;
Τάκης: Τό έχασα καί ψάχνω νά τό βρώ έδώ καί δυό ήμέρες καί δέν τό βρίσκω.

Άντώνιος Πατέλης (Σουφλί)

ΕΦΤΑΙΓΕ Ο ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ!

Ό δάσκαλος: Έγώ σού είχα βάλει γιά τιμωρία νά γράψης δέκα φορές τό μάθημα. Έδώ βλέπω μόνο πέντε.

Ό Τοτός: Είχατε πή κύριε «ά! ώστε πάλι δέν ξέρουμε τό μάθημα θά τό γράψουμε λοιπόν δέκα φορές». Γι' αύτό νόμιζα ότι θά τό γράφατε πέντε έσείς καί πέντε έγώ.

Ίωάννης Ν. Τοπούζος
Γρεβενά

Γύρω ἀπ' τόν Ἀθλητισμό

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΑΙ ΠΟΥ ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

Κάθε χρόνο, τοὺς μῆνες Ἰούνιο καὶ Ἰούλιο, σὲ ὅλο τὸν κόσμο παρουσιάζεται ζωηροτάτη κίνηση γύρω ἀπὸ τὸ ποδόσφαιρο. Στὴν περίοδο αὐτὴ τῶν δύο μηνῶν, ἐπιτρέπεται ἀπὸ τοὺς διεθνεῖς κανονισμοὺς νὰ γίνωνται «μεταγραφὲς» ποδοσφαιριστῶν ἀπὸ τὴ μιὰ ὁμάδα στὴν ἄλλη. Τὰ «λαγωνικὰ» λοιπόν, προσπαθοῦν νὰ ἐξασφαλίσουν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερους καλοὺς παῖκτες.

Στὰ κράτη ποὺ τὸ ποδόσφαιρο εἶναι ἐπαγγελματικό, ἡ... ἀγοραπωλησία παικτῶν εἶναι ἀναγκαία. Μὲ τὴ διαφορά, ὅμως, ὅτι γίνεται ἐπισήμως.

Ὁ ποδοσφαιριστὴς ποὺ πρόκειται νὰ ἀλλάξῃ σύλλογο, ἐκτίθεται σὲ... «πλειστηριασμὸ» καὶ μετακινεῖται ἀνάλογα μὲ τὶς προσφορές.

Ὁλόκληρο τὸ ποσὸν τῆς ἀγορᾶς του ὅμως πάει στὸ ταμεῖο τοῦ σωματείου ποὺ ἀνήκει.

Ὅπως σὲ κάθε ζήτημα ποὺ ἀφορᾶ τὸ ποδόσφαιρο, ἔτσι καὶ στὶς... «ἀγοραπωλησίες» πρωτοπόρος ὑπῆρξε ἡ Ἀγγλία τὴν ἐποχὴ ποὺ τὰ περισσότερα κράτη τῆς ἠπειρωτικῆς Εὐρώπης δὲν ἐγνώριζαν ἀκόμη οὔτε τοὺς κανονισμοὺς τοῦ ἀγωνίσματος.

Ἡ πρώτη μεγάλη ἀγοραπωλησία πραγματοποιήθηκε τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1905. Τότε ὁ μέσα δεξιὰ τῆς ὁμάδος «Μιντελσμπρόου» παραχωρήθηκε στὴν «Σάντερλαντ» ἀντὶ 1000 λιρῶν!

Γιὰ πολλὰ χρόνια κανένας σύλλογος δὲν μποροῦσε νὰ διαθέσῃ τὸ μυθῶδες αὐτὸ ποσὸν γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνην. Μόνον ἡ σκωτσέζικη ὁμάδα «Φάλκιρκ» ἀγόρασε ἀπὸ τὴ «Γουὲστ Χὰμ Γιουνάϊτεντ» τὸν μέσα δεξιὰ Σ. Πάντεροντ ἀντὶ 5.000 λιρῶν.

Ἀπὸ τότε τὰ σωματεῖα ἀποφάσισαν νὰ δίνουν προθύμως μεγάλα ποσὰ προκειμένου νὰ ἀγοράσουν παῖκτες δεδομένου ὅτι τὰ ἔξοδα ἐκαλύπτονταν ἀπὸ τὴν πώληση τῶν παλαιῶν δικῶν τους ποδοσφαιριστῶν.

Οἱ παῖκτες ποὺ διετέλεσαν «πρωταθληταὶ» στὴν ἱστορία τῶν ἀγοραπωλησιῶν ἦσαν κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς:

1925 Χιοῦ Γκάλλαχερ (σέντερ φὸρ) ἀπὸ Ἄϊρντρὶ εἰς Νιουκάστελ λίρες 6.500
1925 Ρ. Κέλλυ (μ. δ.) ἀπὸ Μπάρνλεϋ εἰς Σάντερλαντ 6.550
1927 Τ. Γκίμπσον (δ. χ.) ἀπὸ Πάτρικ εἰς Ἄστον Βίλλα 7.500
1928 Ν. Τζὰκ (μέσα δεξιὰ) ἀπὸ Μπόλτον εἰς Ἄρσεναλ 10.890
1934 Τ. Ἄλλεν (σ. χ.) ἀπὸ Πόρτσμουθ εἰς Ἄστον Βίλλα 11.000
1938 Μπράϋν Τζῶνς (μ. ἀ.) ἀπὸ Γοὺλβς εἰς Ἄρσεναλ 14.000
1947 Β. Στὴλ (μ. ἀ.) ἀπὸ Μόρτον εἰς Ντέρμπυ Κάουντυ 15.500
1947 Τ. Λάουτον (σ. φ.) ἀπὸ Τσέλζη εἰς Νὸστ Κάουντυ 20.000
1948 Λ. Σάκλετον (μ.ἀ.) ἀπὸ Νιουκὰστλ εἰς Σάντερλαντ 20.050
1949 Τ. Μόρρις (μ. δ.) ἀπὸ Μάντσεστερ Γιουνάϊτεντ εἰς Ντέρπυ Κ. 25.000
1949 Ε. Κουΐγκλεϋ (μ. ἀ.) ἀπὸ Σέφιλντ Γουέν. εἰς Πρέστον 26.500
1950 Τ. Φὸρντ (σ. φ.) ἀπὸ Ἄστον Βίλλα εἰς Σάντερλαντ 29.500
1951 Τζίμμυ Σίγουελ (μ. δ.) ἀπὸ Νὸττς Κάουντυ εἰς Σέφιλντ Γουένστ. 34.000

(δηλαδὴ 2.788.000.000 δραχμαί!).

Ἀπὸ τὸν ἀνωτέρω πίνακα ἀποδεικνύεται ὅτι οἱ πιὸ «ἐμπορικοὶ» παῖκτες εἶναι οἱ ἐνδιάμεσοι κυνηγοὶ ἐνῶ ἀπὸ τοὺς συλλόγους τὰ μεγαλύτερα ποσὰ ἔχει δώσει κατὰ καιροὺς ἡ «Σάντερλαντ».

Μιὰ φάση ἀπὸ ἀγῶνα τοῦ ἀγγλικοῦ πρωταθλήματος. Διακρίνεται πρῶτος ἐπάνω ἀπὸ τὸν γκολκῆπερ ὁ περίφημος Τόμμυ Λάουτον, ποὺ γιὰ τὶς μεταγραφές του ἔχουν πληρωθῆ 53.000 λίρες.

Ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον παρουσιάζει ἡ ἐντελῶς πρωτότυπη καὶ μοναδικὴ στὸ εἶδος της μετακίνηση τοῦ διασήμου κυνηγοῦ Τσάρλι Μπούκαν. Τὸν παίκτην αὐτὸν ἡ «Ἄρσεναλ» τὸν ἀγόρασε τὸ 1925 ἀπὸ τὴν «Σάντερλαντ» ἀντὶ 1.000 λιρῶν προκαταβολικὰ καὶ μὲ τὴν συμφωνία ὅτι γιὰ κάθε γκὸλ ποὺ θὰ ἐπετύγχανε ὁ Μπούκαν στὰ μὰτς τῆς περιόδου, ἡ «Σάντερλαντ» θὰ ἔπαιρνε ἀπὸ τὴν «Ἄρσεναλ» 100 λίρες. Κι' ἐπειδὴ δὲ ὁ Μπούκαν ἐσημείωσε 41 τέρματα ἡ «Σάντερλαντ» εἰσέπραξε 4.100 λίρες!

Ὁ παίκτης ὅμως γιὰ τὸν ὁποῖο ἐδόθη τὸ μεγαλύτερο ποσὸν εἶναι ὁ Ε. Κουΐγκλέϋ. Κατ' ἀρχὰς ἡ «Μπάρυ» τὸν πούλησε ἀντὶ 12.000 λιρῶν στὴν «Σέφιλντ» ἀκολούθως τὸν ἀγόρασε ἡ «Πρέστον» ἀντὶ 26.500, καὶ τέλος ἡ «Μπλὰκ Ρόβερς» ἀντὶ 15.000. Συνολικὰ δηλαδὴ διὰ τὸν παίκτη αὐτὸν ἐδόθησαν 53.500 λίρες!

Ἀκολουθεῖ ὁ διάσημος Τόμμυ Λάουτον μὲ 53.000 λίρες.

Αὐτὴ εἶναι ἐν συντομίᾳ ἡ ἱστορία τοῦ ἐμπορίου τῶν ποδοσφαιριστῶν στὴν Ἀγγλία, τὴν πατρίδα τοῦ φοὺτ - μπώλ.

ΠΩΣ ΝΑ ΠΡΟΠΟΝΗΣΘΕ...

Τὸ σημερινό μας σημείωμα τὸ ἀφιερώσουμε στὰ ἀγωνίσματα δρόμων ἡμιαντοχῆς, δηλαδὴ 800 μ., 1000 μ. καὶ 1.500 μ. Στὰ ἀγωνίσματα αὐτὰ ἀπαιτεῖται ὄχι μόνον ἀντοχὴ ἀλλὰ καὶ ταχύτης. Ὅσοι νομίζουν ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται ἀπὸ τὸν δρομέα ὅση ταχύτης καὶ στοὺς δρόμους ταχύτητος, κάνουν μεγάλο λάθος.

Ὅλοι, σχεδόν, οἱ καλοὶ δρομεῖς ἡμιαντοχῆς καὶ ἀντοχῆς (δηλαδὴ ἀπὸ 800 μ. ἕως 10.000 μ.) τρέχουν σὲ λιγώτερο ἀπὸ 12 δευτερόλεπτα τὰ 100μ.

Αὐτό, βέβαια, δὲν πρέπει νὰ ἀποθαρρύνῃ τοὺς ἀρχαρίους δρομεῖς, ἀλλὰ ἀντίθετα νὰ τοὺς παρακινήσῃ νὰ βελτιώσουν τὴν ταχύτητά τους, ποὺ ἀποτελεῖ ἀπαραίτητο στοιχεῖο γιὰ τὴν ἐξέλιξή τους.

Στοὺς δρόμους ἡμιαντοχῆς καὶ ἀντοχῆς οἱ «διάδρομοι» καταργοῦνται ἐντελῶς πρᾶγμα ποὺ δημιουργεῖ πολλὰ προβλήματα τακτικῆς ἐφ' ὅσον ὅλοι οἱ δρομεῖς ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ τρέχουν στὴν ἐσωτερικὴ γραμμὴ ποὺ εἶναι καὶ ἡ πιὸ μικρή. Γι' αὐτὸ ἀρκετοὶ δρομεῖς ποὺ δὲν μποροῦν νὰ «ἀνοίξουν» παρὰ μόνον στὸ τέλος φροντίζουν νὰ τρέχουν σὲ κάποια ἀπόσταση ἀπὸ τὴν «ἐσωτερικὴ γραμμή», ὥστε νὰ μὴ τοὺς στριμώξουν οἱ ἄλλοι ὁπότε θὰ εἶναι ἀδύνατον νὰ κινηθοῦν ἐλεύθερα.

Γενικά, ὅμως, ὁ δρομεὺς ἡμιαντοχῆς ὀφείλει νὰ ἔχῃ πάντοτε ὑπ' ὄψη του τοὺς ἑξῆς κανόνες:

1) Πρέπει νὰ γνωρίζῃ καλὰ τὶς δυνατότητές του καὶ τὴν ταχύτητα ποὺ μπορεῖ νὰ ἀναπτύξῃ. Αὐτὸ θὰ τὸ ἐπιτύχῃ μόνον ὅταν προπονεῖται ἀκατάπαυστα καὶ χρονομετρᾷ τὶς ἐπιδόσεις του τόσον κατὰ τὶς προπονήσεις ὅσο καὶ στοὺς ἀγῶνες ποὺ παίρνει μέρος.

2) Νὰ προσπαθήσῃ νὰ ἐπιτύχῃ ἕνα διασκελισμὸ ποὺ νὰ εἶναι εὔκολος καὶ νὰ μὴ τὸν κουράζῃ προσέχοντας, ὅμως, ὁ διασκελισμὸς αὐτὸς νὰ μὴ εἶναι μεγαλύτερος ἀλλὰ οὔτε καὶ μικρότερος ἀπὸ ὅ,τι τοῦ ἐπιτρέπουν οἱ δυνάμεις του.

Ο ΤΕΡΜΑΤΙΣΜΟΣ

Ἡ γραμμὴ τοῦ τέρματος εἶναι μιὰ γραμμὴ ποὺ χαράσσεται στὸν στίβο μεταξὺ τῶν δύο στηλῶν τοῦ τέρματος, οἱ δὲ δρομεῖς κρίνονται ἀπὸ τὴν σειρὰ μὲ τὴν ὁποίαν ἕνα οἱονδήποτε μέρος τοῦ κορμιοῦ τους θὰ φθάσῃ τὴ γραμμὴ αὐτὴ ἢ τὴν κατακόρυφη προέκτασή της. Πρὸς διευκόλυνση τῶν ἀφετῶν στὴ κατάταξη τῶν δρομέων, ἔχει ἐπικρατήσει ἡ συνήθεια νὰ τεντώνεται μεταξὺ τῶν στηλῶν τοῦ τέρματος μιὰ κορδέλλα παράλληλη πρὸς τὸ ἔδαφος καὶ σὲ ὕψος 1 μ.20. Ἡ κορδέλλα αὐτὴ διευκολύνει ἁπλῶς τοὺς ἀφέτες στὴ κρίση τους χωρὶς ὅμως νὰ θεωρῆται καὶ ὡς γραμμὴ τέρματος.

Γιὰ νὰ διασχίσῃ, λοιπόν, τὴ γραμμὴ τοῦ τέρματος πιὸ γρήγορα ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους του, ὁ δρομεὺς πρέπει νὰ καταβάλλῃ μιὰ τελευταία προσπάθεια νὰ φθάσῃ μερικὰ μέτρα μετὰ τὴ γραμμὴ τοῦ τέρματος. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν ὄχι μόνον τερματίζει μὲ τὴ μεγαλύτερη δυνατὴ ταχύτητα, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ σταματήσῃ βαθμιαῖα, ἐλαττώνοντας τὴν ταχύτητά του σιγὰ σιγὰ πρᾶγμα ποὺ εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ νὰ μὴ κουρασθῇ ἡ καρδιά του.

Ὁ δρομεὺς ὅμως μπορεῖ νὰ κερδίσῃ μερικὰ ἑκατοστόμε-

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ

Ἀνακοινοῦμεν στοὺς συνεργάτας καὶ ἀναγνώστας τοῦ περιοδικοῦ ὅτι ἐν Κεφαλληνίᾳ ἱδρύθη σύλλογος ποὺ φέρει τὸν τίτλο «Ο ΑΙΝΟΣ». Παρακαλοῦμεν λοιπὸν ὅλους καὶ κυρίως τοὺς Ἑπτανησίους καὶ Ἑπτανησιώτισσες ὅπως προσχωρήσουν εἰς τὸν νεοϊδρυθέντα σύλλογον.

Τὰ μέλη τοῦ συλλόγου εἶναι τὰ ἑξῆς: Πρόεδρος: Θεμιστοκλῆς Λαζαρῆς (ταμίας Δημ. σχολείου Τζαννάτων). Ἀντιπρόεδρος: Γεράσιμος Κωνσταντᾶτος. Ταμίας: Φώτης Ε. Γουλιμῆς. Γενικὸς Γραμματεύς: Παναγῆς Παραμερίτης καὶ Σύμβουλοι: Γεώργιος Η. Γουλιμῆς, Γεώργιος Δ. Γουλιμῆς.

Ὁ Σύλλογος διὰ νὰ ἐγκαινιάσῃ τὴν ἵδρυσή του προκηρύσσει διαγωνισμὸν βάζοντας θέμα σύνθεσιν φιλικῆς ἐπιστολῆς, ἡ ὁποία εἶναι δυνατὸν ν' ἀπευθύνεται ἢ πρὸς θεῖον (οἰκεῖον) ἢ πρὸς φίλον, τὸν ὁποῖον ἐγνωρίσατε εἰς ἐξοχὴν ἢ ἀλλαχοῦ εἰς ἄλλην περίστασιν.

Θ' ἀπονεμηθοῦν τρία βραβεῖα εἰς τὰς καλλιτέρας. Ὅλοι ἀποστείλατε συνεργασίας στέλνοντας ἐσωκλείστως 1.500 δρχ. εἰς τὴν διεύθυνσιν: Κύριον Φώτη Ε. Γουλιμῆ, Τζαννάτα Κεφαλληνίας.

Μὴν ξεχνᾶτε νὰ βάζετε καθαρογραμμένη τὴν διεύθυνσίν σας. Συμμετοχὲς γίνονται δεκτὲς μέχρι τὶς 10 Ὀκτωβρίου.

Ο ΑΙΝΟΣ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΓΛΑΡΟΣ»

Ὁ νεοϊδρυθεὶς σύλλογος «Γλάρος» προκηρύσσει διαγωνισμὸν μὲ θέμα «Τί θ' ἀπαντούσατε ἂν κάποιος σᾶς ρωτοῦσε ποιὰ εἶναι τὰ τρία πράγματα ποὺ ἐπιθυμεῖτε περισσότερο». Περιμένουμε ὑποστήριξη στὴν πρώτη μας προσπάθεια ἰδίως ἀπὸ τοὺς Θεσσαλούς. Προθεσμία συμμετοχῆς μέχρι 30 Ὀκτωβρίου 1953. Θὰ βραβευθοῦν τρεῖς καὶ θὰ ἐπαινεθοῦν τρεῖς. Κάθε ἐπιστολὴ πρέπει νὰ συνοδεύεται μὲ 1.000 δρχ. Αἱ ἐπιστολαὶ θὰ ἀποστέλλωνται στὴν ἑξῆς διεύθυνσιν: Νικόλαον Τσαμτσάκην Ἁλμυρὸς Θεσσαλίας.

ΑΝΑΒΟΛΗ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ὁ διαγωνισμὸς μὲ θέμα «ΟΙ ΚΑΛΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΚΕΣ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΕΣ» τοῦ Συλλόγου «Ἑλίκων» Σερρῶν ἀναβάλλεται ἕως τὴν 30 Σεπτεμβρίου διὰ νὰ μπορέσουν νὰ λάβουν μέρος καὶ ὅσοι δὲν ἐπρόφθασαν.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟ

Εὐχαριστοῦμε θερμῶς τὸν Πεννομάχον ΣΑΛΟΝΙΚΙΟΝ καὶ ὅσους ἄλλους μᾶς εὐχήθηκαν γιὰ τὴν ἵδρυση τοῦ Συλλόγου μας.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ
«ΜΕΛΙΣΣΑ» ΚΑΡΔΙΤΣΗΣ

Καρδιτσιῶτες καὶ Καρδιτσιώτισσες! Ἐλᾶτε ὅλοι στὸν τοπικό σας Σύλλογο μὲ τὰ πολλὰ ἰδανικά! Σᾶς περιμένομε!

ΣΥΛΛΟΓΟΣ
«ΜΕΛΙΣΣΑ» ΚΑΡΔΙΤΣΗΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Τὸ παράρτημά μας συνεχίζοντας τὴν δρᾶσιν του προκηρύσσει μαθηματικὸν διαγωνισμὸν πρὸς λύσιν τοῦ ἑξῆς συστήματος.

$$\frac{1}{X} + \frac{1}{\Psi} = 2$$

$$X + \Psi = 2$$

Παρακαλοῦμεν τοὺς ἀναγνώστας τοῦ Σ.Τ.Π. νὰ λάβουν μέρος στὸν διαγωνισμό μας. Βραβεῖα ἐκλεκτά, προθεσμία μέχρι 31 Ὀκτωβρίου. Αἱ ἀπαντήσεις εἰς τὴν διεύθυνσιν: Γεώργιον Μπαρμπερόπουλον, Κυπαρισσία.

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΘΥΣΙΑ

Φονιάδες ξεχυθήκανε καὶ τὸ χωριό μας καῖνε
Αἷμα καὶ στάχτη—τί κακὸ—τὰ μέρη ἔχει σκεπάσει!
Θρῆνοι μονάχα ἀκούγονται μὲς στοῦ χωριοῦ τὴν πλάση
Πᾶμε νὰ φύγωμε ἀπὸ δῶ οἱ χωριανοὶ μᾶς λένε.

Καὶ λέει ὁ γέρος ὁ Μαθιὸς ποὺ πᾶς κόσμε καϋμένε!
Ποιὸ δεῖπνο τάχα ὁ χωρισμὸς νὰ σοῦχη ἑτοιμάση!
Μὰ γὼ δὲν φεύγω μόνο ἡ γῆ αὐτὴ θὰ μ' ἀγκαλιάση
Μόνον τοῦ λόγγου τὰ πουλιὰ θέλω γιὰ νὰ μὲ κλαῖνε.

Φεύγουν, ἀφήνουν τὸ χωριὸ οἱ δόλιοι οἱ χωριανοὶ
Πᾶνε ἥσυχοι νὰ βροῦν φωλιὰ μακρυὰ ἀπ' τὸ χωριό τους
Ρίχνοντας μόνο πίσω τους μιὰ ματιὰ στερνή.
Ἀφήνουνε τὰ σπίτια τους' ἀφήνουνε τὸ βίο τους
Στ' αὐτιά τους πιὰ δὲν ἀντηχεῖ χαρούμενη φωνὴ
Παρὰ μονάχα ἀκούγουνε τῶν ντουφεκιῶν τοὺς κρότους.

II

Νὰ τὸ χωριὸ ἐρήμωσε, δὲν φαίνεται ψυχή
Μὰ μόνο κάποιος ἔρημος μὲς στὸ χωριὸ ἀπομένει
Εἶναι ὁ γέρος ὁ Μαθιὸς ποὺ στέλνει τὴν εὐχὴ
Στοὺς χωριανοὺς ποὺ ἔφυγαν ἀγριοκυνηγημένοι.

Μόνον τὸ κλάμα τοῦ Μαθιοῦ μὲς στὸ χωριὸ ἀντηχεῖ
Ὅμως κι αὐτός... ἀλίμονο πιὰ μοίρα πικραμένη
Στὴ γῆ ὅπου ποτίστηκε μ' αἱμάτινη βροχὴ
Τὸν καταδίκασε κι αὐτὸν ἐκεῖ νὰ περιμένη.

Ὥσπου οἱ φονιάδες φτάσανε μὲς στὸ χωριὸ μιὰ μέρα.
—Νὰ φύγης γερο τοὔπανε—δὲν φεύγω ἀπαντᾶ
Καὶ ἕνα ντουφέκι ἄγρια ἀστράφτει καὶ βροντᾶ,
Καὶ κάποια σφαῖρα πύρινη σφυρίζει στὸν ἀέρα.
Ἔπεσε ὁ γέρος ὁ Μαθιὸς στὰ στήθη χτυπημένος
—Χαῖρε χωριὸ μου ὄμορφο, φώναξε δακρυσμένος...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΕΛΟΥΝΤΟΣ
(Μαθ. Α' Γυμν. Καρδίτσης Τάξ Β')

«ΧΩΡΙΣΜΟΣ»

Στέναξε, βόγγηξε βαρειά, τὸ πλοῖο μὲς στὸ λιμάνι
κλάψαν τ' ἀδέλφια μου πικρά, στὴν σκοτεινὴ τὴν ὥρα,
κι' ἔτσι, ὡς βοριὰς στ' ἀλαργινά, π' ἀγάλια-ἀγάλια, φθάνει,
ξεσπᾶ τριγύρω μου φρικτή, τῶν λογισμῶν ἡ μπόρα.
Πυρὸ στὰ χείλη ἕνα φιλί, κι' ἡ βάρκα ξεμακραίνει
λικνίζω μὲς στὰ στήθεια μου, τὸν πόνο τὸν μεγάλο
κάποιοι λυγμοὶ στ' ἀπόβαθα, μὲ τὴν καρδιὰ δεμένοι,
τοῦ «μαντηλιοῦ» κουνήματα, δαρμοί, καὶ τίποτ' ἄλλο!...

ΙΑΚΩΒΟΣ ΨΑΡΑΣ
(Νάξος)

Νέα ψευδώνυμα

Ἄγρυπνος Φρουρὸς τῆς Θράκης, Ἄλκης Θέρος, Θαλασσοπόρος, Ἱππότης τῆς Ζούγκλας, Πυρσός, Σαρδελοουρά, Μάγια ἡ Μέλισσα, Ὀλυμπιτάκι, Φώτης Στυλιανόπουλος καὶ Μααρούφ.

ΑΠΟ ΤΑ ΣΠΙΤΙΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΛΕΥΚΙΜΗ (ΕΒΡΟΥ)

Ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία σημείωσε ἡ ἔκθεση ποὺ ὠργάνωσαν τὰ παιδιὰ τοῦ «Σπιτιοῦ» ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῆς Ἀρχηγοῦ Δος Ἕλλης Ζαχαριάδου.

Τὰ ἴδια παιδιὰ προσέφεραν πρὸ ἡμερῶν δῶρα στοὺς στρατιῶτες τῶν ἀκριτικῶν μας φυλακίων.

Π. ΚΟΥΤΑΣ

ΕΙΣ ΠΟΥΡΝΙΑΝ

ΠΟΥΡΝΙΑ: Στὶς 28 Ἰουλίου τὴν ἡμέρα τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς τὸ χωριὸ Κεράσοβο τῆς Κονίτσας πανηγυρίζει.

Τὸ «Σπίτι τοῦ Παιδιοῦ» Πουρνιᾶς συνεννοήθηκε μὲ τὸ «Σπίτι παιδιοῦ» Στράτσιανη γιὰ νὰ κάνουν μιὰ ἐκδρομὴ στὸ Κεράσοβο. Ὁ Κος Διοικητὴς ἔστειλε αὐτοκίνητο νὰ πάρῃ τὰ παιδιὰ τῶν δύο Σπιτιῶν καὶ τοὺς Ἀρχηγούς. Μὲ σύνθημα τὴν ἑνότητα καὶ ἀμοιβαία καλὴ συμπεριφορά, ἑτοιμάστηκε ἕνα πρόγραμμα ποὺ συνέδεσε τὰ παιδιὰ τῶν 3 Σπιτιῶν μεταξύ τους. Δόθηκε ἡ εὐκαιρία στὰ παιδιὰ νὰ γνωριστοῦν ἀπὸ κοντὰ νὰ παίξουν νὰ τραγουδήσουν νὰ χορέψουν καὶ νὰ συζητήσουν.

Μέσα σὲ μιὰ ὄμορφη καὶ χαρούμενη αἴθουσα, στὸ Σπίτι τοῦ Παιδιοῦ Κερασόβου στρώθηκε τὸ κοινὸ τραπέζι ποὺ δὲν θὰ τὸ ξεχάσῃ κανείς. Στὸ τραπέζι ἦταν ὁ Κος Διοικητὴς τὰ παιδιὰ καὶ οἱ Ἀρχηγοὶ τῶν Σπιτιῶν. Τὸ ἀπόγευμα ἔγινε χορὸς στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ καὶ ἔκθεση χειροτεχνημάτων τοῦ «Σπιτιοῦ Παιδιοῦ» Πουρνιᾶς. Τὰ χειροτεχνήματα ἐνθουσίασαν ντόπιους καὶ ξένους. Κι' οἱ κοπέλλες, χρυσοχέρες κοπέλλες τῆς Πουρνιᾶς μὲ σεμνὸ καμάρι ἄκουγαν τὰ λόγια τὰ καλὰ καὶ μὲ φρόνιμη περηφάνεια. Ἔτσι δόθηκε εὐκαιρία σὲ ὅλους νὰ ποῦν καὶ νὰ πιστέψουν πῶς καὶ ἕνα μικρὸ χωριὸ μπορεῖ νὰ κάνῃ μεγάλα ἔργα. Ἀπὸ τὴν ἔκθεσι εἰσπράχθηκαν 580.000 δραχ. οἱ ὁποῖες διετέθησαν ἤδη γιὰ καινούργια ὑλικὰ χειροτεχνίας - κοπτικῆς - ὑφαντικῆς.

Μὲ ξεχωρη τρανὴ χαρὰ παρακολουθήσαμε τὸ βράδυ τὴ θεατρικὴ παράσταση ποὺ ἔδωσε τὸ Σπίτι Παιδιοῦ Κερασόβου. Μιὰ παράσταση ποὺ συνεκίνησε, ἐνθουσίασε καὶ γέμισε τὶς ψυχὲς ὅλων μὲ χρυσὲς ἐλπίδες κι' ὄνειρα. Μὲ τέτοια νειᾶτα δὲν μπορεῖ νὰ μὴν προκόψῃ ἡ πατρίδα μας. Δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ τραβήξωμε μπροστὰ καὶ ψηλά. Γιατὶ ἐμεῖς εἴμαστε ἀπόγονοι μαρτύρων καὶ μέσα μας τρέχει Ἡρώων αἷμα, τὸ αἷμα τῶν Μεγάλων μας προγόνων... Γιαυτὸ καὶ μέσα στὴν ψυχή μας εἶναι βαθειὰ χαραγμένο τὸ σύνθημά μας. Ἐμπρὸς γιὰ τὴ καινούργια Ἑλλάδα Χριστιανικὴ καὶ μεγάλη!!...

Ἡ Ἀρχηγὸς
τοῦ Σπιτιοῦ τοῦ Παιδιοῦ Πουρνιᾶς

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΣΑΝΟΒΟΥ ΚΟΝΙΤΣΗΣ

Στὸ Σανοβό, τὸ ὄμορφο καὶ γραφικὸ χωριὸ τῆς Κόνιτσας, ἔχει ἱδρυθῆ ἀπὸ καιρὸ τὸ Παράρτημα. Τὸ Σπίτι τοῦ παιδιοῦ εἶναι κτισμένο ἀνάμεσα στὰ ἄλλα σπίτια τοῦ χωριοῦ, καὶ κάτασπρο ὅπως εἶναι φαντάζει σὰν νυφούλα ποὺ τὸ πέπλο τῆς φορεῖ. Ἐκεῖ κάθε μέρα ἀκοῦς τραγούδια καὶ φωνὲς χαρούμενες, ἐκεῖ ἐργασία καὶ γέλια. Μιὰ ἀξιόλογη δρᾶση σημειώνεται ἐκεῖ. Τὰ κορίτσια, ἄλλα ὑφαίνουν στὸν ἀργαλειὸ διάφορες τσάντες καὶ κλινοσκεπάσματα, καὶ ἄλλα ράβουν στὴ μηχανὴ ρούχα τῶν χωρικῶν. Τὰ ἀγόρια ὅλη τὴν Ἄνοιξη μπολιάζαν τὰ ἄγρια δένδρα. Κάθε Δευτέρα—Τρίτη—καὶ Τετάρτη ἔρχεται ἡ ἀρχηγός μας καὶ ὁ γεωργοτεχνίτης μας καὶ μᾶς κάνουν συγκέντρωση. Ὁλόκληρο τὸ Σανοβὸ στέλνει ἕνα μεγάλο «εὐχαριστῶ» στὴ λαοφιλῆ Βασίλισσά μας, γιὰ τὸ Παράρτημα ποὺ ἵδρυσε.

ΙΩΣΗΦ. ΚΟΣΜΑ ΣΤΕΡΓΙΟΥ

τρα, δίνοντας μιὰ εἰδικὴ τάση στὸ στῆθος του τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ περάσῃ τὸ τέρμα.

Οἱ καταλληλότερες θέσεις στοὺς τελευταίους διασκελισμοὺς εἶναι εἴτε ἡ κλίση τοῦ κορμοῦ πρὸς τὰ ἐμπρός, φέρνοντας τὰ χέρια πίσω, ἢ ἡ ὤθηση τοῦ ὤμου καὶ τοῦ βραχίωνα ποὺ εἶναι ἀντίθετοι πρὸς τὸ πόδι ποὺ βρίσκεται ἐμπρός.

ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

Στὸ ΑΓΡΙΝΙΟ: Γιὰ τὸ πρωτάθλημα Παιδοπόλεως, ὁ Ἡρακλῆς νίκησε τὸν Ἀτρόμητο μὲ 2—1 καὶ τὸν Κεραυνὸ μὲ 3—1, καὶ ἀναδείχθηκε πρωταθλητής.

Στὴ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑ: Ἡ Α.Ε.Κ. νίκησε τὴν ὁμάδα τῆς τοπικῆς Παιδοπόλεως μὲ 4—1.

Στὴ ΚΑΛΗ ΠΑΝΑΓΙΑ: Τὰ «Συνεργεῖα» ἦρθαν ἰσόπαλα μὲ τοὺς Σχολικοὺς μὲ 2—2. Στὸ βόλλεϋ ἡ Α' Ἐνωμοτία Φλωρίνης νίκησε τὸ προσωπικὸ μὲ 15—11, 15—9. Ἡ βαθμολογία: Θ' Φλωρίνης 6, Β' Φλωρίνης 5, Γ' Φλωρίνης 4, Προσωπικὸ 3. Ἐξ ἄλλου ἡ ὁμὰς τῆς Κονίτσης κατέβαλε τὴν ὁμάδα Βερροίας μὲ 8—15, 15—3, 17—14. Ποδόσφαιρον: Π.Α.Ο.Κ.—Ἄρης 1—0, Μικτὴ—Κιλκὶς 3—2.

Στὴ ΛΕΡΟ: Σὲ ποδοσφαιρικὸ ἀγῶνα ἡ ὁμάδα τοῦ Α' Διαμερίσματος νίκησε τὸν Ἰσίδωρο μὲ 4—1.

Στὴ ΖΑΧΑΡΩ: Ὁμάδα Α.Ε.Σ.—Ὁμάδα Λαπίθα 4—1.

Στὴ ΛΑΜΙΑ: Σὲ ἀγῶνα μπάσκετ-μπώλ: Β' Γυμνάσιο—Α' Γυμνάσιο 70—58.

Στοὺς ΡΙΓΓΛΑΔΕΣ: Ἡ ἕνδεκάτη τοῦ Α.Π.Ο.Λ. ἐπεβλήθη τοῦ Ἀχιλλέως Κερκύρας μὲ 3—1 (2—0).

Στὸ ΜΩΛΟ: Δάφνη, Παμωλιακὸς—Μικτὴ Ρεγγινίου 5—4. Ἀγῶνες στίβου: Ἡ Δάφνη κέρδισε τὸν τίτλο τοῦ πολυνίκη. Οἱ νικηταί της: 100 μ. Κουρνόγαλος, 400 μ. Μπάκας, 800 μ. Ψαρόπουλος, 1.500 μ. Ἀλεξάνδρου. Νικηταὶ Παμωλιακοῦ: Ὑψηλον: Παπακώστας, 3.000 μ. Καγκάνης.

Στὴν ΜΑΥΡΟΘΑΛΑΣΣΑ: Ὁ Ἄρης ἔφερε ἰσοπαλία 2—2 μὲ τὸν Ἀτρόμητο.

Στὰ ΓΡΕΒΕΝΑ: Πυρσὸς Γρεβενῶν—Μ. Ἀλέξανδρος Σιατίστης 3—1.

Στὴν ΟΡΕΣΤΙΑΔΑ: Ὀρέστης—Π.Ο. Κλεισοῦς 4—2, Ὀρέστης—Α. Ἕνωσις 2—2. Ἐξ ἄλλου ἡ Α. Ε. Ὀρεστιάδος ἦλθε ἰσόπαλη τῆς Α. Ε. Διδυμοτείχου μὲ 0—0.

Στὸ ΒΑΡΒΑΚΕΙΟ: Ἡ ὁμὰς τῆς Ε' νίκησε τὴν Δ' 1 μὲ 4—2 καὶ τὴν ΣΤ' μὲ 1—0.

Στὴ ΔΙΧΕΙΜΑΡΡΑ: Ὁ Ἀτρόμητος κατέβαλε τὸ Ζενὶθ μὲ 2—1.

Στὴν ΑΛΕΞ)ΠΟΛΗ: Ἡ ὁμὰς τῆς Μακεδονίας νίκησε τὴν ὁμάδα τῆς Θράκης μὲ 3—1.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΟΡΥΦΕΣ ΤΟΥ "ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ,,

«ΜΕΤΑΝΟΙΑ»

Τοῦ μίσους οἱ κρουνοὶ ἀνοῖξαν σήμερα
στὰ ἀφρισμένα τῆς ψυχῆς παλάτια,
μὲ μαῦρες πινελιες ἐθαμπωθήκανε
τῶν μυρωμένων μου ὀνείρων μάτια!

Σὰ βδέλλα τὴ μανία πίνω λαίμαργα,
ρουφῶ, ὅλο ρουφῶ μὰ δὲν χορταίνω
μέσα μου χειμαρρος ξεσπᾶ, κι' ἀλίμονο!
τὸ ρεῦμα του μὲ παιρνει ναρκωμένο.

Γλυκοῦ φωτὸς χρυσίζουσες ἀχτῖδες
φωτίζουν τὸν ἀναστατ' ἑαυτό μου,
τὸ μίσος μου κοπάζει πληγωμένο.
Σὰν ἄσωτος, γυρνῶ στὸν κύριό μου!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΖΑΝΝΗΣ
Κακόρρευμα, Μεσσηνίας

«ΒΑΣΤΑ ΟΝΕΙΡΟ ΑΚΟΜΑ»

Στὰ φτερά σου ἅρπαξέ με
κύλισε με μέσ' τὰ νέφη
στὰ οὐράνια ἀνέβασέ με,
κι' ἄφησε τὴ γῆ νὰ γνέφη
Πάρ' τὸ φῶς ἀπὸ τὸν Φοῖβο
και σκοτεινιασε τον ὅλο
μόνο ἐγὼ θελω νὰ λάμπω
στὸ γαλάζιο οὐράνιο θόλο.
Βάστα ὄνειρο ἀκόμα·
Θέλω σύννεφο νὰ γίνω
ἥλιο ἂν θὲς νὰ μὴ μὲ κάνης
μὰ τὸν Φοιβο θὲ νὰ σβύνω!
Μὴ μοῦ φεύγεις ὄνειρό μου
παρε με μαζὶ γιὰ πάντα
μὰ.. μὴ φεύγεις! μὴ μ' ἀφήνεις
μένε παντα στὸ πλευρό μου.
Χάθηκε πιὰ καὶ σπαράζω·
μ' ἄφησε στὴ μοναξιά μου
ἔρημος τὴ γῆ κοιτάζω
τώρα ποὔφυγε ἡ χαρά μου!!

ΚΩΣΤΑΣ ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΗΝ ΚΟΙΜΗΣΗ ΤΗΣ

Ὑπεραγία Θεοτόκε τέτοια μέρα
ποὺ σὲ δοξάζουν καὶ σὲ ὑμνοῦνε οἱ πιστοί,
κάμε νὰ λαμψ' ἀχτίδ' Ἀγάπης πέρα ὡς πέρα
κι' ἀπὸ τὸν κόσμο ἡ θέλησή σου ἂς ἀκουστῆ.

Ὑπεραγία Θεοτόκε ἡ Κοίμησή σου
εἶναι γιὰ μᾶς γιορτὴ μεγαλη καὶ τρανή,
κάμε νὰ λείψη ἀπὸ τὸν κόσμο ἡ ἀδικία,
νὰ δοῦμ' εἰρήνη ἀληθινή, παντοτεινή.

Ὑπεραγία Θεοτόκε ἡ Κοίμησή Σου,
εὐλογημένη κοσμοξάκουστη γιορτή,
ἂς μᾶς χαρίση τὴν πανώρηα τὴν εὐχή Σου,
ὅτι στὸ κόσμο τὸ καλὸ θὰ θρονιαστῆ!...

Λάκης Γκονόπουλος
Νέος Σκοπός, Σερρῶν

«ΜΥΣΤΡΑ!»

Μύρια προβαίνουν φτερωτὰ πνεύματα ἀπ' τὶς
(πλαγιὲς
κρατῶντας στ' ἄϋλα χέρια τους τῆς φήμης σου
(στεφάνι
καὶ μὲς ἀπ' τὰ χαλάσματα θλιμμένες Παναγιὲς
ξυπνοῦν, μοσχομυρίζοντας πανάκριβο λιβάνι

Τοῦ Ταϋγέτου οἱ σκιαρὲς καὶ ὀλάνθιστες κορ-
(φὲς
μ' ἕνα γλυκὸ ψιθύρισμα τὴ δόξα σ' ἀνυμνᾶνε
καὶ κάτω ἀπ' τὶς πλατύφυλλες, δροσᾶτες πλα-
(τανιὲς
φαντάσματα τῶν μοναχῶν σιγὰ φιδογλυστρᾶνε

Τοῦ Εὐρώτα οἱ κρυστάλλινες, φειδίσιες ρεμα-
(τιὲς
τὰ σωριασμένα ἐρείπια μὲ λύπη περιζώνουν,
κατρακυλοῦν ἀθόρυβα μὲ ἄϋλες ματιὲς
καὶ φρούρια, τιτανικὰ ὀλόγυρα στηλώνουν!...

ΝΙΚΟΣ ΕΥΘ. ΤΑΜΠΟΥΡΗΣ
(Μηλιὰ - Γρεβενῶν)

ΤΟ ΧΑΛΑΣΜΕΝΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Ἡ γκρεμισμένη στέγη σου καὶ τὸ κυρτὸ μπαλ-
(κόνι,
Τὰ τόσα ἐρειπωμένα σου κομματιαστὰ θρανία
Εἶναι μιὰ θεϊκὴ ἀρετὴ π' ἀνάερη σηκώνει
Τὸ ἐρείπιό σου χτίριο ψηλὰ στὴν κοινωνία.

Μὲς στὴ χορταριασμένη σου αὐλὴ πού 'ναι γε-
(μάτη
Μὲ πέτρες καὶ παλιόξυλα, φαντάσματα πλα-
(νιῶνται
Πολλὲς σκιὲς μικρῶν παιδιῶν μὲ φοβισμένο
(ματι
καὶ οἱ μικρὲς φωνοῦλες τους μὲ φόβο αγρι-
(κιῶνται.

Κι' ὁ γεροπλάτανος ψηλὸς — ὁ φίλος ὁ καλός
(τους
Στέκει κι αὐτὸς παράμερα, σὲ μιὰ γωνια,
(κυττωντας
Τὴν τάξη ἀπ' τὰ φαντάσματα σὰ ναναι δα-
(σκαλός τους
καὶ στὰ ψηλὰ κλωνάρια του τὶς βεργες του
(κρατῶντας.

Ἂν θὰ περάσης τὴ νυχτιὰ στὸ ἐρειπωμένο
(χτιριο
Μὲς στὰ χαλάσματα θὰ δῆς τὸ φῶς ἀπ' τὸ
(φεγγάρι
Ἐκεῖ νὰ ψάχνη μόνο του—τί θλιβερὸ μυστη-
(ριο!
Λὲς καὶ διαβάζει σιωπηλά, δειλὰ τ' Ἀλφα-
(βηταρι.
Ἔρμη ἡ βρύσοῦλα στὴν αὐλὴ στέρεψε τωρα πιὰ
Τοσες φωνούλες των παιδιῶν χαθήκανε καὶ
(πανε
Τὰ χαρωπὰ τραγούδια τους, καὶ μὲς στὴ σκυ-
(θρωπιά,
Οἱ κουκουβάγιες ἔμειναν γιὰ νὰ μοιρολογανε...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΕΛΛΟΥΝΤΟΣ
(Μαστρογιάννι Καρδίτσης)

ΝΙΑΤΑ

Ὄνειρα πλάνα μὲς τὰ χαρέμια σας πετῶ μὲ
(τὰ φτερά μου
καὶ τραγουδῶ
καντάδες μαγικες νὰ πλέξω τὴ χαρά μου
στὸν ἀργαλειὸ
Πετῶ σὰν χελιδονι μὲς τὰ πλατειά σου κάλλη
πενταμορφη νυχτιὰ
καὶ ὅλο μεθῶ μες τὸ δικό σου ἀκρογιάλι
ἐκεῖ π' ἀνθίζει ἡ χαρὰ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΙΩΣΗΦΙΔΗΣ

«ΜΕΤΑΝΟΗΣΗ»

Φωταδερὴ ξημέρωσε ἡ μέρα
—τῆς ἄγονης ζωῆς μου ἡ ζωὴ —
ἀναλαφρα ἔσκισα τὸν αἰθερα
καὶ ἄστραψε ἡ ἔρμη μου ψυχή.

Θεῖο τὸ ὅραμα — παλιὰ ζωή μου —
π' ἐδιάλυσε τὰ σκότη τὰ πυκνὰ
ξεγύμνωσε τὴν ἄσκοπη ὕπαρξή μου
μ' ἐσκέπασε τὸ πρόσωπο χαρά.

ΕΚΕΙΝΟΝ εἶδα νὰ χαμογελάη
νὰ μὲ τραβάη γιὰ τὴν ἀρετὴ
καὶ μέσ' ἀπ' τὰ ἁγιολούλουδα τοῦ Μάη
ξεκίνησα γιὰ χώρα μακρινή.

Ταξίδεψα στὴ χώρα τῆς ἀγάπης
καὶ μὲ λαχταρα σκίρτησ' ἡ καρδιὰ
τὰ δίχτυα πεταξα παλιᾶς ἀπάτης
καὶ ἔγινα ψαρὰς μ' ἁρματωσιά.

Ὦ! Θεία σημερνὴ νέα ἡμέρα
δέντρο ξερὸ ἐπότισες ξανὰ
καὶ οἱ ἀχτῖδες γύρισαν κεῖ πέρα
μὲ μιὰ τρανὴ ἀνείπωτη χαρά.

ΓΕΩΡΓΙΟΠΟΥΛΟΣ ΠΑΝ. ΙΩΑΝΝΗΣ
Μαθητὴς Γυμνασίου Μεσσήνης (Τάξη Η΄)

ΣΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΣ

Κι' ἂν φύγατε δὲν ἔπαψε
νὰ λάμπη ἡ μορφή Σας
κι' ἂν τὸ κορμί σου θάφτηκε
μένει ἡ δύναμή σας.

Μένει ὁ πυρσὸς π' ἀνάψατε
ἀπ' τοὺς παληοὺς αἰῶνες
μένουν τὸ Σούλι, ἡ Γραβιὰ
Γράμμοι καὶ Μαραθῶνες.

Κι' ἂν φύγατε μένει ἡ Ἑλλὰς
ἡ χιλιοδοξασμένη
ὅπου ποτὲ δὲν θὰ χαθῆ
γιατ' εἶναι εὐλογημένη.

Ὅλοι γι' αὐτὴν θὰ πέσωμε
γιὰ νᾶναι τιμημένη
κι' ὅποιος γι' αὐτὴν σκοτώνεται
ποτέ του δὲν πεθαίνει.

ΝΑΠ. ΣΑ·Ι·ΝΗΣ

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΑΠΟ ΟΣΑ ΔΕΝ ΠΗΡΕ... Ο ΑΝΕΜΟΣ

ΤΟ ΣΠΙΤΑΚΙ ΜΟΥ

Καὶ τὸν μεγαλυτερο ουρανοξυστη τῆς Ἀμερικης να μου δωσουν δεν το αλλαξω τὸ σπιτακι μου. Κι' εγω ὁ ἰδιος δεν μπορῶ νὰ τὸ καταλαβω πως το αγαπω τοσο πολύ. Τώρα που βρισκομαι εδῶ στην Καρδιτσα, ὁ νους μου φτερουγιζει στὸ αγαπημενο μου χωριὸ με το ωραιο σπιτακι. Καθε καλοκαιρι, αν και μοῦ προτείνουν να πάω σε ἄλλο χωριο, ὡστοσο εγὼ επιμενω νὰ παω στὸ χωριο μου. Καθε φορὰ που πηγαινω, ὅλο και νεες αναμνήσεις ξυπνοῦν. Το εκτιμω τὸ σπιτι μου ὅσο κανενας ἄλλος. Μεσα σ' αὐτὸ ἄνοιξα τὰ ματια μου και είδα το φῶς τῆς ἡμερας, ἔκανα τὰ πρῶτα βήματα και γνώρισα τ' αδέλφια μου. Αυτὸ πραγματικὰ εἶναι ἡ γενέτειρα μου.

Ἀλλα και κατι ἄλλο μὲ κάνει τοσο χαρούμενο, ὅταν βρισκωμαι κοντά του. Ἡ ὡραία του τοποθεσια, που εἶναι χτισμενο. Δὲν εἶναι ὑψηλό, δεν ἔχει πολυτελεῖς πορτες καὶ παράθυρα· μέσα του ὅμως κρύβει τοσες καὶ τοσες ἀναμνήσεις.

Ἕνας διάδρομος ὁδηγεῖ ἀπὸ τὴν αὐλόπορτα στὴν πορτα τοῦ σπιτιοῦ. Δεξιὰ κι' ἀριστερὰ εἶναι λουλούδια ἀναρριχητικα, σχηματιζοντας ἔτσι μιὰ στοά. Οἱ τριανταφυλλιές, τὸ στόλισμα τοῦ σπιτιοῦ, στεκονται σὰν νυφοῦλες καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη. Εἶναι περιτριγυρισμενο ἀπὸ τὸν κῆπο, πνιγμενο σὲ δροσερα λουλουδια. Τὰ παράθυρα καὶ οἱ πόρτες δὲν φαίνονται σχεδὸν καθολου, ἀπὸ τὸ ἀγιόκλημα. Πιὸ πέρα εἶναι ἡ καστανιὰ ποὺ ἔφτιαχνα τὴν κούνια. Συνέχεια εἶναι οἱ κερασιές, οἱ κυδωνιὲς οἱ κληματαριὲς μὲ τὰ ὡραια σταφύλια. Μιὰ συνεχὴς βοὴ ἔρχεται και φθάνει μέχρι τὸ σπίτι μου. Εἶναι ἡ βρυσούλα μὲ τὸ γάργαρό της νερό.

Ἄχ! πόσο τὸ ἀγαπω τὸ σπιτακι μου! Θέλω νὰ βρίσκωμαι πάντα ἐκεῖ, γιατὶ συχνὰ θυμοῦμαι τὴν παροιμία:

«σπίτι μου σπιτάκι μου
καὶ χρυσοκαλυβάκι μου».

ΛΟΥΚΑΣ Δ. ΝΤΕΡΕΚΑΣ
(ΚΑΡΔΙΤΣΑ)

«ΤΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ»

Σὰν πρόβλημα πολὺ στριφνὸ
ταράζει τὴν ψυχή μου,
ἡ σκεψη τοῦ «τί θὰ γινῶ;»
στὴ μελλουσα ζωή μου.
Χιλιάδες ἐπαγγέλματα
προβάλλουν στὸ μυαλό μου
καὶ δίνουν παραγγέλματα
στὸ δόλιο ἑαυτό μου.
Τὸ ἕνα λέει: «δάσκαλος»,
τὸ ἄλλο «δικηγόρος»,
κι' ἕν' ἄλλο ἀκόμη πλοίαρχος,
κι ἄλλο ἀεροπόρος.
Πελάγωσα ὁ δυστυχής!
τί νὰ πρωτοδιαλέξω;
Γιὰ πέστε μου λοιπὸν καὶ σεῖς
οἱ φίλοι μου οἱ ἀπέξω.
Μὰ ὄχι! τώρα σκέφθηκα
ποιὸς θὰ μὲ συμβουλέψη·
ναί, ὁ μεγάλος μου Θεὸς
ποὺ ξέρει κάθε σκέψη.

ΠΑΝΟΣ Α. ΜΠΑΣΚΟΥΤΑΣ
Ε΄ τάξη Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς Κορίνθου)

ΑΠΟ ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ ΑΙΘΡΙΑ

Μὲ τὸ κεφάλι στὰ χέρια γερμένο
καὶ τὴν ψυχὴ βαριὰ σὰ βουνὸ
τὰ κακὰ ποὺ στὸν κόσμο 'χω κάμει
μιὰ στιγμὴ προσπαθῶ νὰ σκεφθῶ.
Τὸ πῦρ, δρόμο ἐμπρὸς μοῦ ἀνοίγει
καὶ ὁ παράδεισος εἶν' μακρυά,
ναί! ἁμαρτωλὸς εἶμαι τὸ νιώθω
γιατ' εἶναι ἡ ψυχή μου βαρειά.
Στὸν ἄνθρωπο τοῦ θεοῦ τρέχω
καὶ μὲ κρύσταλλη φωνὴ τοῦ λαλῶ
τὶς πολλὲς ἁμαρτίες ποὺ ἔχω
καὶ τὴν ψυχή μου ἀλαφρὴ τὴν θωρῶ.

ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
Γυμνάσιο Κορώνης

«ΕΥΧΕΣ ΚΙ' ΕΛΠΙΔΕΣ»

Καράβι γοργοτάξιδο, στὰ ξένα σὰ θὰ φτάσης,
λίγη χαρὰ μὴν τὸ ξεχνᾶς γιὰ μένα ν'ἀγοράσης.
Στὸ μακρυνὸ ταξείδι σου, ἂν δῆς τὰ χελιδόνια
πέστα νὰ 'ρθοῦνε λυώσανε στὶς στέγες πιὰ
(τὰ χιόνια.
Κι' ἂν κάποια ὄχθη μακρυνὴ καράβι σὲ πλα-
(νέψη
τοῦ λογισμοῦ μου τὸ πουλὶ καὶ κεῖ θὰ σὲ γυ-
(ρέψη,
καὶ στὰ πανιά σου θὰ λαλῆ τοῦ γυρισμοῦ τὴ
(νότα:
«Γύρνα καράβι μὲ πουλιά, μὲ λούλουδα, μὲ
(χόρτα».

Θ. ΣΩΝΙΤΗΣ

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ 'απαντᾶ:

ΝΙΚΟ ΒΕΡΙΤΗ: Δὲν μπορῶ νὰ θυμοῦμαι ἂν πῆρα ἢ ὄχι τὰ γράμματα ποὺ μοῦ στέλνετε. Ἀνοίγω τριάντα φακέλλους τὴν ἡμέρα. Μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ θυμᾶμαι. Πάντως, ἂν δὲν σοῦ ἀπάντησα θὰ πῆ πὼς δὲν τὴν ἔλαβα. Γιὰ τὰ καλά σου λόγια σ' εὐχαριστῶ.

Ἐχάρηκα πολύ, ΓΕΩΡΓΙΕ ΚΟΥΒΕΛΑ, ποὺ πῆρα τὸ γράμμα σου. Σὲ βεβαιῶ πὼς εἶχα λυπηθῆ ποὺ εἶχα χάσει τὴν ἐπαφή σου!

Ἦρθε ἐγκαίρως ἡ ἀπάντησή σου ΚΩΝ. ΜΠΑΡΜΠΗ.

Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ τόσο ὡραῖο γράμμα σου ΙΩΑΝΝΗ ΒΛΑΧΟ. Εἶναι τόσο καλογραμμένο ποὺ σὲ συγχαίρω γι' αὐτό. Ὅσο γιὰ τὴν καταγγελία σὲ πληροφορῶ: Δὲν ὑπάρχει πλέον θέμα γιὰ τὸ Νίκο Γερολάνδο.

Ἔφθασε ἐγκαίρως ἡ ἀπάντησή σου ΧΡΙΣΤΟ ΣΩΤΗΡΙΟΥ ΚΟΤΡΩΝΗ καὶ σὲ συγχαίρω διὰ τὴν συμμετοχή σου στὴν ἀνοικοδόμηση τοῦ χωριοῦ σου. Μπράβο!

Θὰ ἀσχοληθῶ μὲ τὸ ζήτημα ποὺ μοῦ γράφεις ΧΡ. ΜΠΑΛΤΑ. Πάντως μὴν ἀνησυχῆς. Ἡ γῆ δὲν διατρέχει τοὺς κινδύνους αὐτοὺς ποὺ οἱ ἐφημερίδες διὰ λόγους ἐντυπωσιακοὺς γράφουν. Οἱ «Ἀθλιοι» ἔχουν τόσες πολλὲς φορὲς δημοσιευθῆ ὥστε δὲν νομίζω ὅτι θὰ πρέπει νὰ εἶναι τὸ νέο μυθιστόρημα τοῦ περιοδ.κοῦ μας.

Ε. ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΕ, μοῦ γράφεις: «Μιὰ καὶ γίνεται τόσος θόρυβος γιὰ τὸ ἐπίμαχο ζήτημα τοῦ ἐξωφύλλου, νομίζω ὅτι εἶναι μιὰ εὐκαιρία νὰ ἐκθέσω καὶ ἐγὼ τὴν γνώμη μου: Θὰ προτιμοῦσα λοιπὸν ἀντὶ ζωγραφικῆς νὰ ἔμπαιναν φωτογραφίες. Ἔχω τὴν γνώμη πὼς αὐτὸ θὰ ἦταν μία ὁριστικὴ λύσις. Τοποθεσίες τῆς πατρίδας μας, σκηνὲς ἀπὸ διάφορες Παιδοπόλεις, εἶναι θέματα ποὺ συγκινοῦν τὸν καθένα. Ἔχρωμες ἀκαδημαϊκὲς φωτογραφίες εἶναι ὅ,τι πρέπει. Ἐσεῖς τί λέτε;» Κατ' ἀρχὴν συμφωνῶ μαζί σου. Θὰ προτιμοῦσα ὡραῖες φωτογραφίες παρὰ τὴ ζωγραφική. Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως ἐπικρατεῖ ἡ γνώμη ὅτι πρέπει νὰ μπαίνουν εἰκόνες. Καὶ συμμορφούμαι πρὸς τὶς ἀπόψεις τῆς πλειοψηφίας. Ὀφείλουμε ὅμως νὰ ὁμολογήσουμε — κι' ἐσὺ κι' ἐγὼ — πὼς οἱ τελευταῖες εἰκόνες ποὺ δημοσιεύονται ἐδῶ καὶ μερικοὺς μῆνες εἶναι πραγματικὰ περίφημες.

Μοῦ γράφεις ΜΙΝΑ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ἀπὸ τὸ Διδυμότειχον: «Σοῦ γράφω γιὰ νὰ σὲ συγχαρῶ καὶ νὰ ἐκφράσω τὸν ἐνθουσιασμό μου γιὰ τὸ ἐκλεκτὸ περιεχόμενό σου. Εἶμαι ἐνθουσιασμένη γιατί βρῆκα τὸ περιοδικό, ποὺ ἀπὸ καιρὸ ζητοῦσα. Γιατὶ στὶς ἐλεύθερες ὧρες μου πάντα ἤθελα νὰ διαβάζω κάτι, ποὺ νὰ συνδυάζη «τὸ τερπνὸν μετὰ τοῦ ὠφελίμου» κι' αὐτὸ τὸ βρῆκα σὲ σένα. Εἶσαι τὸ περιοδικὸ ποὺ ὀνειρεύτηκα. Ἡ πραγματοποίηση τῶν ὀνείρων μου. Στὶς σελίδες σου βρίσκω ὅ,τι καλὸν καὶ ὠφέλιμον. Ὅσο περισσότερο σὲ διαβάζω τόσο περισσότερο μὲ τραβᾶς κοντά σου. Τί ἄλλο λοιπὸν θὰ μποροῦσα νὰ σοῦ γράψω ἀπὸ τὸ νὰ σοῦ ἐκφράσω τὸ εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα προσφέρεις καὶ ἀπὸ τὸ νὰ σοῦ ὑποσχεθῶ πὼς νὰ νοιασθῶ θὰ σοῦ φανῶ κι' ἐγὼ χρήσιμη εἰς ἔνδειξιν εὐγνωμοσύνης;» Σ' εὐχαριστῶ, ἀγαπητή φίλη. Καὶ ὅπως λέει καὶ ἡ λαϊκὴ παροιμία «ὁ λόγος σου μὲ χόρτασε καὶ τὸ ψωμί σου φά'» το.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ ΘΕΟΔΩΡΟΥ: Πολὺ μὲ συγκίνησε τὸ γράμμα σου καὶ σ' εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ τὰ τόσο καλά σου λόγια. Μπράβο. Τὰ λὲς καὶ ὄμορφα καὶ σωστά.

ΚΩΝ. ΤΣΟΥΚΝΙΔΑΝ: Κάθε ἀναγνώστης ἀλλὰ καὶ κάθε φίλος τοῦ περιοδικοῦ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ στέλνη καὶ διηγήματα καὶ μυθιστορήματα. Καὶ ἂν μπορῆ ἂς τὰ «ἰχνογραφῆ». Προτιμῶ σινική μελάνη.

Δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ ΒΟΥΛΓΑΡΟΚΤΟΝΕ, ποιὰ γράμματα δικά σου πῆρα. Πάντως ἐκεῖνα μὲ τὰ λεφτὰ δὲν τὰ πῆρα. Ἐκεῖνο ποὺ εἶναι βέβαιο εἶναι ὅτι τὰ γράμματα δὲν χάνονται στὰ γραφεῖα μας. Ἂν χάνωνται, χάνονται στὰ ταχυδρομεῖα. Γι' αὐτὸ νὰ εἶσαι βέβαιος. Φρόντισε σὲ ποσακαλῶ, ἄλλη φορὰ ὅταν στέλνης λεπτὰ νὰ τὰ στέλνης τουλάχιστο ἢ μὲ ἐπιταγή, ποὺ τότε θὰ τὰ πάρω σίγουρα ἢ σὲ συστημένο γράμμα μὲ τὰ γραμματόσημα ἀπὸ πίσω.

Πραγματικὰ ἔνοιωσα ἕνα εὐχάριστο ξάφνιασμα ποὺ πῆρα γράμμα σου ἀγαπητέ μου φίλε ΑΓΓΕΛΕ ΦΩΤΟΣ. Πρέπει νὰ εἶσαι βέβαιος πὼς πάντα μὲ συγκίνηση διαβάζω ἔστω καὶ τὰ ὀλιγόλογα γράμματα τῶν φίλων μου.

Σὲ χρεώσα ΖΟΡΟ μὲ 1300 δρχ. Ἐλπίζω πὼς στὴν κατασκήνωση θὰ περάσης πολὺ καλά.

ΑΔΕΛΦΑΚΙΑ: Θὰ καταβάλλω κάθε προσπάθεια γιὰ τὸ περιοδικό. Ἐλπίζω πὼς ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἑξῆς θὰ τὸ παίρνετε ἐγκαίρως. Γιὰ τὰ τόσα καλά σου λόγια θερμὰ εὐχαριστῶ.

Πρῶτα - πρῶτα ΙΩΣΗΦ ΣΤΕΡΓΙΟΥ σ' εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ τὰ τόσο καλά σου λόγια καὶ πολὺ περισσότερο γιὰ τὴν προαιρετική σου εἰσφορὰ τῶν 500 δραχμῶν (66—69). Χαίρω πολὺ ποὺ πέτυχες στὰς εἰσιτηρίους ἐξετάσεις τῆς Κονίτσης. Ὅσο γιὰ τὸν Καμπαλλέρο σὲ πληροφορῶ ὅτι ἀπὸ ὅ,τι διεπίστωσα προσωπικῶς ξαίρει νὰ ζωγραφίζη. Κάποτε μιὰ καλλιτεχνικὴ ἀντιγραφὴ δὲν εἶναι ἐλάττωμα. Ὡστόσο δημοσιεύω ἐδῶ τὴν καταγγελία σου ὅτι ἡ «Φιλέρημος» τῆς Ρόδου ποὺ τὸ δημοσίευσα ἦταν ἀντιγραφή, ὅπως λές, ἀπ' τὸ περιοδικὸ «Χαρούμενο σπίτι». Ἀλλὰ ποίου Ἰουνίου; 1953; Τότε, σὲ πληροφορῶ ὅτι δὲν εἶναι ἀντιγραφή γιατὶ ἐγὼ αὐτὸ τὸ σκίτσο τὸ εἶχα πρὸ τοῦ Ἰουνίου.

Ἕνας νέος μοῦ γράφει ἀπὸ τὸ Ζηρὸ καὶ μοῦ ζητεῖ τὸ 25 26 καὶ 30 τεῦχος. Εἶναι αὐτὸς ποὺ ποὺ ἐπαναλαμβάνει πολλὲς φορὲς τὴ φράση «Κυρ. Ἀρχ.». Τὸν παρακαλῶ νὰ μοῦ ξαναγράψη καὶ νὰ βάλη τὸ ὄνομά του καὶ τὸ ἐπώνυμό του.

Πρῶτα - πρῶτα, φίλε ΠΑΝΘΗΡ, καλὴ ἡ φωτογραφία σου τῶν Μετεώρων ἀλλὰ δὲν μὲ ἐξυπηρετεῖ. Δὲν θὰ βγῆ καλὰ κλισέ. Ὅσο γιὰ τὸ λάθος τοῦ σκίτσου, τί νὰ γίνη; Καμμιὰ φορὰ κάτι τέτοια λάθη εἶναι μοιραῖα καὶ ἀναπόφευκτα. Σημειώνω ὅτι τὸ σκίτσο μὲ τὴν λεζάντα «Ἔλατος» ἔπρεπε νὰ ἔχη τὴ λεζάντα «Ἀλφαβηταγαμόδελτας». Μπορεῖς νὰ μοῦ ξαναστείλης τὰ «ὅσα πῆρε ὁ... ἄνεμος»! Καὶ βέβαια μπορεῖς νὰ τὴν δώσης ὅπου θέλεις τὴν συνδρομή σου ποὺ πῆρες ὡς βραβεῖο γιὰ τὸν Τρωϊκὸ Πόλεμο. Χαίρω πολὺ γιὰ τὴ φιλία σου μὲ τὸν Τροβαδοῦρο. Ἐπίσης σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ γράψης ξεχωριστὴ ἐπιστολὴ γιὰ τὸν «ΝΤΙΜΙ» καὶ ἐγὼ θὰ τοῦ τὴν δώσω.

Δὲν παίρνουμε ΝΙΚΟΛΑΕ ΛΑΣΗΘΙΩΤΑΚΗ, χρήματα γιὰ τὴ δημοσίευση ποιημάτων. Συνεπῶς τὶς 2000 τὶς κρατῶ στὴ διάθεσή σου καὶ γράψε μου τί θέλεις νὰ γίνουν. Σὲ παρακαλῶ ἄλλη φορὰ μὴν μοῦ γράφης ὅλα μαζί, ποίημα, ἐρώτηση κλπ. Τὸ σκίτσο δὲν λέει τίποτε. Ἐπὶ πλέον μὲ μολύβι.

Δὲν εἶναι οὔτε σωστὸ οὔτε καλὸ αὐτὸ ποὺ κάνεις ΕΥΑΓΓΕΛΕ ΖΩΗ. Μοῦ γράφεις τόσα πράγματα μὲ αὐτὰ τὰ μολύβια τῆς χημικῆς μελάνης ποὺ βγάλαν καὶ τὰ γράμματα ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τοῦ χαρτιοῦ. Καὶ γράφεις καὶ στὶς δύο ὄψεις. Ἔτσι κυριολεκτικῶς στραβώθηκα νὰ τὰ διαβάσω. Ἔπειτα σὲ κάθε ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ κυριολεκτικῶς ἀδιάβαστα χαρτιὰ βάνεις ἀπὸ μιὰ τζίφρα καὶ ἐνῶ ποέπει νὰ ἀνατρέξω στὸ φάκελλο καὶ νὰ ξαναγράψω πέντε φορὲς τὸ ὄνομά σου. Καὶ σὲ ρωτῶ: Τὸ βρίσκεις σωστὸ αὐτό; Μὲ εὐχαρίστηση ἰδιαίτερη ἔμαθα ὅτι πᾶς στὸ χωριὸ σου μὲ ἄδεια.

Ἐν τάξει ΝΙΚΟ ΠΑΣΒΑΝΤΗ. Μπαίνουμε πιὰ σὲ μιὰ τάξη ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῶν συνεργασιῶν. Τὴν ἀπάντηση γιὰ τὴν συνεργασία σου θὰ τὴν πάρης ἀπὸ τὴν Κριτικό.

Ὁ ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΡΕΝΟΥΑΡ μοῦ γράφει: «Εἰς τὴν στήλην «Μὲ ἐρωτοῦν καὶ ἀπαντῶ» τοῦ τεύχους 87 τοῦ περιοδικοῦ, εἰς ἐρώτησιν τοῦ Νικ. Βανδώρου «τί εἶναι τὸ τρεμόσβυσμα τῶν ἄστρων καὶ γιατί τὸ φαινόμενο αὐτὸ δὲν παρατηρεῖται σὲ ὅλα τὰ ἀστέρια», δώσατε μία ἀπάντηση ἡ ὁποία δὲν συμφωνεῖ καθόλου μὲ τὸ ἐγχειρίδιον τοῦ Γυμνασίου τῆς Κοσμογραφίας. Λέγατε ὅτι ἐπειδὴ τὰ ἀστέρια εἶναι μεγάλοι ὄγκοι οἱ ὁποῖοι καίονται καὶ φλέγονται, δίδουν φῶς τὸ ὁποῖον τρεμοσβύνει. Δηλαδὴ ὅτι οἱ φλόγες εἶναι ἐκεῖνες ποὺ προκαλοῦν τὸ τρεμόσβυσμα. Τώρα σᾶς μεταφέρω πιστῶς τὰ ὅσα λέει ἡ Κοσμογραφία τοῦ Γυμνασίου τοῦ κ. Ν. Νικολόου. «Τὸ φῶς τῶν ἀπλανῶν δὲν εἶναι ἤρεμον, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἔχει μία τρομώδη κίνησιν. Ἡ κίνησις αὐτὴ λέγεται στίλβη. Ἡ στίλβη εἶναι φαινομενικὴ καὶ συνεχὴς παραλλαγὴ τῆς λαμπρότητος, ἐνίοτε δὲ καὶ τοῦ χρώματος τῶν ἀστέρων. Προκαλεῖται δὲ ἡ παραλλαγὴ αὕτη ὑπὸ τῆς γηΐνης ἀτμοσφαίρας κατὰ τὴν δ' αὐτῆς δίοδον τῶν φωτεινῶν ἀκτίνων τῶν ἀστέρων. Εἶναι δὲ μεγαλυτέρα, ὅταν ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι τεταραγμένη καὶ μικροτέρα, σχεδὸν μηδαμινή, ὅταν ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι ἤρεμος». Περιμένω λοιπὸν μία ἀπάντηση καὶ ἐγώ».

Δὲν διαφέρει ἡ δική μου ἀπάντηση. Ἂν δὲν ἦταν ἡ δική μας ἀπάντηση ὀρθή, τότε γιατί οἱ ἑτερόφωτοι δὲν τρεμοσβύνουν; Εἶναι ἡ ἀκτινοβολία ὅλων αὐτῶν τῶν φώτων ποὺ προκαλεῖ διὰ μέσου τῆς ἀτμοσφαίρας αὐτὸ τὸ τρεμόσβυσμα. Ἂν ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτο ὁ μόνος παράγων τοῦ τρεμοσβύσματος αὐτοῦ, τότε θὰ ἔποεπε νὰ τρεμοσβύνουν καὶ οἱ ἀπλανεῖς.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλά σου λόγια ΝΙΚΟΛΑΕ ΚΙΓΜΑ.

Δὲν εἶναι ἀξιόλογος ἡ ἐνίσχυση τοῦ περιοδικοῦ ἀπὸ τὶς πεννομαχίες ὅπως δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ σκοπός τους ΣΑΡΔΕΛΟΟΥΡΑ. Σκοπός τους εἶναι ἡ ἐπικοινωνία τῶν φίλων μου καὶ τὸ ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς καλῶς ἐννοουμένης συμπεριφορᾶς ἀλληλοπείραγμα.

ΨΙΝ ΤΗΣ ΔΡΥΟΣ: Δὲν μοῦ λὲς γιατί συγκεκριμένα κατηγορᾶς τὸν Τζαμτζόγλου; Γράψε μου. Γιὰ τὴν προαιρετικὴ εἰσφορὰ τῶν 4000 δραχ. (66—52) θερμὰ εὐχαριστῶ.

Ὄχι, ΙΩΑΝΝΗ ΑΓΝΑΝΤΟΠΟΥΛΕ. Δὲν πῆρα τὸ γράμμα σου. Δὲν μοῦ παράπεσε. Γιατὶ ὅλα τὰ γράμματα τὰ προσέχω ἰδιαιτέρως. Φροντίζετε αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ γράμματα νὰ τὰ στέλνετε συστημένα. Σὲ χρεώνω γιὰ τὸ ἀντίτιμο τῶν ἀγγελιῶν ποὺ σοῦ δημοσιεύω. Λογάριασέ τες μόνος σου.

ΑΙΓΙΩΤΗ σὲ χρεώνω μὲ 1500 δραχμὲς γιὰ τὶς ἀγγελίες.

Χαίρω πολὺ ποὺ σὲ κάνω φίλο ΜΙΧΑΛΗ ΜΗΤΡΑ.

Τὸ ψευδώνυμο ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΣ ποὺ μοῦ ζήτησε φίλος μου, τὸ ἔχει ἄλλος. Τοῦ ἐνέκρινα τὸ ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΡΟΣ. Ἂν δὲν τοῦ ἀρέση ἂς ζητήση τὴν ἀλλαγή του.

Πῆρα τὴ συνεργασία τῶν φίλων μου: Ζωὴ Μαρλά, Νίκου Βερίτη, Γεωργίου Κουβέλα, Χαρ. Μπάλτα, Ἰωάννη Ἀγναντοπούλου, Χρίστου Κίτσιου, Περικλῆ Λεύκα, Γεωργίου Εὐαγ. Ἀραβανῆ, Μίνας Βασιλείου, Ἰωσὴφ Στεργίου, Λάκη Γκονόπουλου, Παν. Παραδιά, Στ. Π. Τσιάκα, Ὀμορφῆς Νεράϊδας, Στεφ. Δερβέναγα, Αὐγερινοῦ καὶ Πούλιας, Μάκη Κρινόπουλου, Ἀθ. Παπαμάνου, Γεωργίου Δημ. Μπέγκα, Ἀπ. Κων. Παπαγιαννόπουλου, Κων. Πασβάντη, Περικλῆ Λεύκα, Νίκου Αὐγινοῦ, Θεοπούλας Παπαδοπούλου, Κυρ. Ἀντωνιάδη, Παν. Κανελλοπούλου, Ἀθ. Δ. Παλιούρα, Νικ. Π. Πουρσαλίδη, Συμ. Καραμανίδη, Χρ. Μεκερόζη, Ἀλ. Χατζηγεωργίου, Ντίνας Μεταξᾶ (γιὰ ὅ,τι μὲ ρωτᾶς θὰ πάρης ἀπάντηση ἀπὸ τὴν Κριτικό), Ν. Σαΐνη, Δάφνη τοῦ Εὐρώτα, Δ. Π. Καραθάνου Κλεάνθη Ρόσση, Ἰωάννη Π. Γεωργοπούλου καὶ Πάνου Κ. Παπατσώρη.

Πῆρα καὶ διαβίβασα στὴ Διεκπεραίωση τὶς ἐπιστολὲς τῶν φίλων μου: Ἀθανασίου Γώγου, Στεργίου Βίττη (*), Κας Μαρίας Ἀντ. Γκαγκαουδάκη (*), Χ. Γ. Δημοπούλου, Ἀνδρέου Παπαλαζάρου (*), Γεωργίου Θεοδοσίου, Ἀργυρίου Καρβουντζῆ, Η. Καλούσιου, Σωτηρίου Στασινοῦ, Μάσκου Μόσκου, Νικολάου Ματσάκη (σὲ εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σου λόγια), Δ. Καραδῆμου (εὐχαριστήθηκα πολὺ ποὺ πῆρα γράμμα ἀπὸ σένα τὸν παλιὸ τρόφιμο τῆς Παιδοπόλεως Ρόδου), Πελοπίδα Μοτσοβολέα (τὸ ποίημά σου γραμμένο στὸ ἴδιο χαρτὶ μὲ τὴν Διεκπεραίωση, δὲν ἔληφθη ὑπ' ὄψη), Ἀνδρέα Κοκοτσάκη, Ἰωάννη Π. Φωτιάδη, Γεωργίου Γερούλη (*), Ἐπαμ. Γερούλη (*), Γεωργ. Γάρδου (*), Θωμᾶ Χαλικιᾶ, Γεωργίου Παρασκευαΐδη, Στέλλας Λιτοπούλου (εὐχαριστῶ), Ἰωάννη Παπαδοπούλου, Θεοπούλας Παπαδοπούλου, Κων. Βασιλείου, Ἀθ. Ἐπ. Γώγου, Γ. Ζωγραφάκη, Στεφ. Δημ. Σταύρου, Δημ. Σχολείου Τσέλιρχου Χαλκιδικῆς, Ἀντ. Γαϊτάνη, Νικ. Πουρσαλίδη, Μ. Μ. Φουρίδη, Δ. Γιαννάκη, Βασ. Βασιλειάδη (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σου λόγια), Παναγ. Δελιακίδη, Α. Μ. Μπουσμαλῆ (εὐχαριστῶ), Τ. Α. Τσιανταφύλλου, Ἀγαθαγγέλου Σταυροπούλου καὶ Ἀθ. Ν. Νασούλα (*), Χρίστου Ἠπειρώτη καὶ Πέτρου Δ. Παππᾶ.

Πῆρα τὰ σκίτσα τῶν φίλων μου: Ν. Βερίτη (καλά), Ζ. Ρενουὰρ (καλά. Γιατὶ ἄργησες τόσο πολύ;), Μάϊκελ (καλά), Ἄγγελος Φωτὸς (καλά), Ντολορὲς (καλά. «Ἄλλαξε μελάνη»), Αἰ. (καλούτσικα), Α. Λαουτζίκου (καλούτσικα), Γ. Καραβάνη (καλούτσικα), Ν. Σαΐνη (καλούτσικο), Ἰωάννα Κ. Μπαξεβάνη (καλά), Λ. Ντὰ Βίντσι (καλά).

Πῆρα τὶς ἀπαντήσεις στὸ Διαγωνισμὸ τῶν φίλων μου: Γεωργίου Μπαχτσίρογλου (83, 84, 85), Μακρῆ Σάββα Πολυχρονίου (85), Χρίστου Κοτρώνη (82 83, 84, 85), Ἰωάννη Βλάχου (85), Κων. Μπαρμπῆ (85), Μιχ. Π. Καλλαρᾶ (85), Ἀλεξ. Βοατσάλη (84, 85), Μιλτιάδη Διαμαντοπούλου (82 - 85), Ἡρακλῆ Μπεμπιπέρη (85), Μενελάου Νικέλλη (84 - 85), Κων Π. Κυριαζῆ (82 - 85), Εὐαγγέλου Ζώη (84 - 85), Μὴ ὑπογράφοντος (84 - 85), Ἀπ. Κ. Παπαγιαννοπούλου (84 - 85), Σπύρου Τσιμῆ (84 - 85), Εὐαγγέλου Φωτοπούλου (85), Ἀθανασίου Παπαμάνου (85), Ἰωάννου Καραγιάννη (82 - 85), Γ. Χρυσικοῦ (85).

Πῆρα τὶς Σπαζοκεφαλιὲς ποὺ μοῦ ἔστειλαν οἱ φίλοι μου: Ἰωσὴφ Στεργίου, Νικ. Πουρσαλίδης, Βασ. Σ. Βενέτης, Μιχ. Τόφας, Γεώργιος Δημ. Μπέγκας, Πέτρος Κρικέλης, Δ. Μεμᾶς καὶ Χ. Μπάμπης, Δ. Ἀλεξ. Ἀνδρῆς καὶ Χ. Κορέντης, Μιχ. Κρινόπουλος, Μάκης Κρινόπουλος, Ὀρέστης Δημ. Τσιαμούρας, Κένταυρος Χειρῶν, Κορυνθία Πρ. Χρυσικοπούλου, Ν. Κρεμμυδᾶ, Ἰωάννη Γεωργιοπούλου καὶ Ἀνδρ. Παπαλαζάρου.

Πῆρα καὶ διαβίβασα στὸ Φιλοτελιστὴ τὶς ἐπιστολὲς τῶν φίλων μου: Νίκου Βερίτη, Κων. Καλφιώτη.

Πῆρα καὶ διαβίβασα στὸν ἀθλητικὸ συντάκτη τὶς συνεργασίες τῶν φίλων μου: Χαρ. Μπάλτα, Ἀγνώστου ἀπὸ ἄγνωστο τόπο (Μακεδονία Κεραυνός), Γ. Π., Δημήτρη Παλιούρα, Ψὶν ὁ τῆς Δρυός, Θ. Μπομποτίνη, Κ. Π., Κένταυρου Χείρωνος, Ν. ΝΤΕΣ καὶ Ἀνδρέα Παπαλαζάρου.

Πῆρα τὰ «Γιὰ νὰ γελάτε» τῶν φίλων μου: Κων. Καλφιώτη, Ἰωσὴφ Στεργίου, φίλου μου μὴ ὑπογράφοντος (τὸ ἀστεῖο σου ἡ Στέλλα ἔφυγε γιὰ τὴν κατασκήνωση), Θ. Μπομποτίνη, Κενταύρου Χ., Ν. Κρεμμυδᾶ.

Διαβίβασα Α. ΜΠΟΜΠΟΤΙΝΗ στὸν Μπάρμπα - Μήτρο τὸ γράμμα σου.

Σ' εὐχαριστῶ ΦΩΤΗ Θ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΠΟΥΛΕ γιὰ τὰ καλά σου λόγια καὶ γιὰ τὴν προαιρετική σου εἰσφορὰ τῶν 3.000 (66—80).

Ὄχι ΓΑΛΑΖΙΑ ΤΟΥΛΙΠΑ ὁ ἐξάψαλμος ἡ Ντολορὲς κι' ὁ Ροδόπουλος δὲν ἔφυγαν ἀπὸ τὸ

περιοδικό, ὁ Ροδόπουλος μάλιστα εἶναι ἐκ τῶν τακτικῶν μου συνεργατῶν ἐμφανίζεται ὅμως μὲ ψευδώνυμο.

Ἀπὸ τοὺς Βασίλειον Τσουγκριάνην καὶ Χρῖστον Κιρκιντᾶνον ἔλαβα τὸ πάρα κάτω γράμμα: (Καστρὶ—Κυνουρίας). Τὴν πρωΐαν τῆς σήμερον ἐπικρατούσης κακοκαιρίας καὶ πνέοντος ἰσχυροῦ ἀνέμου προέκυψε, εἰς τὴν θέσιν «Ξεροκάμπι», παρὰ τὰς ὑπωρείας τοῦ Πάρνωνος σφοδρὰ βροχὴ... χειρογράφων. Ὡς ἐγνώσθη ἅπαντα ἀπηυθύνοντο πρὸς ὑμᾶς. Ἐγνώσθη προσέτι ὅτι ἅπαντα ἦσαν φιλολογικαὶ συνεργασίαι ἀναγνωστῶν τοῦ «Σ.Τ.Π.». Αἱ πλεῖσται τούτων ἦσαν ἀντιγραφαί. Ἐπίσης πολλαὶ γραμμέναι μαζὶ μὲ «σπαζοκεφαλιές», «σκίτσα», «Γιὰ νὰ γελᾶτε» κ.λ.π. ἀπετέλουν σωστὸν κυκεῶνα. Αὐτόπται μάρτυρες ἰσχυρίζονται ὅτι τὸ σμῆνος τῶν χειρογράφων ἐταξίδευεν ἀ π ὸ ρ υ τ ῆ ρ ο ς εἰς τὸν αἰθέρα, ἔχον ὁπωσδήποτε ἀφετηρίαν τὰς Ἀθήνας. Οἱ κάτοικοι τῶν πέριξ ἔντρομοι θεωροῦν τὸ γεγονὸς ὡς κακὸν οἰωνὸν προάγγελον συμφορῶν. Ὅθεν παρακαλεῖσθε ὅπως ἀποστείλετε ἁρμόδιον (καὶ οὐχὶ Ἀριστογείτονα) ἵνα ἐπιληφθῆ τοῦ ζητήματος καὶ παραλάβη τὰ ἐν λόγῳ χειρόγραφα καθ' ὅσον θεωροῦνται ὕποπτα ὡς δραπετεύσαντα λάθρα ἐκ τῆς καλάθου...». Γκράτσια πρὸ λ' ἀββίζο ὅπως λένε καὶ οἱ... φίλοι μας οἱ Ἰταλοί.

Πῆρα τὶς ἐπιταγὲς τῶν φίλων μου Δημητρίου Κοσμίδη, Γεωργίας Παρασκευαΐδη, Ἰωάννη Φωτιάδη, Γεωργίου Ζωγραφάκη, Γεωργίου Γούλ α, Δημ. Μητσιμπόνα, Τρ. Τριανταφύλλου, Βασ. Γκαλίτσου καὶ Ἀθαν. Μπουμαλῆ.

ΧΡΙΣΤΟΝ ΚΙΡΚΙΝΤΑΝΟ: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ τόσο καλά σου λόγια, λυποῦμαι ὅμως ποὺ δὲν μπορῶ νὰ ἀνταποκριθῶ πρὸς τὸ παρὸν εἰς τὴν εὐγενική σου αἴτηση. Καλλίτερα νὰ μᾶς διαβάζουν παρὰ νὰ μᾶς... βλέπουν!

Ν. ΛΑΣΗΘΙΩΤΑΚΗΝ: Στὴ Σχολὴ Ἐμποροπλοιάρχων γίνονται δεκτοὶ γιὰ τὴν Α΄ τάξη αὐτοὶ ποὺ ἔχουν ἐνδεικτικὸ Δ΄ τάξεως Γυμνασίου καὶ ἡλικία ὄχι μεγαλύτερη ἀπὸ 17 χρονῶν. Ἐξετάζονται στὰ μαθήματα: Ἐκθέσεως, Ἱστορίας, Πρακτικῆς Ἀριθμητικῆς, Γεωμετρίας, Γεωγραφίας, Ὀρθ. γύμνασμα εἰς Ἀρχ. Ἑλληνικά. Οἱ ὑποψήφιοι πρέπει νὰ καταβάλουν 600.000 δρχ. μηνιαίως καὶ εἶναι οἰκότροφοι. Τώρα ἔχει λήξει ἡ προθεσμία τῶν δικαιολογητικῶν. Ἐκτὸς αὐτοῦ ἡ ἡλικία καὶ ἡ τάξη εἰς τὴν ὁποίαν φοιτᾶς δὲν σοῦ ἐπιτρέπουν νὰ διαγωνισθῆς ἐφέτος.

Διαβιβάσθηκε ΡΙΝ - ΤΙΝ - ΤΙΝ τὸ γράμμα σου στὴ διοικοῦσα ἐπιτροπὴ τῶν ἐντεταλμένων κυριῶν.

Τὸ ψευδώνυμό σου, ΚΩΝ. ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΕ, ἔχει ἐγκριθῆ. Ἀπορῶ μάλιστα πῶς ἀνησύχησες. Δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς ποὺ πῆρα τὸ γράμμα σου. Σὲ χρεώνω μὲ 4000 δραχμές.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ὡραῖο σου γράμμα ΟΛΥΜΠΙΤΑΚΙ. Ἦταν τόσο ὡραῖο, κρῖμα ὅμως ποὺ ὅπως εἶναι γραμμένο μαζὶ μὲ τὶς ἀγγελίες κλπ. δὲν μπορῶ νὰ τὸ χρησιμοποιήσω ὅπως τοῦ ἄξιζε. Ἂς ἐλπίσω πὼς ἄλλη φορὰ τὰ ὡραῖα αὐτὰ γράμματα θὰ τὰ γράφης ξεχωριστὰ ἀπὸ τὶς Πεννομανίες καὶ τὴν αἴτηση ψευδωνύμου.

Ἔχεις δίκιο, ἀπόλυτο δίκιο, ΓΙΩΡΓΟ ΤΣΑΜΠΟΥΡΗ. Τὰ βιβλία τὰ δεύτερη φορὰ τὰ ἔχω ὅλα στὰ χέρια μου. Θέλω νὰ τὰ στείλω μόνος μου. Καὶ... μπλεγμένος καθὼς εἶμαι δὲν εὐκαίρησα.

Μοῦ γράφεις ΔΑΦΝΗ ΤΟΥ ΕΥΡΩΤΑ: «Ἴσως δὲν εἶμαι ἁρμοδία σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, κι' ἴσως σεῖς νὰ τὸχετε κιόλας σκεφθῆ... Πάντως εἶμαι τῆς γνώμης νὰ γίνη ἔρανος καὶ μεταξὺ τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ περιοδικοῦ, καὶ δὴ τῶν ψευδωνυμούχων, γιὰ νὰ συντρέξουμε ὅσο μποροῦμε κι' ἐμεῖς τὰ βασανισμένα ἀδέλφια μας τῶν Ἰονίων. Ἂν τὸ ἐγκρίνετε σεῖς κ. Ἀρχισυντάκτα, ποὺ ἔχετε ἀποδειχτῆ τόσο δραστήριος ὡς τώρα, θέσατέ το εἰς ἐφαρμογὴ καὶ θὰ μᾶς βρῆτε πρόθυμους συμπαραστάτας... Ὁ Θεὸς ἂς σᾶς δείξη ποιὸ εἶναι τὸ σωστό...» Δὲν θὰ ἤθελα νὰ ἀνοίξω ἔρανο γιὰ τοὺς σεισμοπλήκτους ἀπὸ τὸ περιοδικό. Ἂς δώση ὁ καθένας στοὺς ἐράνους ποὺ γίνονται. Καὶ ἂς εἶναι βέβαιος πὼς προσφέρει μιὰ μεγάλη ὑπηρεσία στοὺς πολυβασανισμένους κατοίκους τῶν τριῶν σεισμοπλήκτων νησιῶν.

Σ' εὐχαριστῶ, Δ. Π. ΚΑΡΑΘΑΝΟ, γιὰ τὸ τόσο εὐγενικό σου γράμμα. Μὲ συνεκίνησε βαθειά. Εἶναι γιὰ μένα μιὰ ἱκανοποίηση ἡ ἔκφραση αὐτὴ τῶν αἰσθημάτων τῶν φίλων μου.

Γιὰ βιβλιοδεσία ἔχουμε γράψει ξανὰ ΙΩΑΝΝΗ ΧΡ. ΜΙΧΑΛΑΙΝΑ. Ἴσως ξαναγράψουμε ὅταν τελειώση ὁ τόμος.

ΝΙΚΟΛΑΕ ΣΗΦΑΚΗ: Μπορεῖς νὰ μοῦ γράψης ὅ,τι θέλεις γιὰ τὸν θαυματουργὸ Ἅγιο Κύριλλο τοῦ χωριοῦ σου.

Σοῦ ἀπαντῶ ἐγὼ ἀντὶ τοῦ Φιλοτελιστῆ ΚΛΕΑΝΘΗ ΡΟΡΡΗ: Τὰ ἀσφράγιστα γραμματόσημα ἔχουν μεγαλύτερη ἀξία ἀπὸ τὰ σφραγισμένα. Καὶ μεταξὺ τῶν σφραγισμένων τὰ πιὸ καθαρά. Πραγματικὰ ὅταν ἕνα γραμματόσημο εἶναι ἐφθαρμένο δὲν ἔχει ἀξία.

Παρακαλῶ τοὺς ΧΡ. ΜΕΚΕΡΟΖΗ καὶ ΖΩΗ ΜΑΡΛΑ νὰ μοῦ γράψουν τὴν ἰδιότητά τους: Εἶναι νέοι ἢ μεγάλοι;

Διαβίβασα ΔΗΜΗΤΡΗ ΑΓΓΕΛΙΣΟΠΟΥΛΕ τὴν ἐρώτησή σου στὸν συνεργάτη μου «Τὸ Πιόνι».

Εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴν σοῦ ἀπήντησα· ΓΕΩΡΓΙΕ ΛΑΛΙΟ. Πάντως ὅπως γράφεις καὶ ὅπως βάνεις τὴν ὑπογραφή σου δὲν ἀποκλείεται νὰ εἶσαι καὶ σὺ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ πῆρες ἀνωνύμως. Γιατὶ βάνεις μιὰ τζίφρα καὶ πρέπει νὰ καταφύγω στὸ φάκελλο γιὰ νὰ βρῶ πῶς εἶναι τὸ ὄνομά σου. Ὅταν ἡ ὑπογραφὴ εἶναι δυσανάγνωστη, τότε κάτω ἀπὸ τὴν ὑπογραφὴ καθαρογράφεις τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπώνυμό σου. Ἔπειτα σ' αὐτό σου τὸ γράμμα στὴ μιὰ σελίδα γράφεις, στὴν ἄλλη ποίημα, στὴν συνέχεια ἐρωτήσεις. Καὶ νὰ πῆς πὼς δὲν εἶχες χαρτὶ καὶ ἔκανες οἰκονομίες; Ἔτσι γιὰ νὰ μὴ γράφετε ξεχωριστὰ τὸ κάθε θέμα, γιὰ νὰ μὴν καθαρογράφετε οὔτε τὸν ἑαυτό σας, οὔτε καὶ μένα ἐξυπηρετεῖτε. Ἔτσι ἐκτὸς ποὺ ἔψαξα γιὰ νὰ βρῶ τὸ ὄνομά σου ἀναγκάστηκα νὰ τὰ ξαναγράψω σὲ κάθε θέμα δηλαδὴ τρεῖς φορές.

Δὲν ἀπαντῶ ἰδιαιτέρως ΜΑΑΡΟΥΦ γιὰ τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου. Μὴ περιμένεις, λοιπόν, σχετικὸ γράμμα μου.

Ὁ Λεονάρδος Ντὰ Βίντσι ἀπαντώντας εἰς τὶς καταγγελίες τῶν Δ. Μεριάνου, Στ. Σταματάκη καὶ Ν. Ντερέκα μοῦ γράφει πὼς αὐτὸς δὲν διάβασε τὸν «Ὑπεράνθρωπο» ὥστε νὰ ἀντιγράφη ἀπὸ αὐτὸν σκίτσα. Τὸ σκίτσο τοῦ «Θρακιώτη» τὸ εἶχε ἐμπνευσθῆ ἀπὸ ἕνα περιοδικό, ποὺ εἶδε σὲ περίπτερο. Καὶ τὸ διασκεύασε. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸ θεωρεῖ ἀντιγραφή. Θεωρῶ ἐπαρκεῖς τὶς ἐξηγήσεις σου. Ἄλλωστε ὁ φίλος μας ὅμως εἶπα, φτιάνει τόσο ὡραῖα σκίτσα ποὺ δείχνουν ἀπολύτως δική του γραμμή. Ὁ ἴδιος σὲ δεύτερο γράμμα του ἀπαντῶν εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ «Ψὺν τῆς Δρυὸς» ὅτι «οἱ Ἀθηναῖοι εἶναι ἐξυπνότεροι τῶν ἐπαρχιωτῶν», παρατηρεῖ: «Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ἄλλα γράφονται καὶ ἄλλα διαβάζονται. Δὲν ξέρω ἂν πρόσεξε κανεὶς μιὰ πεννομαχία τῆς «ΕΔΕΣΣΑΙΟΠΟΥΛΑΣ» ἡ ὁποία ἔλεγε μέσα στὰ ἄλλα καὶ τὰ κατωτέρω: «Ἀθηναῖοι μᾶς ζαλίσατε μὲ τὶς κρυάδες σας». Καὶ ἐγὼ σκέφθηκα καλῶς καὶ τῆς ἀπήντησα τοιουτοτρόπως: «Νομίζετε ὅτι ὑμεῖς ἦστε ἐξυπνότεροι ὥστε ἡμεῖς νὰ μὴν ζαλιζόμαστε». Ἀλλ' ὁ φίλος μου δὲν ξέρω πῶς θέλησε νὰ τὸ ἀλλοιώση. Δὲν ξέρω ἂν οἱ Ἐπαρχιῶτες εἶναι ἐξυπνότεροι τῶν Ἀθηναίων ἢ τὸ ἀντίθετον, ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ξέρω καλὰ εἶναι ὅτι δὲν συνηθίζω νὰ πετῶ ἀνοησίες γιὰ τόσο σοβαρὰ ζητήματα ὅπως τὸ παρόν.»

Ὥστε ΛΟΥΚΑ ΝΤΕΡΕΚΑ σοῦ ἄρεσε τόσο πολὺ τὸ «ὅσα παίρνει ὁ ἄνεμος;» Αὐτὸ βλέπω. Πῶς ἄρεσε πάρα πολὺ σὲ ὅλους. Πάντως δὲν μπορεῖ νὰ καθιερωθῆ πιὰ παρὰ σὰν τὴν στήλη τῆς Κριτικοῦ. Καὶ ἡ στήλη αὐτὴ ὅσο πάει καὶ βελτιώνεται. Σημειώνω ἐδῶ τὴν κατηγορία σου ὅτι ἡ «Σκιά μου» ποὺ δημοσιεύτηκε στὸ τεῦχος 86 μὲ τὴν ὑπογραφὴ Ἀγ. Παπαοικονόμου εἶναι ἀντιγραφὴ ἀπὸ τὸ «Ἑλληνόπουλο».

Μοῦ γράφεις ἀκόμη:

«Εἰς τὸ τεῦχος 86 ἕνας ἀναγνώστης σᾶς ἐρώτησε: «Πῶς ἡ Καρδίτσα πῆρε τὸ ὄνομα αὐτό;» Κι' ἐσεῖς τοῦ ἀπαντήσατε, ὅτι ἡ Καρδίτσα ὀφείλει τὸ ὄνομά της στὶς πολλὲς καρυδιές. Ἐγὼ ζήσει πολλὰ χρόνια στὴ Καρδίτσα καὶ τὴν ξέρω πολὺ καλὰ πλὴν ὅμως δὲν ἔχω ἀκούσει νὰ λέγουν ὅτι ὀφείλει τὸ ὄνομά της στὶς πολλὲς καρυδιές. Ἐξ ἄλλου ἡ Καρδίτσα δὲν ἔχει σχεδὸν καμμιὰ καρυδιά. Λέγουν ὅτι ἡ Καρδίτσα πῆρε τὸ ὄνομά της, διότι εὑρίσκεται εἰς τὸ μέσον, στὴν καρδιὰ δηλαδὴ τοῦ Θεσσαλικοῦ κάμπου. Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ πῆρε τὸ ὄνομά της. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ ἀπαντήσετε δι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, διότι ἐνδιαφέρομαι».

Ἡ ἐπικρατοῦσα γνώμη — Λεξικὰ Πυρσοῦ, Ἐλευθερουδάκη, «Ἡλίου», Νεοελληνικὴ Γραμματικὴ τοῦ Τριανταφυλλίδη καὶ ἄλλα — εἶναι ὅτι τὸ ὄνομα τῆς Καρδίτσας προέρχεται ἀπὸ τὸ «Καρύδια» Καρυδίτσα - Καρδίτσα. Ἀποκρούουν τὴν ἐξήγηση ὅτι πρόκειται περὶ Σλαυϊκῆς προελεύσεως. Τὸ λέξη καὶ λέξι νὰ γραφῆ δὲν εἶναι λάθος. Πάντως ἀπὸ παραδρομὴ τὸ ἀφήσαμε στὶς πεννομαχίες. Καὶ σήμερα θὰ τὸ δῆς διορθωμένο. Τὸ σωστὸ εἶναι: Ἡ λέξις - εως τριτόκλητο στὴ δημοτικὴ γίνεται λέξη - ης πρωτόκλιτο. Καὶ θὰ πρέπει νὰ γραφῆ μὲ η.

Γιὰ τὰ τῶν ζωγράφκν στὸ ἀμέσως ἐρχόμενο γράμμα σου νὰ μοῦ τὸ θυμήσης ἀλλὰ σὲ ἰδιαίτερο χαρτί.

Σοῦ ἀπαντῶ ΓΙΑΝΝΗ ΓΕΩΡΓΙΟΠΟΥΛΕ: Ἀπὸ τῆς στήλης τοῦ περιοδικοῦ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἀπαντήσω ἂν μοῦ ἀρέσει ἢ ὄχι τὸ ἐκπαιδευτικὸν σύστημα. Μιὰ ἀπάντηση ἐκ μέρους μου θὰ ἦταν ἔξω ἀπὸ τοὺς σκοποὺς τοῦ περιοδικοῦ. Ἔχω γράψει σὲ ἐφημερίδες τὶς ἐπ' αὐτοῦ γνῶμες μου. Τὰ τεχνικὰ ἰαματικὰ λουτρὰ δὲν ἔχουν τὴν ἰαματικὴν δύναμη τῶν φυσικῶν. Αὐτὸ εἶναι γενικῶς ἀναγνωρισμένο. Τὴν φράση «ἐκ τῶν ἐνόντων» τὴ μεταχειριζόμαστε ὅταν θέλουμε νὰ ποῦμε : Θὰ κάμουμε κάτι «ἀπὸ αὐτὰ ποὺ ἔχουμε», ἀπὸ αὐτὰ ποὺ ὑπάρχουν. Τὸ ἔργο τοῦ ἱερέως καὶ διδασκάλου δὲν εἶναι ἀσυμβίβαστο. Τὸ βρίσκω μάλιστα πὼς συμβιβάζεται ἀπολύτως. Δὲν ἔχω ὑπ' ὄψη μου τὸ Δημόσιον τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν νὰ ἔχη χρέος. Πάντως ἂν διάβασες κάπου πὼς τὸ δημόσιον χρέος τῶν Η.Π. ηὐξήθη εἰς 75.000.000.000 δολλάρια αὐτὸ θὰ πῆ ὅτι ἔχει χρέος. Στὶς ἄλλες ἐρωτήσεις δὲν μπορῶ νὰ ἀπαντήσω! Βγαίνει ἔξω ἀπὸ τοὺς σκοποὺς τοῦ περιοδικοῦ ἡ ἔκφραση γνώμης ποιὰ ἀπὸ τὶς Ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες εἶναι ἡ πιὸ σοβαρή. Αὐτὰ εἶναι καθαρῶς προσωπικὲς καὶ ὑποκειμενικὲς ἀντιλήψεις.

ΜΑΡΚΟ ΚΡΕΜΜΥΔΑ. Ἡ ὑπόθεση τοῦ «Ἐσὺ ποὺ τὸν κόσμο κυβερνᾶς» πῆρε τέλος. Ὁ Κῶδιξ σου — γιὰ τὴν σύνταξη τοῦ ὁποίου σὲ συγχαίρω — δὲν ἔχει κανένα σκοπὸ πρακτικό. Γιατὶ ἁπλούστατα ἕνας «κρυπτογραφικὸς Κῶδιξ» μπορεῖ νὰ ἔχη χίλιες δυὸ παραλλαγὲς καὶ πρέπει νὰ εἶναι γνωστὸς μόνον καὶ ἀποκλειστικὰ στὸν περιωρισμένο κύκλο ποὺ τὸν χρησιμοποιεῖ. Ὅταν εἶναι γνωστὸς σὲ ὅλους ποιὸ σκοπὸ ἐξυπηρετεῖ;

Ἀπάντησα σὲ ὅλα τὰ γράμματα ποὺ εἶχα στὰ χέρια μου μέχρις καὶ 23 Αὐγούστου.

ΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΕΣ ΠΟΥ ΜΑΣ ΕΣΤΑΛΗΣΑΝ

Καὶ αὐτὲς τὶς ἡμέρες ἦταν πλούσια ἡ πνευματικὴ παραγωγὴ τῶν φίλων μου. Δυστυχῶς δὲν μπόρεσα νὰ τὰ ἐπεξεργασθῶ ὅλα. Γιατὶ τὰ διαβάζω ἕνα - ἕνα μὲ προσοχή. Ἔτσι δὲν μπόρεσα νὰ ἀπαντήσω στὶς συνεργασίες ποὺ πῆρα μετὰ τὶς 18 Αὐγούστου.

Καὶ νὰ τὰ ἀποτελέσματα. Ποιήματα:

Ἐγκρίνονται γιὰ τὴ στήλη «Τὰ νέα ταλέντα» καὶ θὰ δημοσιευθοῦν τὰ ποιήματα: «Φωναχτό μου ἁμάρτημα», «Ἀλέξανδρος Γκιάλας» (αὐτὸς ποὺ τὸ ἔγραψε γρήγορα θὰ πάρη μιὰ θέση πλάϊ στοὺς Ἕλληνας ποιητάς). «Οἱ ὧρες ποὺ πέρασαν» (πολὺ καλὸ γιὰ ἕνα νέο), «Ἄγνωστος» (δείχνει ὥριμο ταλέντο, μόνο ποὺ χρειάζεται λίγη περισσότερη μετριοφροσύνη ἐκ μέρους τοῦ φίλου μας ποὺ τὸ ἔγραψε), «Γυρνῶ» (πολὺ καλό. Ἀκολουθεῖ τὴ μοντέρνα ποίηση).

Θὰ δημοσιευθοῦν στὰ «Νέα ταλέντα» ἐὰν ὑπάρξη χῶρος, τά: «Θέλω ἕνα σούρουπο», «Πῶς σὲ θρηνῶ», «Τὸ ἔνδυμα» (Πάρα πολὺ καλά). «Ἀμέθυστος», «Ἂν μπόραγα» (δυὸ ποιήματα ποὺ μποροῦν κάλλιστα νὰ σταθοῦν στὴ στήλη «Νέα ταλέντα). «Πνευματικὸς εὐεργέτης».

Ἐγκρίνονται γιὰ τὴν σελίδα «Τὰ παιδιὰ γράφουν» καὶ θὰ δημοσιευθοῦν τὰ ποιήματα: «Ἡ φύση γεννᾶ τὰ ὄνειρα» (πολὺ καλό. Μὲ λίγη προσπάθεια ἀκόμη θὰ μποροῦσε νὰ πάη στὰ «Νέα ταλέντα», «Στοχασμοὶ» (ἂς προσέξη ὁ φίλος μας ὡρισμένες ἐκφράσεις ποὺ δὲν στέκουν, ὅπως «σὲ κόσμους νύχτιας πλάνης» κλπ. Κατὰ τὰ ἄλλα πολὺ καλὸ καὶ μὲ περιεχόμενο. «Ἐμεῖς» (δείχνει ταλέντο καὶ ὥριμη σκέψη. «Ἑσπερινὸς» (καὶ πάλι ἡ μοντέρνα ποίηση. Μὲ λίγη ἀκόμη προσπάθεια καὶ θἆναι γιὰ τὴ στήλη τῶν «Νέων ταλέντων». «Σήκω» (ἡ νέα ποίηση δίνει καὶ παίρνει. Καλό).

Ἐγκρίνονται καὶ θὰ δημοσιευθοῦν στὴ στήλη «Τὰ παιδιὰ γράφουν», ἐὰν θὰ ὑπάρξη χῶρος, τά: «Ἀλέξανδρος Γκιάλας». Τὰ δύο τετράστιχα ἀπ' τὸ «Ἀλφάβητο τῶν τετραστίχων». «Ἡ πεταλοῦδα» (πολὺ παιδιάστικο, ἀκολουθεῖ ὅμως καλὸ μέτρο καὶ ὁμοιοκαταληξία). «Ἡ ψαροποῦλα» (περιμένω κάτι πολὺ καλλίτερο ἀπὸ τὸν ἀποστολέα τοῦ ὁποίου ἔχουμε ἐκτιμήσει τόσες φορὲς τὴν ἀξία).

Νὰ ξαναγραφοῦν ἀφοῦ αὐτοὶ ποὺ τὰ ἔγραψαν τὰ ἐπεξεργασθοῦν μὲ περισσότερη προσοχή, τά: «Χαῖρε ὦ χαῖρε», «Ἑλληνικὴ Σημαία», «Στρατιώτης», «Μέθυσος». Τὸ πρῶτο νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὴν πολυλογία του· τὸ δεύτερο («Ἑλλ. Σημαία») πολὺ παιδαριῶδες, τὸ τρίτο («Στρατιώτης») χρειάζεται νὰ καταβληθῆ περισσότερη προσοχὴ στὸ γράψιμο καὶ τὸ τέταρτο («Μέθυσος») θὰ μποροῦσε νὰ γίνη ἕνα καλὸ εὔθυμο ἢ σατυρικὸ ἂν ὁ στιχουργός του πρόσεχε περισσότερο τὸ στίχο του καὶ δὲν ἔκανε κατάχρηση λέξεων.

Ἀπορρίπτονται: «Χαραυγὴ» (τελείως παιδιάστικο), «Στὴν ἀμμουδιὰ» (θέλει μεγάλη ἀκόμα προσπάθεια γιὰ νὰ γίνη ποίημα), «Στὸν Βασιλέα» (δὲν στέκει σὰν ποίημα, καὶ μάλιστα γιὰ τὸν Βασιλέα), «Ποίημα» (τὰ ἴδια μὲ τὸ παραπάνω).

Ἐγκρίνονται γιὰ τὴ σελίδα «Τὰ παιδιὰ γράφουν» καὶ θὰ δημοσιευθοῦν τά: «Τὸ μονοπάτι τῆς ζωῆς» (πολὺ καλό). «Ὅταν ἀτενίζω τὸν ἔναστρο οὐρανὸ» (θὰ μποροῦσε νἆναι ἀκόμη καλλίτερο ἂν εἶχε ὁμοιομορφία στὴ γλῶσσα δηλ. Δημοτικὴ ἢ Καθαρεύουσα. Νὰ μεταχειρίζεται ὁ φίλος μας ποὺ τὸ ἔγραψε μικρότερες φράσεις). «Τὸ μαϊστράλι μου» (καλό).

Θὰ δημοσιευθοῦν ἐὰν ὑπάρχη χῶρος στὴ σελίδα «Τὰ παιδιὰ γράφουν»: «Ἡ πηγὴ τοῦ χωριοῦ μου» (καλό). «Ἡ ἀποτυχία μου στὸ Γυμνάσιο» (μὲ παιδικὴ ἁπλότητα γραμμένο). «Μαγευτικὸ ἀπόγευμα» (καλό). «Τὸ χωριό μου» καὶ «Ζεστὴ φωλιὰ» (καλούτσικα).

Νὰ ξαναγραφοῦν: «Τὸ πατρικό μου σπίτι» (καλὸ σὰν θέμα. Νὰ προσέξη τὸ γράψιμο. Ὑπάρχουν ἐπαναλήψεις καὶ πολυλογία ποὺ πρέπει νὰ μετριασθῆ). «Οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ» (τὸ περιμένω. Θὰ γίνη πολὺ καλό). «Ἡ ἀνθισμένη ἀμυγδαλιὰ» (νὰ ξαναγραφῆ σὲ πιὸ ἁπλῆ γλῶσσα). «Θερισμὸς» (θὰ ἦταν δημοσιεύσιμο ἂν στὴν ἀρχὴ ὁ φίλος μας δὲν ἔβαζε λέξεις ποὺ δὲν ξέρει τὴ σημασία τους. Ἐπίσης νὰ προσέξη νὰ μὴ γίνεται κατάχρηση

(Δικαίωμα καταθέσεως ψευδωνύμου: δραχμὲς 2.000. Δημοσιεύσεως ἀγγελιῶν 100 δραχμὲς ἡ λέξη).

1247. (66—56) Καθαιρῶ βιαίως τὸν Ν. Σαλονικιό. Θὰ σχηματισθῆ νέα κυβερνησις. Κάτω ἡ Μακεδονικὴ δυναστεία! Νῖκος Βερίτης

1248. (66—55) Ἄς πάψουν τὰ τσακώματα — καὶ οἱ λογομαχίες — κι' ἄς κάνετε κάτι καλὸ — μὲ τὸ μικρό σας τὸ μυαλὸ — καὶ ὄχι ἀταξίες!... Θἄταν πιὸ ὄμορφο, παιδιά, — νὰ δώσετε τὰ χέρια, — παρὰ μὲ τὰ λογάκια σας — καὶ μὲ τὰ καυγαδάκια σας — νἄρθετε στὰ... μαχαίρια!! Ἄλκης Θέρος

1249. Ὥστε, σοβαρά Νῖκο Αὐγινέ μου, εἶσαι ὁ παλιὸς «Ἀλκαῖος» τοῦ «Ἑλληνόπουλου»; (482). Πῶς ὅμως δὲν σὲ ξέρω, ἀφοῦ καὶ γὼ ἤμουν... μεταξυμάχος;! Ἄλκης Θέρος (Κεφαλλωνήτικο πνεῦμα)

1250. Θᾶνε Ἀθάνατε — Θᾶνος Πάσχος; Τί ὡραῖα (;) ποὺ τὰ λές, παιδί μου! (987). Στ' ἀλήθεια μὲ... συναρπάζεις (;;)! — Τσιγγανοπούλα μὴν τρίβης τὸ κεφάλι σου ἂν δὲν γεννιέται τὸ πνεῦμα. — Ζακυνθινέ, μπερδεμένα τὰ λόγια σου (610). — Ὑπερευαίσθητε Τροβαδοῦρε, σιγὰ τὴ... φόρμιγκα (618. — Ντολογές, τί κρίμα, ἔ; (537). Εἰλικρινὰ σὲ λυπᾶμαι! — Μηλολόνθη, μὴν ἀντιγράφης (700`. — Πιστεύω, πὼς θὰ τὸ ἀνακαλέσης, Παιδὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ (592). (Συγχαρητήρια γιὰ τὸ «Ὁ αἰώνιος μαθητής», μὰ ἔλα ποὺ τὴν πρωτόγραψε ὁ Α. Π. Ἔτσι δὲν εἶνα:;). — Ζηλιάρα, μὲ πιάνουνε κρυάδες ὅταν διαβάζω τὶς σαχλαμάρες σου (1031) (εὐτυχῶς, ὅμως, ποὖναι καλοκαῖρι...) — Καλόδεχτος ὁ ἀντιχαιρετισμός σου Ν. Σαλονικιὲ (1004). Εὐχαριστῶ καὶ γὼ ποὺ μὲ... θυμᾶσαι! — Καὶ μ' ὅλο σου τὸ δίκηο, Ἐδεσσαιοπούλα (1044). Νῖκος Αὐγινὸς

1251. Παροράματα: Στὴν (1048) ἀντὶ «Αὐγ:νὲ» πρέπει «Αὐγινά». Στὴν (1049) τὰ ἀποσιωπητικὰ μετὰ τὸ ἐρωτηματικὸ νὰ θεωρηθοῦν ὡς μὴ ὑπάρχοντα. Ὁ ἴδιος

1252. (66—54) ΠΕΝΝΟΜΑΧΙΚΟ ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΙΟ (Φύλλο 2ο, Αὔγουστος). Λαϊκαὶ παροιμίαι: Χρόνια πολλὰ τὸν Αὔγουστο, ποὖναι παχειὲς οἱ μυῖγες. (Πρ. Τεμπέλης). — Ἀπὸ δήμαρχος, κλητῆρας. Ἀπὸ ὑπουργός, σπῆκερ (Λ. ντὰ Βίντσι). Ἐσωτερικαὶ εἰδήσεις: Ὁ Ἐξάψαλμος ἐξέδραμε εἰς Φάληρον καὶ... ἐφαλήρισε!!!— Ἡ αὐτοκρατορία τῆς Πάρλας κατήντησε ἡ τῆς... βουβαμάρας. — Ζητεῖται ξυπνητήρι (Ντολορὲς) βρεγμένη σανίδα (Λ. ντὰ Βιντσι). — Πωλοῦνται πίτυρα, ἄχυρα ἐκλεκτὰ εἰς τὸν ἐγκέφαλον τοῦ Πρ. Τεμπέλη. — Πένθη. Τὴν λατρευτήν (!) μας Ντολορές, θανοῦσαν μετὰ ἀποτυχίαν δημοψηφίσματος, ἐκηδεύσαμεν. Ἐξάψαλμος - Πρ. Τεμπέλης (τέκνα), Βλακία (ἀδελφή, δίδυμη στὴν μορφὴ καὶ στὴν ἐξυπνάδα). — Συστάσεις: Στὸν Ἐξάψαλμο νὰ γράφη γιὰ νὰ μᾶς δροσίζη. — Ἐρωτήσεις: Πρ. Τεμπέλη (845) τί ἐστὶ βαρύτερον, χῶρος πλήρης φρεσκωτάτου ἀέρος ἢ ὁ πτωχός σου μυελός; — Ἀλληλογραφία. Ἀντιχαιρετῶ Τσιγγανοπούλα. Ναύτη στὴν Ξηρά, Μ. Ἄγνωστη, θὰ γράψω. Τ. Ροδολῖνε δὲν ἔλαβα. Ἄς γνωριστοῦμε μέσω τοῦ Κλάρκ. Λάκη Στυλιανίδη, εἶσαι Βολιώτης; Γαλ. Τουλύπα (828) σὲ προσκαλῶ σὲ ἀγῶνα κολυμβήσεως, κωπηλασίας καὶ ψαρέματος. Αὐτὸ (892) ἀποδεικνύει Σιμούν, πὼς εἶναι κοινὴ γνώμη, ὅτι εἶσαι ξεβιδωμένος. Κι' ἐσὺ Τσιγγανοπούλα εἶσαι σώστὸς μπούφος (982). Ἱπτ. Θεσσαλέ, δὲν σ' ἀναγνωρίζουμε γιὰ πρόεδρο (920). Γλάρος τοῦ Παγασητικοῦ

1253. (66—53) Ὄοππα! καλοσώρισα. Ποιὸς θέλει νὰ ἀλληλογραφήσουμε; Χαιρετῶ τυχαίως τὴν Ζηλιάρα καὶ οὐδένα ἄλλον. Σαρδελοουρὰ

1254. (66—52) Βρὲ Βίντσι ἀθεόφοβε — πυρόθριξ καὶ κεφάλα — ποὺ εἶν' τὸ καλαμπούρι σου — σὰν τὴν χιονένια μπάλλα, — τί ἤθελες καὶ ἔγραφες — τίς 1083 - 1093 — ἢ ἄθελα σὲ πιάσανε — τὰ χιόνια καὶ τὰ κρύα; Ψὶν ὁ τῆς Δρυὸς

1255. (66—51) Σ' εὐχαρ:στῶ, φίλε Σαλονικιὲ (1113). — Χαιρετῶ Ἄλεξ, Π. Τσιγγάνα, Τσιγγανοπούλα, Ν. ντὰ Βίντσι. — Οὐρανοκατέβατε, πουλῶ καὶ ζουρλομανδύας (1132. — Προσοχή! Συμμαχία ἐκπλήξεων! Τροβαδοῦρος (μοναδικὸς)

1256. (Χ.Χ.) Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνηση ὅλους σᾶς χαιρετῶ. Ὑπόσχομαι δράση. Πυρσὸς

1257. Προσέξατε! Εἶμαι ΠΥΡ καὶ Σ.Ο.Σ., μ ἕναν λόγο φωτιὰ καὶ κίνδυνος! Πυρσὸς

1258. Χαιρετῶ Δυὸ Μαθηματικοὺς (γιατί δὲν ἀπαντήσατε εἰς Ι.Α.;), Ἴκαρον (μήπως σ' ἔπιασε ἡ ζέστη;), Θεσσαλό, Ζελίνα, Ζηλιάρα (δεχεσθε ἀλληλογραρία;), Φαντομᾶ σοῦ ἀπάντησα καὶ περιμένω, Τσιγγανοπούλα, θὰ μοῦ γράψης; Πυρσὸς

1259. Γειά σου βρὲ γέρο Ἔλατε! Ἀπ' τὸν Ψίνα περιμένω δυὸ λογάκια. Ἔτσι; Πυρσὸς

1260. (Χ.Χ.) Θερμοαντιχαιρετῶ Αἰγαιώτη. Γρεβενιώτη, γιατί χάθηκες; Χαιρετῶ: Σαλονικιό, Πινόκιο, Μ. Πειρατή, Σ. τῆς Πίνδου. Πουλὶ τῶν Γρεβενῶν

1261. (66—56) Γλυκοαντιχαιρετῶ: Γ. Ἀκρίτα, Ρολάνδο Κοτσάνο, Αἰγιώτη, Χ. Ὀλύμπιο. Θρακιώτης

1262. Τὰ λόγια σου, Σαλονικιέ, μοῦ δίνουν παρηγοριά. Ἐπίσης, Τ. Μπαλαρίνα. Σᾶς εὐχαριστῶ. Θρακιώτης

1263. Ν. Ντυράν, περιμένω γράμμα σο. Θρακιώτης

1264. (66—59) Ὦ, καλέ μου γιόκα Π. Τεμπελάκο, ὢ μὲ πόση χαρὰ σὲ ξαναβλέπω... Μπᾶ, ὅ,τι καὶ νὰ λὲς δὲν σε πιστεύω. Εἶσαι περίφημος. Παχουλός, ροδοκόκκινος! Φτοῦ σου νὰ μὴ σέ... βασκάνω, παιδάκι μου. Καὶ ἡ φωνούλα σου... Μπᾶ τί ἤρεμα καὶ στρωτὰ ποὺ μιλᾶς Ἀχού... Γιατί ὅμως μικρούλη μου ἄφησες τ' ἀδελφάκι σου μοναχούλι νὰ ξεμπλέξη ἀπὸ τὸ καλαθοκερογύρισμα; Ἄ, ἐδῶ φταῖς. Θὰ σὲ δείρω, Τεμπελάκο. Χί, χί, κλαίω, ἀκοῦς ἐκεῖ ν' ἀφήσης τὸν Ἐξάψαλμό μας. Ἀχάριστε, κακόπαιδο... ὄχι, ὄχι μὴ κλαῖς. Καλός, καλὸς εἶσαι. Ναί, ναί, ναὶ ντὲ θὰ σοῦ πάρω καὶ καραμέλλες. Πῶς; Ἄ ὄχι, θὰ δώσω καὶ στὸν Ἐξάψαλμο. Δέχεσαι νὰ τοῦ τὶς πᾶς ἐσύ; Ἄντε μπράβο. Καὶ κύτταξε πάρε τον ἀπὸ τὴν Κέρκυρα. Τὸν περιμένουμε στὶς «Πεννομαχίες» γιὰ νὰ τοὺς δροσίση. Ἔχουνε ξέρεις παραγίνει ἀνόητες, τώρα τελευταῖα. Ἐλᾶτε λοιπὸν γρήγορα νὰ σώσετε τὴν κατάσταση... Ἐν τῷ μεταξὺ ἐγὼ κάνω... μπουρμπουλῆθρες!... Μπρ - φσσ - φρρ - φὰπ - φόπ... Ντολορὲς

1265. Ἀντιχαιρετῶ: Τ. Μπαλαρίνα, Α. Λίνκολν, Αἰγιώτη. — Ναί, Νικολὸ (1115) ξανάρθα γιατὶ κατάλαβα πὼς ἡ ἀπουσία μου σᾶς ἔκανε νὰ παραφρονήσετε καὶ νὰ τὸ ρίξετε στὴ... σαχλολογία. Ἔ, λοιπόν, εὐαίσθητη εἶμαι κατασυγκινήθηκα μὲ τὴν κατάντια σας καὶ φωνάζοντας τὰ παιδιά μου (Ἐξάψαλμο - Π. Τεμπέλη) ξανάρθαμε γιὰ νὰ σᾶς γιατρέψουμε ἀπ' τὴν σαχλολογικήν σας πάθησιν:.. Ντολορὲς

1266. Ἀναφέρεται ἐκ Δαφνίου ὅτι μεγαλομανὲς παιδίον φανταζόμενον ἑαυτὸν πρωθυπουργὸν Πεννομαχιῶν, ἐνεκλείσθη εἰς ἀπομονωμένον θάλαμον καθότι ἔχει καὶ κρίσεις προκαλουμένας ἐξ ὁραμάτων. Κατ' αὐτὰς ἀναφέρει «Ἐξάψαλμε, Π. Τεμπέλη, Ντολορές, βοήθεια δὲν ξανακάνω ζαβολιὲς στὸ δημοψήφισμα. Μὴ μὲ καταtρέχετε... Οὐάαα...» Τὸ τοιοῦτον παιδίον ἀκούει εἰς τὸ ὄνομα Σαλονικιός. Κατ' ἄλλους Φραγκεστάϊν. Ντολορὲς

1267. Γιά νὰ σοῦ πῶ, Λ. Βίντσι: Νὰ μὴν ἀνακατεύεσαι μὲ τὰ ἄχυρα, δὲ λέει ἡ παροιμία; Ἔ, λοιπόν, τί ἀνακατεύεσαι ἐσὺ μὲ τὰ μαλλιά μου; Ναί, τἄκοψα. Καὶ τώρα θὰ τὰ κόψω πάλι. Κουρούπι θὰ γίνω. Τί σὲ νοιάζει ἐσένανε; Σοῦ εἶπα ἐγὼ γιατί τὰ κάνεις τὰ δικά σου κοτσιδάκια; Ὄχι. Λοιπόν; Κάνε μου τὴ χάρη. Φφφς, καὶ μ' ἔσκασες. Ντολορὲς

1268. Σαλονικιέ, ἐξυπνόπαιδο κάτσε στ' αὐγά σου. Θἄρθω κακομοίρη μου στὴ Σαλονίκα μ' ὁλόκληρη τὴ συμφωνικὴ τῆς Καπουγάγκας καὶ θὰ παίξω στὶς 3 μ. μεσονύκτιο τὰ Τσὶν - Τσὸ καὶ Τόκουν καὶ σὰν ἔρθη ἡ Ἀστυνομία θὰ πῶ ὅτι μὲ κάλεσες ἀπ' τὴ Γιαπωνία ἐσύ, καὶ ἐσὺ φταῖς γιὰ τὴ διατάραξη τῆς ἡσυχίας. Ὀχού, καὶ τί κατεβατὲς θὰ πέσουν!... Χά, χά, χούουουου... Ντολορὲς

1269. Ἀμβακωτόπαιδο, νὰ μετρᾶς ἄλλη φορὰ τὰ λόγια σου. Δὲν ἀκούγομαι ἐγὼ ἀπὸ δίσκους καὶ πιατέλλες... Ἀκοῦς ἐκεῖ... Ἐγώ, νὰ σὲ χαρῶ, βγαίνω στὸ παραθύρι μου καὶ ἀκούγομαι μέχρι τὸ φεγγάρι... Ντολορὲς

1270. (66—60) Τῆς στήλης τὰ παράξενα: Ἡ ξανθὴ μπουκλίτσα εἶναι... μελαχροινή! Ὁ Ὄλυμπος μόλις φθάνει τὸ 1,50 μέτρο! Ἡ Ἄτυχη Χαβανέζα κέρδισε τὸ δῶρο τοῦ Ἐθνικοῦ Λαχείου! Ὁ Ἰαβέρης ὁ Ἀγριάνθρωπος εἶναι ὀμορφόπαιδο! Μάϊκελ

1271. Νάτος! Νάτος! — καὶ ὁ Πάνθηρ — τὸ παιδὶ τὸ πάντα φίνο. — Προτιμάει καὶ τὸ ἕνα — καὶ τὸ ἄλλο καὶ ἐκεῖνο! Μάικελ

1272. Δέχομαι γράμματα μὲ λεπτὸ χιοῦμορ πάντοτε μέσῳ τοῦ περιοδικοῦ. Μάικελ

1273. (66—61) Πρωτομπαίνοντας στὴν Πεννομαχόστηλη, χα:ρετῶ ὅλους - ες, ἰδίως τοὺς Σουφλιώτας. Θαλασσοπόρος

1274. (66—62) Προσοχή! Πεννομάχοι - ισσες. Ὁ νεος εἰκοσαήμερος καταταχθεὶς φανταράκος ζητᾶ ἀπὸ ὅλους - ες ἀλληλογραφία. Γραψτε: Ἀσυρματιστὴν Γιαννέλον Γεώργιον, ΚΕΠ. Ι Μοῖρα Α´ Πυρ)χία, Β´ Οὐλαμός, Β. ΣΤ. 902. Σαμοθρακίτης

1275. Ἄγνωστη Ἑλληνίδα, θὰ περιμένω γράμμα σου. Σαμοθρακίτης

1276. (66—64) Παιδὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ, Νῖκο Σαλονικιὲς καὶ Σία, τί θὰ τὴν κάνουμε ἐπιτελους τὴν Πεννυμαχόστηλη Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ ἢ κέντρο διανομῆς δώρων; (Μόνον ὁ Ἄϊζενχάουερ ἔχει σ' αὐτὸ δικαίωμα). Γουλιέλμος Τέλλος

1277. Πάνθηρα, θέλεις νὰ γνωρισθοῦμε; Ἂν ναί, γράψε μέσω περιοδικοῦ. Γουλιέλμος Τέλλος

1278. (66—65) Αἰγαιωτ:κοχαιρετῶ: Νῖκο Αὐγινό, Ζηλ:άρα, Ἄτυχη Χαβανέζα, Ἔλατο καὶ Πυρσὸ τῆς Δόξης. Αἰγαιώτης

1279. Μπαλαρίνα! δὲν νομίζω πὼς εἶσαι τόσο ἀθώα, γιατὶ εἶσαι... Τρελλὴ Μπαλαρίνα! Αἰγαιώτης

1280. Ψὶν ὁ τῆς Δρυός, εἶμαι σύμφωνος 1118, κι' ἐγὼ σ' αὐτὰ ποὺ λές! Θὰ τὸν ταράξουμε τὸν φουκαριάρη! Αἰγαιώτης

1281. Λ. ντὰ Βίντσι: Μιὰ καὶ εἶσαι πρωθυπουργὸς στὴν παρέα τῆς ΠΛΑΚΑΣ, ἀσφαλῶς θἆσαι... πολυσυνθετοκουτοφαντασμένος πλακαδόρος! Αἰγαιώτης

1282. Τραγούδια: Τροβαδούρου: Τὸ γιασεμὶ τῆς Τσιγγανοπούλας. Σαλονικιοῦ: Ὦ! ὦ! ὄμορφη Θεσσαλονίκη! Πτερωτοῦ Ταύρου: Ὀλέ! Τολέρο... Ἐδεσσαιοπούλας: Ἀπόψε κάνεις μπάμ! Αἰγαιώτης

1283. Πρόσεξε, Ἰαβέρη ἀγριάνθρωπε, μὴν ἔχης τύψεις στὸ τέλος γιὰ τὶς πολλές σου ἀποκαλύψεις, καὶ κάνεις ὅ,τι ἀκριβῶς ἔκανε ὁ πραγματικὸς Ἰαβέρης τοῦ Οὐγκώ! Αἰγαιώτης

1284. Γειά σου Δάφνη τοῦ Εὐρώτα. Αἰγαιώτης

1285. (66—66) Ὅποιες καὶ ὅποιοι ἀγαποῦν τὰ Δυὸ Ἀδελφάκια, ἄς μᾶς γράψουν μέσω περιοδικοῦ. Τ' ἀδελφάκια

1286. Πυρσὲ τῆς Δόξης, γιὰ τὸ ζήτημα τοῦ Σαλονικιοῦ ἀπολύτως συμφωνοῦμε, πρόσεχέ μας ὅμως γιατὶ θὰ σοῦ ἐπιτεθοῦμε... Τ' ἀδελφάκια

1287. Μ. Ποιήτρια, σ' ἀγαπούσαμε καὶ σ' ἀγαποῦμε, μὰ γιατί χάθηκες; Τ' ἀδελφάκια

1288. Μᾶς φαίνεται κ. Σαλονικιὲ ὅτι παρακουράστηκες μὲ τὶς ραδιοφωνικὲς ἐκπομπὲς μὲ τὴν Π.Α.Δ.Θ. καὶ ἐκτελεῖς... χρέη δημοσιογράφου... Χά! χά! χά! Τὰ δυὸ ἀδελφάκια

1289. Μιὰ σαλιάρα, ἕνα νάνο — κι' ἕνα πεντάμορφο σογιὰ — ὅποιος δήποτε κι' ἂν τοὺς δῆ θὰ σκάση — ἀπ' τοῦ νὰ χαμογελᾶ! Τ' ἀδελφάκια

1890. Ἡ Παιδόπολη Βόλου κοιμᾶται; Μποροῦμε νὰ σᾶς βοηθήσωμε... Τ' ἀδελφάκια

1291. Παλ:ουράκι, δὲν παίζεις ἕνα κομματάκι στοὺς πεννομάχους μὲ τὸ βιολάκι;!! Τ' ἀδελφάκια

1292. (66—63) Προσοχή! Προσοχή! Ἐδῶ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς Πεννομαχιῶν! Ὥρα 13. Δελτίον Εἰδήσεων: Ἀνακοινοῦμεν ὅτι τὰ δύο δοξασμένα ἀστέρια τῆς στήλης: Πάνθηρ - Τροβαδοῦρος συμμάχησαν! Γιὰ νὰ δώσουν τὸ τελειωτικὸ χτύπημα πρὸς τούς... ἐξυπνάκιας τῆς στήλης! Ζήτωωω! Τροβαδοῦρος - Πάνθηρ (Τὰ δυὸ ξεφτέρια)

1293. Γιά δές τους!... Ἄλλαξαν ὅλοι χρῶμα! Μπᾶ σὲ καλό σας! Μὴ φοβᾶστε δὲν τρῶμε ἀνθρώπους... Πάνθηρ - Τροβαδοῦρος (οἱ αὐτοκράτορες)

1294. Λοιπόν, φίλοι Πεννομάχοι; Τί λέτε, σᾶς ἄρεσε ἡ συμμαχία μας; Περιμένω συγχαρητήρια! Πάνθηρ (ὁ νικητής!)

1295. Ἀντιχαιρετῶ: Χριστόφορο Ὀλύμπιο, Ἀβραὰμ Λίνκολν (δέχομαι ἀλληλογραφία. Γράψε μέσω περιοδικοῦ. Πάνθηρ (ὁ φίλος σας)

1296. (Χ.Χ.) Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνηση, χαιρετῶ ὅλους - ες. Ἰδιαιτέρως τοὺς συμπατριώτας Μαῦρον Πειρατήν, Μυστηριώδη Ἄγνωστην. Ζορὸ

1297. Ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλους. Γράψατε: Στρα-

κοσμητικῶν ἐπιθέτων. Νὰ ξαναγραφῆ γιατὶ κατὰ τὰ ἄλλα εἶναι καλό).

Ἀπορρίπτονται τὰ πεζά: «Ἀνατολὴ τοῦ ἥλιου» (εἶναι κάτι ποὺ μόνο μικρὸ παιδὶ τὸ γράφει). «Τὸ περιοδικό μας «Σπίτι τοῦ Παιδιοῦ» (νὰ μὴ μεταχειρίζεται ὁ φίλος μας λέξεις ποὺ δὲν ξέρει τὴν ἀκριβῆ σημασία τους γιατὶ ἔτσι σκαρώνει ἀσυναρτησίες. Ὕστερα οἱ ὑπερβολὲς δὲν εἶναι κάτι ποὺ ὀμορφαίνει ἕνα πεζὸ τοῦ τύπου αὐτοῦ). «Τὸ πρωϊνὸ» (εἶναι πολὺ παιδιάστικο. Μεταχειρίζεται ὁ φίλος ποὺ τὸ ἔγραψε λέξεις ποὺ δὲν στέκουν). «Χαραυγὴ» (ὁ ἴδιος ποὺ τὄγραψε τὸ χαρίζει στὸν ἑαυτό του βάζοντας ἄλλη ὑπογραφή. Ποιήματα γράφει πολὺ καλὰ ἀλλὰ καὶ κεῖ παρετήρησα μιὰ ἀπόπειρα νὰ μᾶς ξεγελάση. Δηλαδὴ ἐκείνη ἡ ἱστορία μὲ τὸ σκίσιμο ὅπου καὶ πάλι βρέθηκε κάποιος φίλος νὰ τὸ μαζέψη γιὰ νὰ τὸ στείλη. Αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν στέκουν. Κι' ἂν ξαναπαρατηρήσω κάτι τέτοιο θὰ ἀναγκαστῶ μὲ μεγάλη μου λύπη νὰ μὴ ξαναδεχθῶ τίποτα δικό του. Καὶ αὐτὸ θὰ μὲ στενοχωρήση γιατὶ καθὼς εἶπα καὶ παραπάνω ἔχει ταλέντο.

Η ΚΡΙΤΙΚΟΣ

τιώτην Πολέμην Ζαννήν, Δ. Διοικήσεως ΚΕΕΜ) Π.Μ. ΒΣΤ 902.

1298. (66—81) Πεννομάχοι, προσοχή! Καιρὸς εἶναι νὰ ξανάβρη ἡ στήλη μας αὐτὴ τὴν παληά της αἴγλη. Καιρὸς νὰ δώσουμε μιὰ νέα πνοὴ στὶς πεννομαχίες. Καλῶ λοιπὸν σταυροφορία κατὰ τῶν ἀερολογούντων καὶ ἐκβαλλόντων σαπουνόφουσκες (μεγέθους...) Ἀπὸ τὴν κυβέρνηση τοῦ φίλου μου Νίκου Σαλονικιοῦ ἐλπίζω νὰ βρῶ κάθε συμπαράσταση. Συνθήματά μας: Τὰ παράσιτα καὶ οἱ τσουκνίδες καὶ τὰ ζιζάνια πρέπει νὰ ἐκριζωθοῦν! Θάνατος στοὺς παρλαπίπες!!! Φωτιὰ στά... ἀπροσδιορίστου ἀξίας πεννομαχικὰ ταλέντα!!! Πεννομαχικὲς σφαλιάρες στοὺς ἀποτελοῦντας τὸ ψυγεῖον τῆς πεννομαχόστηλης: Σιμούν, Ζαμόρα, Τρίπλεξ ἀόρατο, Βαρῶνε Χ, ἱππότη Ἁγίας Μαύρας, Βουλγαροκτόνε, Ψὺν Δρυός, Πάνθηρα, Ἀγρίμι τῆς Πάμπας, Καμπαλλέρο, Ἡλία Σταφυλίδη κλπ. κλπ.

ΣΠΑΓΓΟΡΑΜΜΕΝΟΣ (ὁ... ἐπαναστάτης)

1299. (66—82) Ἰαβέρη πολλὲς ἀποκαλύψεις δὲν ἔκανες, πάρε τώρα καὶ τὴν δική σου. Ἰαβέρης = Πόπη Σκοφίδα. Μ. Πριγκήπισσα = Μαρία Δάλλα. Ἁλυσσοδεμένες = Δάλλα Μαρία — Τσεράτση Μαρία.

ΓΑΛΑΖΙΑ ΤΟΥΛΙΠΑ (ἡ ἐκδικήτρια)

1300. Ὄμορφη Ἠπειρωτοπούλα τὸ πάθημα νὰ σοῦ γίνη μάθημα. ΓΑΛΑΖΙΑ ΤΟΥΛΙΠΑ

1301. Ἄτυχη Χαβανέζα μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἀποκαλύψεώς μου γράψε Μαθ. Εἰρήνη Κωνσταντινίδου Παιδόπολις Λαρίσης.

ΓΑΛΑΖΙΑ ΤΟΥΛΙΠΑ (ἡ ἀποκάλυπτη)

1302. Μ.Ποιήτρια ἡ Ἀρτινοπούλα μᾶς ξέχασε... Ἀηδονάκι γειὰ χαρά. ΓΑΛΑΖΙΑ ΤΟΥΛΙΠΑ

1303. Στὴν Τ. Μπαλλαρίνα. Στὴν χοροεσπερίδα χορεύει ἡ μπαλλαρίνα εἶναι κορίτσι φίνο Μὲ φίλη τὴν... Ζελίνα. ΓΑΛΑΖΙΑ ΤΟΥΛΙΠΑ

1304. Καλὲ Π. Τεμπέλη τί ἐξυπνάδες εἶναι αὐτὲς ποὺ τσαμπουνᾶς; ΓΑΛΑΖΙΑ ΤΟΥΛΙΠΑ

1305. (66—83) Στούς: Ζηλιάρα, Π. Τεμπέλη, Λ. Ντὰ Βίντσι:

Τρεῖς ἀνόητοι θαρρῶ — μὲ τὸ ἴδιο χρῶμα — ἔχουν ὅλοι μπιμπερὸ — φορετὸ στὸ στόμα. — Μ' ἀγγελίες προσπαθοῦν — νὰ μᾶς τσουλουφρίσουν— μὰ θὰ ἐξαφανισθοῦν — ἂν ἐπιχειρήσουν. — Καὶ τὸ θράσος θὰ χαθῆ — πῶχουν κι' ἡ καμπούρα — καὶ καθείς τους θὰ δεχθῆ—τὴ σκληρὴ μαγκούρα!...

ΝΙΚΟΣ ΑΥΓΙΝΟΣ

1306. (ὁ μεγαλύτερος ποιητὴς ποὺ ἐμφανίσθηκε ποτέ). Στὴ Ζηλιάρα (1031):

Ζηλιάρα, ἀδέσποτο μωρό,
εἶσαι μεγάλο... πνεῦμα
μά, βούλωστο, γιατὶ θαρῶ,
μιλῶντας κάνεις... ρεῦμα!!

1307. Στὸν Προκομμένο Τεμπέλη (1172). Οἱ στῖχοι σου βρέ...Τεμπελιὰ — εἶν' ὅλοι σαχλαμάρες — π' ὄντας τοὺς διάβασα — ἀλιά! — μὲ πιάσανε κρυάδες!...

Στὸν Λ. Ντὰ Βίντσι (1086—1092) — Εἶσαι σπουδαῖος (;;;) ποιητὴς — στίχους μᾶς... κακαβίζεις — μὰ τίποτα μπορεῖς νὰ πῆς — τί δὲν τοὺς ἀλατίζεις!...

ΝΙΚΟΣ ΑΥΓΙΝΟΣ (ὁ... πάνσοφος)

1308. Τρελλὴ Μπαλαρίνα (1079), τὸ «Ἀαψοῦ» καὶ «Ἀμάααν», ἀνήκουν στὸν Ρούντη. Παιδὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ (1152), λίγο πνεῦμα περισσότερο. Ν. Σαλονικιέ, Μ. Ἄγνωστη, Κ. Δειλινέ: Εἶστε οἱ πιὸ καλοί μου φίλοι. ΝΙΚΟΣ ΑΥΓΙΝΟΣ

1309. (ΧΧ) Ἀναμείνατε προσεχῶς ἐκπλήξεις!..

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΛΠΙΔΑ

1310. Προσεχῶς ΜΕΓΑΛΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ!...

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΛΠΙΔΑ

1311. Πάρετε μέρος ὅλοι στοὺς ΜΕΓΑΛΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ — ΒΡΑΒΕΙΑ πολὺ ἐξαιρετικά.

1312. Ὅποιος δὲν θὰ πάρη μέρος στὰ ΠΕΝΤΑΘΛΑ τῆς Ἑ. Ἐλπίδος θὰ χάση πολλά...

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΛΠΙΔΑ

1313. Τροβαδόρε μὲ γνωρίζεις;

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΛΠΙΔΑ

1314. (66—86). «Πρωτομπαίνοντας στὸν ἀγῶνα χαιρετῶ ὅλες-ους, ἰδιαίτερα Σαλονικιό, Ρὶν-τὶν-τίν, Τσιγγανοπούλα (γνωρίζω πολλὰ γιὰ σένα). Ζητῶ ἀλληλογραφία. Γράψτε. Διακομανώλην Κωνσταντῖνον Γυμνάσιον Καρπάθου. Τροβαδοῦρε, Ἐδεσσεοπούλα, Γλυκειὰ Σπανιόλα καὶ Λαουτζίκε ἀλληλογραφοῦμε; Πρωτογράψε.

«Ὀλυμπιτάκι»

1315. (66—87) Εὔχομαι εἰς ὅλους τοὺς φίλους τοῦ περιοδικοῦ νὰ περάσουν εὐχάριστα τὸ Καλοκαῖρι. (Κένταυρος Χείρων)

1316. (66—88) Καὶ γιατὶ ὄχι, ἀγαπητὴ ΑΛΕΞ; «Εἰδικότητες» — σὰν καὶ τὴ δική σου (1076) — δὲν εἶναι πρέπον νὰ βυθίζωνται στὴν ἀφάνεια! Καμπαλλέρο

1317. Δὲν νομίζεις Ἀετιδέα ὅτι λείπει «κάτι τὸ οὐσιῶδες» ἀπὸ τὴν «Αὐτοκρατορία τῆς... Πλάκας»; Χωρὶς ἄλλο τὸ... γραμμόφωνο!!!

Καμπαλλέρο

1318. Εἶχες δὲν εἶχες παιδὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ μ' ἔκαμες καὶ... τενόρο. (Τί κρῖμα νὰ μὴν εἶμαι καὶ στὴν πραγματικότητα!...).

Δέξου φίλε Αἰγιώτη ἕνα θερμὸ «γειὰ χαρὰ» ἀπ' τόν... Καμπαλλέρο

1319 (67—1). Α. Λίνκολν δέχομαι ἀλλὰ πρωτογράψε Φαντομᾶς

1320 (67—2). Ἀεκτσῖδες δὲν πᾶτε νὰ μάθετε μπάλα λέω ἐγώ. Ποῦ μάθατε νὰ παίζετε! Ταυρομαχία παίζετε ἢ μπάλλα. Πιστεύω ὅτι στὸ μέλλον μπορεῖ νὰ μάθετε. Διότι ὅταν παίζει ὁ κόσμος παίζει ἥσυχα, ὄχι νὰ ἀφήνουν τὸν ἀγῶνα καὶ νὰ πιάνωνται στὸ ξύλο.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΠΑΠΑΛΑΖΑΡΟΥ
Κωνσταντία — Ἀλμωπία

1321. (67—3) Πουλὶ Γρεβενῶν: Εὐχαριστῶ ποὺ κατάλαβες τὴν ἀθωότητά μου ἔστω καὶ λίγο ἀργά. Ἀετιδέα ὑποχρεωμένος διὰ τὴν θέση. Γενναῖο Κρητικόπουλο δὲν ξερω ἂν τὰ συγχαρητήρια ὀφείλονται σὲ φιλικοὺς σκοποὺς ἢ σὲ δούλεμα, πάνως εὐχαριστῶ. Ν. Αὐγινὲ δὲν μὲ τρομάζουν κάτι «πιτσιρδονάκια ὡς τῆς ἀφεντιᾶς σας, διὰ τοῦτο κάνε μπλοὺμ εἰς παραπλησίας ἀκτάς. Τρελλὴ Μπαλαρίνα: Εὐχαριστῶ ἀγαπημένη φίλη γιὰ τὸν χαιρετισμό, μιὰ δὲ ποὺ εἶστε καὶ σεῖς Ἀθηναία θὰ θέλατε νὰ γνωριστοῦμε, ἀπαντήσατέ μου σᾶς παρακαλῶ. Ξανθομπουκλίτσα: Μὲ μεγάλη χαρὰ ἀγαπημένη φίλη νὰ ἀλληλογραφήσωμε (μέσῳ περιοδικοῦ) λοιπὸν θὰ περιμένω μ' ἀγωνία ἐπιστολήν σας. Ξανθοῦλα ἀφοῦ σοῦ πρωτογράψω (κατὰ τὴ θέλησή σου). Δάφνη Εὐρώτα κάθε ἄλλο παρὰ λάθος. Θάνο Ἀθάνατε: καθόλου κακός, (μόνο πειράζω, μπορεῖς ὅμως νὰ μοῦ πῆς τὴν καταγωγὴ διὰ τῆς ὁποίας βγάζεις συμπέρασμα ὅτι εἶμαι... Π. Μακεδονίας: ἡ 1183 ἀποδεικνύει ὅτι συμβαίνει τὸ ἐνάντιον (παινεσιάρα). Μάϊκελ: Θερμαστὴς εἶναι ὁ πατερας σοῦ παιδί μου καὶ βράζει τόσο τὸ αἷμα σου; Λ. Ντὰ Βίντσι

1322. Μάθε Ψὺν τῆς Δρυὸς ὅτι οὐδέποτε κατηγόρησα ἐπαρχιώτας φίλους ὅλα δ' αὐτὰ ποὺ δημιούργησες ἦσαν κατασκευάσματα τοῦ ἀσθενοῦντος μυαλοῦ σου ἢ καλύτερα τῶν ὀφθαλμῶν σου. Ποτὲ ἀγαπητὲ δὲν μποροῦσα νὰ κατηγορήσω τὴν ἀγαπημένη εἰς ὅλους ἐπαρχία ἐφ' ὅσον οἱ περισσότεροι τῶν φίλων μου πεννομάχων εἶναι ἀπ' αὐτὴν (Παιδὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ, Βουλγαροκτόνος, Ἱπτάμενος Θεσσαλὸς καὶ τόσοι ἄλλοι διὰ τοῦτο μόνον ἐὰν ἤμουν παράφρων (ὅπως τοῦ λόγου σου) θὰ ἔγραφα τέτοιου εἴδους πεννομαχίες, τὴν δὲν σύγκρισιν ἔκαμε μᾶλλον ἡ δὶς Ἐδεσσαιοπούλα μὲ τὴν 1044 λέγοντας ὅτι ὑπερέχει τὸ Μακεδονικὸ πνεῦμα. Αὐτὰ δὲ στὰ γράφω ὄχι ποὺ σὲ φοβᾶμαι ἀλλὰ διὰ νὰ μὴν μὲ παρεξηγήσουν οἱ φίλοι ἐπαρχιῶτες ποὺ πιστεύω νὰ μὴν πήρανε στὰ σοβαρὰ τὰ λόγια σου.

Λ. Ντὰ Βίντσι
(ὁ φιλο-Ἐπαρχιώτης)

1323. Τὸν μάθατε, τὸν μάθατε — τὸν ἄθλον τοῦ «Ἀνδρὸς» — ἀπ' τὸ Δαφνὶ δραπέτευσε — πηδῶν ἐκ τῆς μανδρός. — Θὰ πῆτε πὼς τὸν ἄφησαν — ξαμόλυτο γιαυτὸ — λανθάνετε ἀγαπητοὶ— τὸν φύλαγαν ὀκτώ. — Μὰ τότε πῶς τὸ ἔσκασε;— θὰ πῆτε ἀσφαλῶς, — ἄμ! τρόμαξαν οἱ φύλακες— καθ' ὅτι τὸν ἐπέρασαν — ὅμοιον τοῦ ΚΥΝΟΣ!!! — Τὸ ὄνομά του; ξακουστὸ — ΠΑΙΔΙ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ — καὶ εἶναι ὅπως εἴπαμε — ἄρχων τῆς Ἀηδίας!!! Λ. Ντὰ Βίντσι

1324. Τῆς τρέλλας τὸν κατήφορο — τὸν πήρανε πολλοὶ — κι' ἔτσι στὴν στήλη φίλοι μου — πληθύναν οἱ... τρελλοί. — Μήπως ἡ ζέστη κτύπησε — ὀλίγον τὰ μυαλά των; — γιαυτὸ βρὲ φίλοι μου καλοὶ — δὲν εἶναι στὰ σωστά των; — Μέσα σ' αὐτοὺς ἀγαπητοὶ — ἕνας τους ξεχωρίζει — βαστάει θέση κρατεὰ — κι' ἀπὸ μακρυὰ μυρίζει. — Τὸ εἶδος τῆς τρελλάρας του — αἰώνας κι' ἂν περάση — ἄλλες κι' ἂν ἔρθουν μπόλικες — οὐδεὶς θὲ νὰ ξεχάση. — Τὸ ὄνομά του ἐρωτᾶς; — πάντα, παντοῦ χομένον — δὲν ξέρεις στὰ πραγματικά!!! —τὸν Τεμπέλη Προκομένον; Λ. Ντὰ Βίντσι

1325. Αὐτοκρατορία τῆς Πλάκας, Αὐτοκρατορία τῆς Πλάκας, Πλακάδαρος ος ος ος!!!! Ἐφορμήσατεεεεε!!! Μὰρςςςςςςςςς... κοιμᾶται τὸ μωρόοοοοο ὅλοι στὴν Αὐτοκρατορία τῆς Πλάκαςςςς... καλὰ ντὲ τὰ εἴπαμε πάλι τὰ ἴδια.

Λ. Ντὰ Βίντσι

1326. Δ. Γ. Μέριανε κ.λ.π. μήπως καὶ ὁ Ὑπερέλληνας ἀντιγραφή; Λ. Ντὰ Βίντσι

◆◆

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΗ

Ἡ μαμὰ (στὸν Τοτό): Σήκω νὰ φᾶς!
Ὁ Τοτὸς (τρεχᾶτος): Ποῦναι το τὸ σύκο, μαμά;

Νικόλ. Δ. Τριαντόπουλος
ΣΤ' Τάξ. Γυμν. Καλαμῶν

Σκίτσα ἀναγνωστῶν

Λ. Ντὰ Βίντσι

Ὁ ἐξυπνάκιας

ΣΑΜΟΘΡΑΚΙΤΗΣ (ὁ κ. Ὑπ. Δικαιοσύνης)

ΛΑΚΗΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ (ὁ ὀνειροπαρμένος)

ΑΓΙΑ ΜΑΥΡΑ

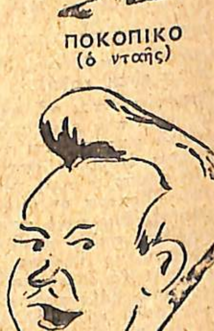

Ὁ κ. ΠΡΟΕΔΡΟΣ (ὁ νικητής)

ΑΗΔΟΝΑΚΙ (ὁ κ. Ὑφ. τῆς Παιδ.)

ΣΟΦΟΣ

ΡΟΚΟΠΙΚΟ (ὁ νταής)

ΑΛΦΑΒΗΤΑΓΑΜΑ-ΔΕΛΤΑΣ

ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΗΣ ΑΓ. ΜΑΥΡΑΣ

Περνάτε εὐχάριστα τὴν ὥρα σας

1) ΤΡΙΑΙΝΑ

Κάθετα (ἀριστερά): Θὰ μᾶς δεχθῆ ὅλους. (Μέσον): Ἀποτυχημένη προσπάθεια. (Δεξιά): Ἀσιατικὸ Κράτος. Ὁριζόντια: Ὁ μεγαλύτερος ἀδελφὸς τοῦ Μωϋσέως.

Κλ. Μαρκούσης

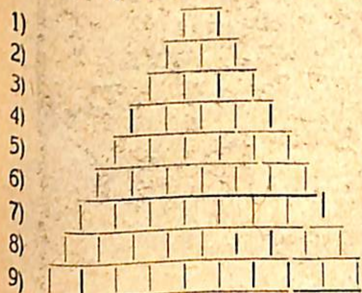
2) ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΟ

1) 0, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 5
2) 7, 6, 6, 2, 0
3) 0, 1, 2, 3, 4, 5, 0
4) 1, 5, 8, 5
5) 1, 2, 3, 4, 5, 0
6) 2, 0, 1, 3
7) 2, 4, 1, 5, 0
8) 2, 4, 1, 0

1) Πνευματικὴ ἄσκηση.
2) Δοξασμένη χώρα.
3) Σημεῖον πίστεως.
4) Ἀρχαῖο ὅπλο.
5) Τὸ κόκκινο τὸν ἐρεθίζει.
6) Εἶναι ἡ Ἀθήνα.
7) Βασικὴ τροφή.
8) Πόλη τῆς Ἠπείρου.

Δ. Χαμαμτζῆς, Νεάπολις

3) ΠΥΡΑΜΙΔΑ

1) Σύμφωνον. 2) Ἰδού. 3) Σύνδεσμος. 4) Ἀσιατικὸ Κράτος. 5) Οὐράνιον σῶμα. 6) Εὐρωπαϊκὸ Κράτος. 7) Ἀρχαῖος θεός. 8) Βουνὸ τῆς Πελοποννήσου. 9) Ὄνομα 14 πόλεων τῆς Ἀσίας.

Π. Κανελλόπουλος

4) ΓΡΙΦΟΣ

Νὰ διαβασθῇ:
Νῆσος, Νῆσος, Νῆσος, Νῆσος, Νῆσος, Νῆσος, Νῆσος.

Ν. Γ. Παπανικολάου

5) ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝΑ ΧΩΡΙΣ ΕΙΚΟΝΑ

— Δήμητρα μὴν ἀργήσεις γιατὶ δὲν θὰ τὸ προφθάσουμε.
— Ποιὸ καλὲ μητέρα;
— Μὰ σοῦ τὸ εἶπα.

Π. Μουτζούρης, Κακόρρευμα

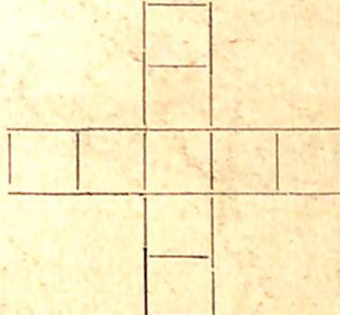
6) ΦΩΝΗΕΝΤΟΛΕΙΠΟ

Χ ρ — ν — — φ — — δ — —

Ἀρχαῖο ρητό.

Π. Μουτζούρης, Κακόρρευμα

7) ΣΤΑΥΡΟΣ

Νὰ τοποθετηθοῦν στὰ κενὰ τετράγωνα οἱ ἀριθμοὶ 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, ὥστε ὁριζόντια καὶ κάθετα νὰ δίνουν ἄθροισμα 23.

Λουκᾶς Ντρέκας, Καρδίτσα

8) ΣΤΟΙΧΕΙΟΓΡΙΦΟΣ

Ἂν ἀπὸ μιὰ θάλασσα
ἕνα γράμμα ἀφαιρεθῆ
στὸν πόλεμο ἡ λύση μου
εὔκολα θὰ βρεθῆ.

9) ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟ

Νὰ συμπληρωθοῦν τὰ κενὰ ὥστε ὁριζόντια καὶ κάθετα νὰ δίνουν ἄθροισμα 15.

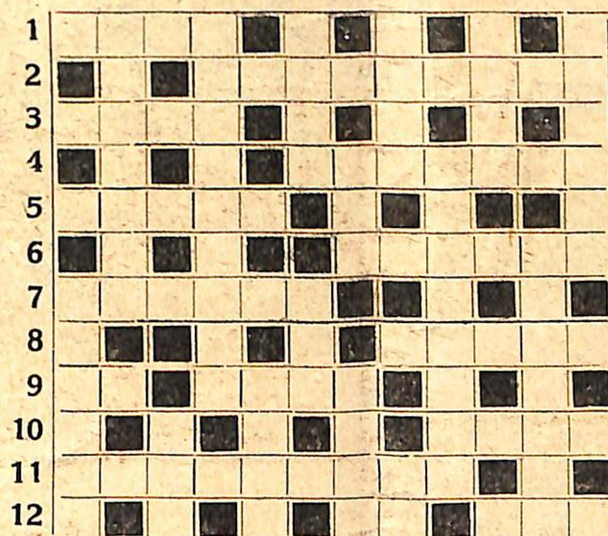
«Βροντή», Μυτιλήνη

10) ΛΕΞΙΓΡΙΦΟΣ

Δίφθογγο μαζὶ μὲ δυὸ
σύμφωνα ἂν ἑνώσεις
ἀπὸ τὶς πέντε ἠπείρους μας
μία θὰ φανερώσεις.

Ἰωαν. Ρήγας, Κακόρρευμα

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 89

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ: 1) Θρεπτικὸ ὑγρό. 2) Ἥρωας τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821. 3) Ἕνας ἀπ' τοὺς πρωτεργάτες τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως. 4) Νεαροὶ στὴν ἡλικία. 5) Πόλις τῆς Γαλλίας. 6) Σύμβολο βασιλικῆς ἐξουσίας. 7) Μιὰ ἀπ' τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς. 8) Ἑρπετό. 9) Μᾶς προμηθεύει τὰ προϊόντα τῶν κήπων (αἰτ.). 10) Βιβλικὸ πρόσωπο. 11) Τετράπλευρο ταψὶ στὴ γενική. 12) Ἄρθρο στὸν πληθυντικό.— Μάλιστα.

ΚΑΘΕΤΑ: 1) Τὸ πλοῖο τῆς ἐρήμου. 2) Ἐκεῖ πολέμησε ὁ Ἀθανάσιος Διάκος. 3) Πηγή. 4) Γυναικεῖο ὄνομα. 5) Εἶδος δαχτυλιδιοῦ. 6) Μὲ τὴ θέλησή του.— Παλαιὸς Γάλλος μυθιστοριογράφος ποὺ ἔγραψε τὸν «Περιπλανώμενον Ἰουδαῖο». 7) Δὲν εἶναι πολλοί.— Γυναικεῖο χαϊδευτικὸν ὄνομα. 8) Οἱ γενναῖοι δὲν τὴν ξέρουν.— Ἄρθρο στὸν πληθυντικό. 9) Δημόσιος κήρυκας. 10) Ἐπίρρημα χρονικὸ ποὺ σημαίνει: πρὸ ἐλαχίστου χρόνου. 11) Τῆς Πεντέλης εἶναι ὀνομαστά. 12) Τὴν χρησιμοποιοῦσαν οἱ ἀρχαῖοι πολεμισταί.

ΑΘ. ΠΑΠΑΜΑΝΟΣ, Ζηρὸ Φιλιππιάδος

11) ΚΥΒΟΛΕΞΟ

1) Γυναικεῖο ὄνομα. 2) Ἔνδοξη χώρα. 3) Τὴν ἐδίδαξεν ὁ Χριστός. 4) Νησὶ τοῦ Αἰγαίου. 5) Ἥρωας τοῦ Μακεδονικοῦ ἀγῶνος.

Γ. Σιανάβας, Ζηρὸ

ΛΥΣΕΙΣ 88ου ΤΕΥΧΟΥΣ

1) ΚΛΙΜΑΚΟΛΕΞΟ

Ρ	ο	δ	ό	π	η
ά	Ρ	κ	τ	ο	ς
α	φ	Ρ	ι	κ	ή
Κ	ύ	π	Ρ	ο	ς
Γ	έ	φ	υ	Ρ	α
Σ	ί	γ	γ	ε	Ρ
σ	ι	τ	ά	Ρ	ι
π	ά	τ	Ρ	α	ι
μ	υ	Ρ	τ	ι	ά
κ	Ρ	ι	ν	ο	ς
Ρ	ά	π	τ	η	ς

2) ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟ

2	1	3	5	8	10	4	6	= 39
4	2	8	1	3	5	6	10	= 39
3	4	1	2	10	6	5	8	= 39
5	8	2	3	6	4	10	1	= 39
8	10	6	4	2	3	1	5	= 39
10	3	5	6	4	1	8	2	= 39
1	6	4	10	5	8	2	3	= 39
6	5	10	8	1	2	3	4	= 39
= 39	= 39	= 39	= 39	= 39	= 39	= 39	= 39	

3) ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΔΑ

1) Τ ό Κ ι ο
2) Ο ξ Υ γ ό ν ο ν
3) Ρ ά Π τ η ς
4) Ν ά Ρ κ η
5) Ο δ Ο ν τ ί ν η
6) Σ υ Σ τ ο λ ή

4) ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΟ

1) ΙΣΤΑΜΠΟΥΛ, 2) Μαλαισία, 3) Ὄλυμπος, 4) Ἀμισός, 5) Λαμία, 6) Ἀσία, 7) Μῦς, 8) Οὐ, 9) Σ.

5) ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ὁ Κώστας εἶναι 21 ἐτῶν, ὁ Λάκης 12 καὶ ὁ Σπῦρος 28. (21—12 = 9. 21Χ12 = 252:9 = 28).

6) ΦΩΝΗΕΝΤΟΛΕΙΠΟ

Πάτερ ἄφες αὐτοῖς, οὐ γὰρ οἴδασι τί ποιοῦσι.

7) ΤΕΛΕΙΕΣ ΚΑΙ ΚΟΜΜΑΤΑ

1) Ἑλλάς, 2) Βενζίνη, 3) Ρώμη, 4) Ὄθων, 5) Σουηδία. = ΕΒΡΟΣ.

ΛΥΣΗ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΑΡΙΘ. 88

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ: 1) ΣΥΡΟΣ — ΟΜΑΛΑ, 2) ΑΝΑ — ΡΙΣ, 3) ΜΙ — ΕΝΤΟΣ — ΜΗ, 4) ΟΚΑ — ΑΙΣ — ΝΥΝ, 5) ΣΑΡΑ — ΤΟΣΑ, 6) ΝΕΜΕΣΙΣ, 7) ΠΡΙΝ — ΣΟΛΑ, 8) ΟΙΑ — ΜΙΑ — ΣΟΛ, 9) ΤΟ — ΟΑΣΙΝ — ΚΩ, 10) ΟΡΗ — ΩΤΑ, 11) ΝΙΝΑΣ — ΝΟΜΟΙ.

ΚΑΘΕΤΑ: 1) ΣΑΜΟΣ — ΠΟΤΟΝ, 2) ΙΚΑ — ΡΙΟ, 3) ΡΑ — ΑΡΝΙΑ — ΟΝ, 4) ΟΝΕ — Α.Ε.Ν. — ΟΡΑ, 5) ΣΑΝΑ — ΜΑΗΣ, 6) ΤΙΒΕΡΙΣ, 7) ΟΡΟΣ — ΑΙΩΝ, 8) ΜΙΣ — ΤΙΣ — ΝΤΟ, 9) ΑΣ — ΝΟΣΟΣ — ΜΑ, 10) ΜΥΣ — ΛΟΚ, 11) ΑΘΗΝΑ — ΑΛΩΝΙ.

Ὁ ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ στό ΑΜΠΕΛΙ...

